

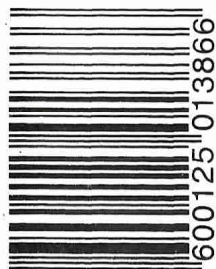
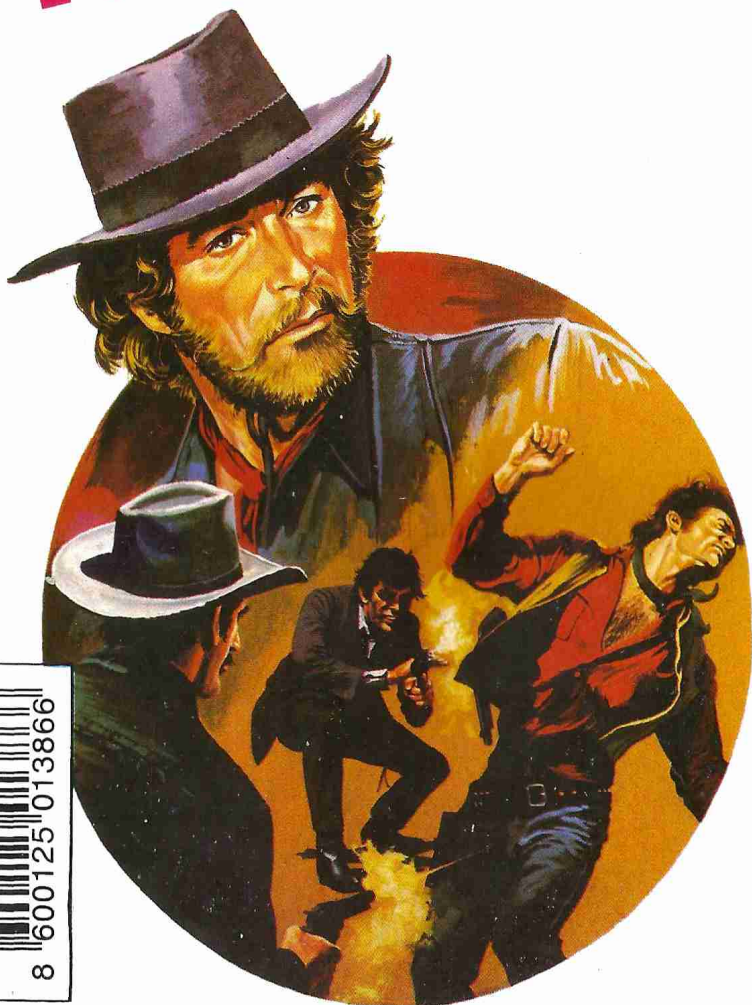
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
107**

ŠEJN

**CENA
500 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

POMAHNITALI GRAD



8 600125 013866

★ **SEJN** ★

BROJ 107.

DŽEK SLEJD
POMAHNITALI
GRAD



NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 107

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka CIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

MAD CITY

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Olivera ŠTJAKI

Tehnički urednik

Valerija ŠREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori:

Irena CIMBAL-HAŠOVIĆ

Marija KEČKEŠ

Stampa: 29. III 1988.

Tržište: 16. IV 1988.

Izdaje i štampa NISRO „FORUM” — OOUR „MARKETPRINT”,
Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade — MAD CITY

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu, SAP Vojvodine, broj
413-12/79. d 28. II 1979. godine.

Rika stoke u koralima, zvižduci lokomotiva, kao i povici koji su dopirali sa ulica sivarali su zvučnu kunsu koja je čoveku parala uši. Ogroman oblak prашne nadvio se nad Dodž Sitijem dok je plagi povetarac koji je duvao s juga sa sobom donosio smrad nagoimanih govedin koža.

Malo je nedostajalo pa da Sejna pregaze ogromne transportne kocije čiji se kočijaš ni najmanje nije obazirao na ljude, koji su se kretali ulicom. Kada je Sejn uputio pravu bujicu pogrđnih reči za njim ispred njega se, kao da je iz zemlje iznikao, pojavio pijanac koji je skoro završio pod nogama Sejnovog konja. Salunske dame koje su lenjo stajale ispred ulaza u mnogobrojne salune na glavnoj ulici počele su otvoreno da nude svoje čari visokom čoveku na mrkovu.

Takav je bio Dodž Sni te 1880. godine. U trenutku kada se Sejn ponovo uspravio u sedlu nakon što je pijanca šćepao za okovratnik i nakon što ga je bacio u obližnji valov sa vodom, ugledao je pred sobom revolveraša u crnom besprekorno ispeglanom odelu koji je neiremice zurio u njega.

— Hej, hombre! — dobacio je on, ispijunuvši čačalicu koju je držao među zubima. — Secaš li se stare misije u Santa Rosi? A Končite Gonzales, koja je trebalo da pripadne kao nagrada onome ko dobije na kartama? A i moga brata Rozarija koga si te noći ubio samo zato što je tvog konja nehotice zamenio sa svojim?

Dok je izgovarao ove reči Meksikanac je nadmeno dobovao prstima po izrezbarenoj dršci svog revolvera. Sejn je i dalje mirno sedeo u sedlu, spustivši jedino polako svoju desnicu prema opasaču u čijim se koricama nalazio snažni „remington”.

— Sećam se ali kao kroz maglu. Ti si onda zacelo Puma Šenon. A tvoj brat je bio najobičniji konjokradica. Ako me pamćenje ne vara onda je povrhn svega još i on bio taj koji je prvi potegao revolver.

Šenon klimnu glavom. U njihovoj blizini je iznenada zamro svaki šum, svaki glas. Bilo je više nego jasno da su svi prisutni naprosto osećali dah smrti koji je lebdeo u vazduhu.

— Tačno; Rozarijo je bio propalica lažov i prokleti ženskaroš. Bio je zao i podmukao, a kada nije bio siguran da je dorastao svom suparniku tada se ne bi libio da mu ispali metak u leđa. No, i pored svega, on je bio moj brat, a krv nije voda, Šejne. Zato poteži, amigo!

Svestan da neće moći da izbegne sukob, Šejn je munjevitio sjahao iz sedla u trenutku kada je Puma Šenon izvukao svoju pucaljku.

„Remington” se u njegovim rukama našao još pre nego što je dodirnuo tlo. Metak iz Senonovog revolvera je samo tikunuo iznad sada već praznog sedla. Ležeći u prašini Šejn je između nogu mrkova uzvratio paljbom. Usled odjeka revolverskih hitaca u gradu je na trenutak nastao opšti tajac.

Kada je ugledao Senona kako se nemoćno tetura Šejn se podigao na noge i krenuo mu u susret. Meksikančevo lice je bilo razvučeno u bolnu grimasu dok je uzaludno pokušavao da ponovo podigne revolversku cev. Samo sekundu kasnije Senon je tresnuo licem u prašinu.

Jedan od prisutnih obratio se bojažljivim glasom Šejnu dok je on mirno otresao prašinu sa svoje odeće.

— Mister, bolje bi bilo da sačekate ovde dok se šerif ne pojavi. Stiv Galum bi inače mogao da postane vrlo neprijatan.

U tom trenutku se ponovo začula gradska vrevica kao da su ljudi već potisnuli događaje od pre nekoliko minuta. Nakon što je privezao konja za obližnju ogradu Šejn se spustio na trem ispred saluna kroz čija vrata je Puma Senon maločas kročio na ulicu. Nekolicina radoznalaca, koji su bili svedoci pucnjave, kao i gosti saluna sada su stajali u manjim grupama i razgovarali o obračunu, odmeravajući pri tom Šejna sa neskriivenim podozrenjem.

— Pa, to je pravi dvonožni tigar — začuo se glas jednog od njih. A odmah zatim. — Hej, znate li ko je upravo ubio Pumu Senona? Bio je to čuveni Šejn.

Šejn se ni najmanje nije obazirao na sve te komentare već je u mislima odlutao do Sedme brigade i zadatka koji ga je doveo u Dodž Siti. U Dodž, koji je bio najsajjniji od svih stočarskih gradova, pravi Vavilon prerije gde su okršaji nalik ovom predstavljali deo svakodnevice. U Dodž Sitiju je dolazio jedan salon na svakih pedesetak stanovnika. Lovci na bizone, kauboji i vojnici bili su ti koji gradu nisu dozvoljavali ni za trenutak da predahne.

Bio je to grad u kom je bilo više kockara nego stanovnika. Dodž je u potpunosti bacio u senku gradove poput Vičite i Ebilejna, postavši sabirni centar u koji su se slivali svi transporti stoke iz Teksasa i koji su odavde kretali put klanica na istoku Sjedinjenih Država. I ne samo to već su i lovci na bizone, koji su nakon poraza indijanskih plemena gotovo istrebili ove ogromne prerijske životinje, dopremali brda sirove kože u Dodž Siti gde se nalazila glavna otkupna stanica.

Biti šerif ili njegov zamenik u gradu poput ovog značilo je biti neprekidno izložen smrtnoj opasnosti, koja je vrebala na svakom koraku. Nakon dugih i iscrpljujućih dana provedenih u gonjenju stoke kauboji su sa prepunim džepovima zelenih novčanica naprosto vapili za provodom i kavgom. Lovci na bizone su u tom pogledu bili možda još i gori i suroviji, a i vojnici nisu mnogo za njima zaostajali. Dodž Siti je pored toga vrveo još i od raznoraznog ološa koji su privlačile ogromne svote novca, koje su se tokom godine u gradu obrtale. Novac je bio taj koji je u Dodž doveo i mnoge salunske dame, drolje, revolveraše i kockare. Gradsko groblje koje se nalazilo u neposrednoj blizini grada iz dana u dan se sve više širilo pošto gotovo da nije prošao nijedan dan bez raznoraznih ob-

računa, ne računajući pri tome naravno pucnjavu koju bi pijani kauboji zapodenuu iz najobičnije oposti.

Šejn je upravo vadio cigaretu iz džepa kada se pojavio šerif na svom ogromnom vrancu. Stiv Galum je bio piećat čovek srednjih godina čija se jarkocrvena kosa presijavala ispod šešira na podnevnom suncu. Bivši teksaški renadžer Stiv Galum važio je za čoveka gvozdene ruke i volje, no kada bi ga neko izbliza pogledao video bi tragove umora i resigniranosti koje je život u Dodž Sitiju ostavio na njegovom izoraanom licu.

Nakon što je teškom mukom sebi prokrčio put kroz gornju okupljenog sveta šerif je najpre na trenutak osmotrio beživotno telo Pume Senona da bi odmah zatim sjahao i ledenim glasom upitao:

— Sta se to ovde desilo?

Nakon što je saslušao Sejnovu verziju događaja Stiv Galum je isto pitanje uputio i prisutnim očevicima.

— Okej, mister — rekao je nakon toga Sejnu. — Sto se mene tiče ceo ovaj slučaj je završen. Zamolio bih vas jedino da u toku sutrašnjeg dana navratite u moju kancelariju i da potpišete zapisnik, koji ću u međuvremenu sačiniti. Savetovao bih vam da pripazite da ne biste ponovo bili uvučeni u slične okršaje posto je Puma Senon ovde u Dodž Sitiju imao mnogo prijatelja.

Naravno, Sejnu nije promakio prisustvo nekolicine revolverasa među okupljenim svetom na koje se šerifova opaska verovatno odnosila. Oni, kao i njima slični, u stvari su i bili razlog njegovog dolaska u Dodž. Sa prozora okolnih kuća posmatrale su ga oči mnogobrojnih radoznalaca, koji su na taj način sebi zeleti da prekrate vreme. Na drugoj strani ulice Šejn je ugledao nekog visokog suvonjavog momka koji je sa flašom viskija u ruci izašao iz saluna i koji je nacerivši se buljio u njegovom pravcu.

Na ulici je ponovo vladala uobičajena gradska vrevla. Bilo je tu mnoštvo jahača i kočija. Ljudi bi na trenutak zastajali, postavljali pitanja i obično dobijali sledeći odgovor: Bilo je pucnjave sa samo jednim poginulim!

Komentari na ovaj odgovor su uglavnom glasili ovako: To je već četvrti put ove nedelje da je neko progutao užareno olovo. Ili pak: Sta zar opet? Pa bar je pobednik u ovom slučaju odlično gađao tako da naš jadni doktor neće imati još više posla. Dakle, još jedan koji kreće put gradskog groblja. Još malo, pa ćemo groblje morati da proširimo!

Šerif Galum je za to vreme mirno pretraživao džepove Pume Senona u kojima je pronašao samo nešto malo sitnog novca. Upitao je nekog od okupljenih gde je Senon stanovao, a nakon što je dobio odgovor svojim umornim pogledom se zagledao u Šejna i rekao:

— Mister, da li ste spremni da snosite troškove njegove sahrane ili da ga strpamo u zajedničku grobnicu?

— Jesam, šerife — odvratio je Šejn.

Nekoliko minuta kasnije kao da je iz zemlje iznikao pojavio se gradski pogrebni u svom crnom fraku i sa ogromnim crnim cilindrom na glavi. Nakon što je rekao pogrebniku da

može da odnese telo Pume Šenona, Stiv Galum se poluglasno obratio Sejnu:

— Da li ste ovde samo na proputovanju ili bi vas možda interesovao posao šerifovog pomoćnika, Sejne? Potreban mi je neko kao vi, neko ko je u stanju i bez moje pomoći da rešava nastale probleme i koga će svi u gradu respektovati. Poslednji koga sam imao za pomoćnika je nestao glavom bez obzira nakon što mu je drugar poginuo prilikom jedne od bezbroj pucnjava u gradu. Dobićete 200 dolara mesečno, a možda i nešto više od toga uz besplatnu hranu i smeštaj. Posao uključuje u slučaju potrebe naravno i besplatnu sahranu, kao i unošenje vašeg imena u počasnu knjigu ovog grada.

Galum se pri tome gorko osmehnulo. Plata od 200 dolara mesečno je u vreme kada je običan kauboj zarađivao jedva 20 dolara za isto vreme bila izuzetno primamljiva, ali ne i u gradu poput Dodž Sitija.

— Razmisliću do sutra o vašoj ponudi, šerife — odvratio je Sejn.

Ubrzo se pokazalo da su to bile poslednje reči koje je Šejn izmenio sa šerifom Galumom. Šerif koji je već nedeljama nastojao da potpuno sam ukroti pomahnitali grad okrenuo se i prišao svom vrancu. Vinuvši se u sedlo, krenuo je laganim kasom prema svojoj kancelariji svestan činjenice da svojim ponosnim i izazovnim držanjem predstavlja pravi izazov za bilo kog revolveraša željnog slave.

Stigao je tako do prvog ugla, a onda su se iz sporedne ulice začuli pucnji ispaljeni munjevitom brzinom. Šerif Galum nije imao ni trunke šanse da izvuče živu glavu. Jedino što mu je pošlo za rukom bilo je još da potegne svoj revolver, no za bilo šta drugo više nije imao snage.

Već prvi hitac je bio smrtonosan dok je drugi ubio Galumovog konja. Međutim, ubica je nastavio da puca sve dok nije ispraznio oba revolveraška doboša iako bi već i dva-tri metka bila dovoljna da ostvari svoju nameru. Konj i jahač se skljojkaše u prašinu. Ležali su nepomično, a ispod njih je počela da se širi ogromna lokva krvi. Čak i ljudi navikli da svakodnevno gledaju krvave obračune sada su skamenjeni ovolikom surovošću zurili u šerifovo beživotno telo. Za trenutak je zavládala mrtva tišina koju je prekinuo dugokosi mladić koji je na šarenom mustangu izjurio iz sporedne ulice odakle su došli pucnji. Mahao je kao pomahnitao svojim ogromnim „stetsonom“, ganjajući na taj način svog konja u nameri da se što pre izgubi sa mesta događaja. Među okupljenim svetom nastalo je opšte komešanje. Prvi, koji se povratio od zaprepašćenja bio je Sejn, munjevito je šćepao uzde svog mrkova i dao se u poteru za ubicom.

II

Ole Baknal, tako se zvao ubica šerifa Galuma, napunio je tek osamnaest godina i bio je rodóm iz oblasti Panhendla u Teksasu. Hvalio se svugde u gradu da je ubio već sedmoricu ljudi, ne računajući pri tome mnogobrojne Indijance i Meksikance, koje očito nije smatrao ljudima. Šerif Galum je, dakle,

bio njegova osma žrtva. Dok je bežao Baknal je oborio jednu ženu i dvojicu muškaraca, koji su se našli na ulici, da bi odmah zatim do te mere preplašio zapregu poštanskih kočija, da su se konji dali u pravi pravcati stampedo, a zatim je još i pucao tik iznad glava grupe vojnika koji su se ne sluteći ništa kretali ulicom na samom izlasku iz grada.

Ovom svojom bezobzirnošću Baknal je stekao određenu prednost u odnosu na svog progonitelja koga je nameravao da ukloni negde u preriji ukoliko ovaj naravno prethodno ne odustane od potere za njim. Još pre nego što su iznenađeni vojnici uspeali da se ponovo podignu na noge i da pucaju za odbeglim ubicom ostao je jedino ogroman oblak prašine. Baknal je jurio takvim tempom kao da ga sam đavo progoni.

Izvesno vreme jahao je putem koji je vodio na istok, a onda je skrenuo u preriju kada je iza svojih leđa ugledao Šejnovu siluetu koji ga je i dalje uporno pratio. Šada se kretao prema severu u nameri da se što pre udalji od reke Arkanzas i železničke pruge koji su za njega mogli da budu opasni. To što je ubio šerifa nije ga mnogo brinulo pošto je verovao da će biti na sigurnom kada pređe državnu granicu i kada se dokopa Montane. Imao je utisak da je u ovom času ceo svet njegov, zahvaljujući novcu koji je dobio za ubistvo šerifa Galuma i čiju je prijatnu težinu neprekidno osećao u svom džepu.

Šejn ga je polako ali sigurno sustizao. Nakon nekoliko prevaljenih milja Baknal se zaustavio podigavši se izazovno u sedlu očekujući da mu se približi jahač čije ime još uvek nije znao. Bili su sami u preriji koju je poput užarene lopte natkrivalo sunce. Ubeđen da ga niko ne može ubiti, mirno je sačekao Šejna, koji je na nekoliko koraka od njega zaustavio svog iznurenog i prašnjavog mrkova. Kada je začuo odgovor na pitanje ko ga je to tako uporno proganjao Baknal je samo tiho zviznuo kroz zube.

Negde u daljini nazirao se oblak prašine koji je podizala na brzinu prikupljena potera koja za Baknalovog odličnog konja nije predstavljala neku veću opasnost. Pljesnuvši od zadovoljstva rukama po butinama, Baknal reče:

— Hej, pa to je da čovek poludi od sreće! Kada i tebe smaknem biću najčuvaniji revolveraš na celom Zapadu. Ubiti u jednom danu u dvoboju najpre velikog Stiva Galuma, a onda i čuvenog Šejna je vrhunac onoga što čovek kao ja može da postigne u svom bednom životu! Od ovog trenutka ću biti poznatiji od Bilija Kida, Bila Hikoka, Džesija Džejmsa i svih ostalih revolveraša zajedno.

Skupljenih očiju Šejn je u neverici vrteo glavom. Poterao je svog konja nekoliko koraka u stranu da ga sunce ne bi zaslepljivao, a onda je tiho upitao:

— Momče, o kakvom ti to dvoboju govoriš? Pa ti si hladnokrvno ubio šerifa Galuma. Zato otkopčaj pojas i sjaši sa konja. Vodim te nazad u Dodž Siti gde ćeš biti izveden pred sud.

Momak počeo kao pomahnitao da odmahuje glavom.

— Ne, Šejne, to nije bilo ubistvo. Pa, pružio sam mu priliku, ali je on jednostavno bio prespor za mene. Kada se Galum

pojavió na svom vrancu doviknuo sam mu najpre „hej”, pa sam tek nakon toga potegao revolver.

— Ostavimo sada to, nego reci ti meni zbog čega si uopšte pucao na Galuma? Ko te je na tako nešto podio samo nagovorio?

Baknal se glasno cerio.

— To bi voleo da znaš, zar ne, Šejne? Pa, dobro, reći ću ti, pošto od toga ionako nećeš imati neke velike koristi: bio je to Slim Kaferu koji me je unajmio. Ako nisi znao, Slim je desna ruka Big Džon Morgana koji se protiv Hjustona Malona bori za prevlast u Dodž Sitiju. Slim potiče naravno od Big Džona kao i savet da nakon opavijenog posla na duže napustim Dodž. Rekli su da će me obavestiti kada mogu da se vratim. Uveren sam da će Big Džon održati datu reč.

— Ti mora da si stvarno lud — odvratio je Šejn grubo. — Time što si privratio njihov predlog sirpao si sopstvenu glavu u omču iz koje ti nema spasa. Normalan čovek tako nešto nikada ne bi učinio. Morgan će naravno sve poreći i neće mrdnuti ni prstom da ti pomogne. Mora da se sada zadovoljno smeši što je naišao na naivčinu poput tebe.

— Lažeš, nitkove! — dreknuo je Baknal. — Slim me je potapšao prijateljski po ramenu kada mi je tutnuo onih 1000 dolara u džep, i ne samo to već mi je i rekao da sam jedino ja u stanju da obavim tako opasan posao. Čak ni on se nije usuđivao da izazove Galuma na dvoboj.

— Kao što rekon, momče, to nije bio dvoboj već podlo ubistvo i to u vreme dok je šerif vršio svoju dužnost — prekide ga Šejn. — Ono što ti smatraš dvobojem nema nikakve veze sa pameću. A sada skidaj taj prokleti opasač!

Krajičkom oka Baknal je pogledao u pravcu potere. Smirila ga je činjenica da su još uvek bili daleko. Zatim je iznenađeno spustio zivotinjski krik i istovremeno snažno podbo svog mustanga tako da se ovaj njišteći propeo na zadnje noge. Šejnu je ovaj trik bio više nego dobro poznat, pošto ga je i sam često primenjivao tako da je mrkova čvrsto pritisnuo nogama da bi i dalje mogao da se održi na njegovim leđima, pošto je ova vrsta krika obično preplašila i najmirnijeg konja.

Šejn i Baknal su gotovo istovremeno potegli svoje revolve. Baknal je bio zakriljen mustangovim vratom tako da je Šejn video samo deo njegovog desnog ramena. Ispalio je hitac u tom pravcu, međutim, promašio je svoj cilj, pošto se mrkov i pored svih Šejnovih nastojanja ipak uznemireno okrenuo. U istom trenutku ugledao je i plameni jezičak koji je suknuo iz Baknalovog „kolta”. Osetio je kako je metak prošao ispod njegove leve ruke, ostavljajući za sobom duboku brazgotinu.

Ne oklevajući ni časa i ne osvrćući se na strahovit bol, Šejn je ispalio još jedan hitac u pravcu Baknala pošto je ovoga puta već imao daleko bolju metu pred sobom. Prerijom se prolomio Baknalov bolni krik dok mu je revolver nekontrolisano poleteo uvis. Iskoristivši trenutak protivnikove zbunjenosti Šejn je poterao svog konja napred. Bio je dovoljan jedan jedini udarac drškom revolvera, pa da Baknala izbaci iz sedla. Mladi Tekšanin je celom svojom dužinom tresnuo u prašinu.

Nakon što je najpre uhvatio Baknalovog mustanga za uzde

i umirio ga, Šejn je munjevito skočio iz sedla u trenutku kada je Baknal bolno stenjući počeo da se pridžie na noge. Dok ga je razoružavao Šejn je u njegovom još uvek mutnom pogledu ugledao izraz neskrivenog razočarenja. Očigledno nije bio u stanju da shvati i da se pomiri sa činjenicom da je u dvoboju sa Šejnom izvukao deblji kraj. Rana na donjem delu Šejnove nadlaktice je pekla i sve jače krvarila, te je Šejn iz bisaga izvukao zavoj i provizorno previo prilično duboku brazgotinu.

Za to vreme Baknal je sa bolnom grimasom na licu sedeo na zemlji, pridržavajući svoju neprirodno iskrivljenu ruku.

— Čini mi se da mi je ruka slomljena — procedio je on napokon. — Sto mu gromova, ni u snu nisam pomišljao da to može toliko da boli!

Šejnu je na osnovu Baknalovog dijalekta odmah bilo jasno odakle on potiče, pa je samo odvratio:

— Momče, tebi mora da je sunce u Panhendlu ispilo ono malo mozga što si možda imao inače ne bi pomišljao da si svemoćan i neranjiv. No, bilo kako bilo ni slomljena ruka ni ta tvoja neuračunljivost neće te spasti vešala kada se bude-mo vratili u Dodž Siti.

III

Kada su najzad naišli na poteru, koja je iz Dodž Sitija krenula za odbeglim ubicom šerifa Galuma, Baknal je sedeo u sedlu pridržavajući povređenu ruku širokom maramom koja je bila vezana oko vrata dok je Šejn jahao na određenom rastojanju od njega. Čovek koji je predvodio poteru ne samo što je ličio na lovca na bizone već je oko sebe širio njihov karakterističan miris. Podigavši preteći svoju ogromnu pesnicu, čovek ispusti bujicu najpogrdnijih reči. I ostali iz potere počеше da prete Baknalu, koji je preplašen uvukao glavu u ramena. Galum je u Dodž Sitiju očigledno bio izuzetno omiljen ako se naravno izuzmu Big Džod Morgan i Hjuston Malon i njihovi ljudi.

Lovac na bizone pruži Šejnu u znak pozdrava svoju ogromnu pesnicu.

— Ja sam Skinner Legit. Od srca ti zahvaljujem što si umesto nas uhvatio ovu protuvu i što si ga doveo ovamo, Šejne. Sada ćemo bar sudiji i dželatuu uštedeti posao time što ćemo ovog nitkova obesiti odmah o prvo drvo.

Dvojica-trojica iz potere su se protivili ovoj Legitovoj nameri, no ostali su ih vrlo brzo učutkali. Skinner Legit, ogromni crnobradi momak, ne samo što je bio najbučniji već se očigledno njegova reč među prikupljenom poterom i slušala. Mirno je lupkao po lasu na svom sedlu dok se obraćao Šejnu: — Nadam se da nemaš ništa protiv, Šejne? U protivnom bi ti mogao loše da se provedeš.

— Već drhtim, Legite — odgovorio je Šejn podrugljivo dok se još uvek rukovao sa ogromnim lovcem na bizone. Već u sledećem trenutku Šejn ga je snažno povukao prema sebi i tresnuo ga slobodnom rukom po bradi tako da je završio u prašini. Sa revolverom u ruci Šejn je pogledom prelazio preko ljudi iz potere, očekujući njihovu reakciju na ono što se upravo dogodilo.

— Ne trpim linčovanje, ljudi! — reče Šejn kada se uverio da niko nije imao dovoljno hrabrosti da mu se protivi. — Podignite ovog hvalisavca na noge, ali mu pre toga oduzmite oružje. Neka krene za nama nazad u Dodž, a ukoliko pokuša još jednom da se sa mnom sukobi tada će mu to biti poslednje što je u životu učinio.

Ove Šejnove reči su očigledno postigle željeni efekat. Baknal je bio manji od makovog zrna i nije se više usuđivao ni da pisne. Ljudi iz potere su bili spremni da slušaju Šejnova naređenja tako da je sada na čelu potere mogao mirno da krene nazad u Dodž Siti. Skinner Legit je jahao na samom začelju i nije se više usuđivao čak ni da popreko pogleda Šejna iako je još uvek sebi mrmljao nešto u bradu.

Legit je samog sebe težio time što je čuveni i ozloglašeni Šejn bio taj koji mu je naneo poraz i bio je rešen da u Dodž Sitiju uz pomoć ogromnih količina viskija preboli i zaboravi sramotu kojoj ga je Šejn pred ostalima izložio.

IV

U blizini grada potera je naišla na ogromnu otvorenu transportnu kočiju koja je bila do te mere natovarena da je sa inukom vukla zaprega od šest snažnih mazgi. Tovar se sastojao od brda naslaganih koža bizona koje su na vrelom avgustovskom suncu širile strahovit miris, koji je štipao oči.

Ljudi počеше u ogromnom luku da zaobilaze kočiju na čijem se sedištu nalazio omanji zdepasti, ali snažan čovek, čija je jarkocrvena kosa provirivala ispod ogromnog „stetsona”. Šejn nije mogao da poveruje vlastitim ušima kada je začuo taj promukli njemu toliko poznati glas.

— Ehej, Šejne, kućo stara, šta li tebe dovodi ovamo u Dodž?! Pa da čovek ne poveruje da će nam se baš ovde ukrstiti putevi. Zar tebe starog i okorelog lovca na ženske suknje još uvek nisu otpremili na onaj svet?

Začuvši ove reči, Šejn je zastao i ljudima iz potere dao uputstva šta dalje da učine sa zatočenikom. Rekao im je da ga strpaju u zatvor i da dobro motre na njega sve dok se on ne pojavi. Nakon onoga što se desilo sa Legito Šejn je znao da će na preostale ljude moći u potpunosti da se osloni. Zbog toga ih je ostavio da sami produže dalje, a on je odjahao do kočije, koja su u međuvremenu bila zaustavila.

Na drvenom sedištu se nalazio Šejnov stari znanac Hok Harper, a sa njegove desne strane Šejn je ugledao pegavo lice koje je bilo razvučeno u širok osmeh. Bila je to Leremi Džejn, žena koja je jahala, psovala i pucala poput muškarca, žena koja je pila viski, pušila i pljuvala na sve i svakoga ko bi joj se zamerio. Bila je, uopšte gledano, osoba koja je u sebi sjeđinjavala sve ovozemaljske poroke osim jednog, a taj se odnosio na ljubavni život. Tu je Leremi Džejn začudo bila povučena i sramežljiva što je svoje razloge verovatno imalo u tome što je bila sve drugo samo ne ono što se nazivalo lepoticom. Ona je u znak pozdrava još izdaleka mahnula Šejnu koga je isto kao i Hoka Harpera koji je umesto desne ruke imao og-

romnu čeličnu kuku poznavala još od davnina kada su zajedno prošli kroz mnogobrojne pustolovine.

— Otkud vi među lovcima na bizone? — interesovao se Šejn kada je stigao do njih. — Pa, zar se ne stidite što i vi učestvujete u tom bezumnom istrebljivanju nedužnih životinja? Ako se lov nastavi ovim tempom tada će bizoni koji su do pre nekoliko godina krstarili prerijom u krdima po stotinak hiljada grla vrlo brzo izumreti. Pa to je zaista sramota! Njihova tela trunu na suncu, a time nestaje i hrana koja je bila i ostala osnovna života Indijanaca. I sve to samo zato što neko plaća jedan jedini bedni dolar za svaku kožu bizona.

— Trenutno cena iznosi dolar i dvadeset centi — odvratio je Hok, osećajući se pomalo nelagodno. Bilo je već na prvi pogled jasno da ga Šejnov prekor nije ostavio ravnodušnim. — No i nas dvoje moramo od nečega da živimo. Učestvovali mi u tome ili ne, bizonima se loše piše, zar ne, Šejne? Džejn i ja smo ostali bez prebijene pare u džepu. Pa šta je trebalo da uradim? Da se možda zaposlim kao čistač saluna negde u nekoj zabiti gde me niko neće prepoznati? Ovakom nam je jedan od trgovaca pozajmio novac za celokupnu ogromnu opremu i kočije na kojima se sada nalazi ukupno 585 koža bizona. To je naša nagrada za šest krvavih nedelja rada u kojima ne samo što smo morali da trpimo ovaj nesnosni smrad već smo još i bili prisiljeni da branimo našu lovinu od raznoraznog ološa koji je na lak način želeo da dođe do dobre zarade. Taj novac je krvavo zarađen, veruj mi, Šejne!

— Možda, ali po koju cenu! Što se ovoga tiče tu očigledno nismo istog mišljenja, Hok — odvratio je Šejn.

— Ali i sam Bufalo Bil to isto čini — umešala se Leremi Džejn koja je do tada začudo ćutala. — A taj je toliko bogat i čuven da ga je i sam Kongres Sjedinjenih Država odlikovao.

— Odlikovanje je dobio za svoje učešće u ratovima protiv Indijanaca, a ne za ubijanje nedužnih životinja. Ali ako je tako onda izvolite i sprijateljite se s njim i njemu sličnima.

Šejn je ljutito podbo svog konja i odjahao put Dodž Sitija pre nego što su Hok ili Džejn mogli bilo šta da kažu.

— Šta li je samo s njim? — upitala je Leremi Džejn.

— Šejn je potpuno u pravu što je ljut na nas — odvratio je Hok, ispljunuvši komad duvana koji je tako rado žvakao. — Bilo kako bilo, od danas neću više pucati ni na jednog bizona.

— Pa ni ja nisam baš bila oduševljena, ali šta nam je drugo preostajalo? — upitala je Džejn. — U redu, krenimo po naš novac, a nakon toga ćemo potražiti drugu vrstu posla. Trgovac će sigurno pomisliti da smo skrenuli s uma, ali šta je tu je. Pre ću dozvoliti da me proglase ludom nego da prokockam Šejnovo prijateljstvo. Nadam se samo da neće još dugo biti ljut na nas.

Šejn je u međuvremenu stigao do grada i sada je jahao glavnom ulicom prema širofornoj kancelariji, koja se nalazila u samom srcu Dodž Sitija. Zatvorski prozori gledali su tačno na baptističku crkvu što je u Dodžu izazivalo gnev vernika pošto su im zatvorenici heretko dobacivati najpogrdnije reči dok su odlazili u crkvu.

Glavna ulica je ujedno kao i u svim drugim gradovima bila

i centar zabavnog i noćnog života. U Dodžu situacija i preko dana nije bila ništa bolja. I sada dok je jahao ulicom do Sejna je dopirala svirka klavira i žagor najrazličitijih glasova iz mnogobrojnih saluna. Podnapiti kauboji nalazili su se svuda na ulici. Momke iz Teksasa neprekidno su golicali dolari kojima su nakon iscrpljujućeg gonjenja stoke bili napunjeni njihovi džepovi. I zato nisu bili spremni da se smire sve dotle dok ne bi potrošili i poslednji cent, a onda bi kretali ponovo u potragu za novim poslom zbog koga im je glava neprekidno bila u torbi.

Većina tih momaka u duši i nije bila zla već su jedino želeli da se zabave nakon dugih nedelja provedenih u sedlu. Ispred jednog od saluna dve poveće grupe kauboji su se žestoko tukli, svađajući se oko toga u kom salonu će moći bolje da se naliva viskijem. Smatrali su da bi jedan salon za njih zajedno očigledno bio premalen ili su samo želeli da na taj način izduvaju napetost, koja se za vreme transporta u njima sakupljala.

Na sledećem uglu Šejn je naišao na nekog dugokosog diva, koji se zabavljao na taj način što je neprekidno potapao glavu nekog slabاشnog momka u mutnu vodu pojila za konje. Ta pojila su se u određenim razmacima prostirali duž čitave ulice.

— Čini mi se da si sada dovoljno kupao, amigo! — reče Šejn, potapšavši diva po ramenu. — Hajde ostavi ga na miru. Dugokosi klimnu glavom.

— Svakako, mister. Pretpostavljam da bi ti umesto njega želeo da isprobaš kakvu vodu naši konji piju, zar ne?

Još dok je izgovarao ove reči div je ispustio čovečuljka u nameri da ščepa Šejna za gušu i da ga izvuče iz sedla. Pošto je računao sa ovakvim razvojem događaja Šejn je munjevito potegao svoj „remington” i dva puta tresnuo drškom kosmatu spodobu po glavi. On je još pokušao da se pridrži za uzengije na Šejnovom sedlu, no onda se onesvešćen skljkao u prašinu. Šejn se zatim obratio čovečuljku koji se za to vreme s teškom mukom izvlačio iz valova.

— Recite zbog čega je ovo činio?

— Nas dvojica smo u stvari drugari, mister. Red, međutim, postaje potpuno neuračunljiv kada malo više popije. U svakom slučaju puno vam hvala, mister.

U tom trenutku pored njih je ulicom protutnjala i ponovo se vratila grupa od desetak pomahnitalih kauboja, koji su se zabavljali tako što su najpre počeli da pucaju na natpise iznad saluna ostavljajući na njima ogromne rupe. Kada su se konačno zaustavili svu svoju pažnju usmerili su na ono nekoliko uličnih svetiljki koje su u Dodž Sitiju još ostale čitave.

Nije prošlo ni cela četiri sata otkako je šerif Galum bio mrtav, a Dodž je već ličio na pravi pravcati pakao. Sa revolverima u rukama kauboji počеше da se hvalisaju ko je među njima najbolji strelac, ne obazirući se ni najmanje na činjenicu što su svojom pucnjavom ugrožavali živote ostalih ljudi u gradu. Nakon izvesnog vremena na suprotnoj strani ulice pojavio se neki dobro obučeni i već pomalo osedeo čovek koji je glasno lupio dlanom o dlan, zahtevajući od momaka da se konačno smire.

— Hajde, momci, prestanite već jednom sa tom besmisle-

nom pucnjavom. Uđite bolje u „Alhambra” salun gde vas očekuje po jedno besplatno piće i društvo prelepih devojaka. Pa, ko je najbolji strelac među vama?

— Pa, to smo upravo želeli da ustanovimo, mister!

— Ništa lakše od toga — umešao se u razgovor čovek koji se iznenada pojavio iz jedne od sporednih ulica. — Onaj koji misli da je najbolji može svoju sreću da okuša na meni. Ipak, mislim da bi najpametnije bilo da svi zajedno prihvatimo mister Morganovu velikodušnu ponudu!

Bokserski nos i odelo koje je čovek na sebi imao Šejnu su jasno govorili da je to bio Slim Kaferti iako se njih dvojica do tada još nikada nisu bili sreli. Samo koji delić sekunde kasnije na ulicu su kročila još dvojica revolveraša, postavivši se sa leve i desne strane čoveka koji je bio desna ruka Big Džon Morgana. Šejnovom pažljivom oku nije mogao da promakne ni momak sa „vinčesterkom”, koji se nalazio na jednom od obližnjih prozora.

— Ako vas to zanima ja sam Slim Kaferti, momci. A sada se smirite pošto ovakva pucnjava zaista ničemu i nikome ne koristi.

U tom trenutku se na drugoj strani ulice pojavila prelepa plavuša u večernjoj haljini sa dubokim izrezom na grudima. Ugledavši je, Šejnu je za trenutak zastao dah.

Devojka se izazovno osmehnu i reče:

— A ja sam Šeri Medan, momci! Bolje pređite na drugu stranu ulice kod nas u „Long Branč”. Oni tamo preko bi vas na kraju samo prevarili kao što to uvek i čine.

Dok je Morgan čutao Slim Kaferti dreknu van sebe od besa: — To je prljava laž! Svako u Dodž Sitiju zna da mister Morganov salun i svi u njemu pošteno rade dok je u lokal u Hjustona Malona viski razblažen, kockari varaju na kartama, a i devojke su spremne da svakom kauboju izvuku i poslednji cent iz džepa, a da mu za to ne pruže odgovarajuću uslugu. I ne samo to već u piće stavljaju sredstvo za uspavljivanje, pa vam onda već nakon prvog pića isprazne džepove i izbace vas na ulicu.

— Prokleti smrdljivče, da li ti to našu dražesnu mis Šeri nazivaš lažljivicom? — doviknuo je neki visoki mršavi revolveraš, koji je do tada bio nemi posmatrač događaja na ulici.

— To je Džek Devil — reče čovečuljak koga je Šejn maločas izvukao iz ruku pomahnitalog dugokosog diva. — Sada će doći do prave pucnjave kakvu čak ni Dodž nije doživeo. Končno je došao na red i obračun dveju zaraćenih strana, Hjuston Malon, naime, vlada jednom stranom glavne ulice, a Big Džon Morgan drugom. I jedan i drugi hoće da strpaju ceo grad u vlastiti džep. Šerif Galum je do sada nekako uspevao da spreči ono najgore, ali sada kada ga više nema među živima...

Na Malonovoj strani ulice gde se nalazio Džek Devil sada se pojavila još nekolicina revolveraša. Kauboji, koji su do pre nekoliko minuta divljački pucali po gradu, polako počеше da shvataju da su u stvari bili samo statisti u jednoj velikoj igri čiji je ulog bio grad Dodž Siti.

Šejn je već pomislio da je sukob neizbežan kada se na terasi iznad „Long Branča” pojavio Hjuston Malon. Bio je nizak

rastom i do te mere debeo da se nikako ne bi moglo poverovati da je čovek poput njega mogao da bude do te mere opasan.

— Hajde smirite se, momci! — prekinuo je Malon potmulu tišinu. — Niko od nas ne želi da dođe do krvoprolića, zar ne? Neka kauboji sami odluče u koji će salun da navrate. Big Džon Morgan i ja jesmo suparnici i konkurenti, ali obojica želimo da na pošten način privučemo svoju klijentelu. Garantujem svojim imenom da u mom salunu niko neće biti prevaren niti za bilo šta uskraćen. Mislim da je za danas bilo dosta svađa i nesuglasica. Pa imali smo već tu nesreću da nam je onaj nitkov ubio našeg cenjenog šerifa. Mislim da bi njegova smrt za sve nas trebala da bude dobra opomena.

Nakon ovih reči Morgan je na drugoj strani ulice samo kratko odmahnuo glavom da bi se odmah zatim izgubio u unutrašnjosti svog saluna. Time je, u stvari, sukob bio okončan još pre nego što je i otpočeo.

Šejnu nije promaklo da je Hjustonu Malonu sada priključio pravi pravcati div od čoveka koji se do tada sa nabijenom sačmaricom u svojim ogromnim šapama držao u pozadini.

— To je Tobi Goš — reče čovečuljak, primetivši Šejnov ljubopitljiv pogled na sebi. — Zovu ga još i Kameno lice zato što mu na licu nikada nije zatitrao ni najmanji osmeh. On je senka Hjustona Malona. Priča se da je prošle godine ubio trojicu ljudi koji su se zamerili njegovom gazdi, ali da nije za to odgovarao.

Nakon kraćeg dvoumljenja kauboji su se odlučili za Malonovu stranu ulice, odnosno za prelepu Šeri koja je svojim oblicima naprosto mamila poglede svih prisutnih. Ujedno se kao po komandi ponovo začula svirka klavira sa obe strane ulice.

— Do đavola, čemu samo ta neprekidna muzika? — zapitao je Šejn čovečuljka koji je očigledno bio u stanju da mu pruži bilo kakve informacije.

— To vam je ovako, mister — počeo on da objašnjava. — Najpre je Morgan doveo prvoklasnog pijanistu, koji je uz to još i odlično pevao čime je Malonu odvuкао mušterije. Ubrzo zatim Malon mu je uzvratio istom merom s tom razlikom što je doveo pijanistkinju, koja je imala glas slavuja i već istog dana se ceo Dodž sjatio u „Long Branč” da čuje i vidi prelepu mis Šeri. Da bi mu na neki način doskočio kod Morgana su počele da igraju oskudno obučene devojke koje su bile u stanju da uspostave neku vrstu ravnoteže po pitanju broja gostiju. Osim dražesne mis Šeri i Morganovog pijaniste tu je još i mnoštvo drugih muzičara tako da se oni gotovo danonoćno smenjuju. Morgan i Malon su se čak kladili da će suprotna strana biti ta koja će prva prestati sa svirkom.

— I tako to, dakle, ide svaki dan i svaku noć? — upitao je Šejn.

— Do sada je šerif Galum uspevao da posle ponoći obezbedi mir u gradu, no sada kada ga više nema verujem da svirka nijednog časa neće prestajati.

Šejn je još jednom pogledao niz glavnu ulicu, a onda se oprostio od omalenog kauboja koji ga je na rastanku pozvao na jedno piće u bilo kom salunu. Šejn je, međutim, poziv morao

da ostavi za bolja vremena pošto je trenutno bilo važnijih stvari koje je valjalo obaviti.

Iznad šerifove kancelarije bila se okupila poveća grupa ljudi koji su uzbuđenim glasovima međusobno razgovarali. Najglasniji među njima penjali su se na gredu koja je ispred kancelarija služila da se u nju privežu konji i mahali debelim omčama. Glasovi, koji su zahtevali da se ubica šerifa Galuma obesi bez suđenja, postajali su sve brojniji. Koji minut kasnije počеше da lete već i prve kamenice u pravcu zatvorenih i zatrabljenih vrata i prozora šerifove kancelarije. Nekolicina njih je već odnekud dovukla već i masivnu drvenu klupu kojom su nameravali da razvale ulazna vrata.

Šejn potera svog mrkova, krčeći sebi put na isti onaj način na koji je to i šerif Galum činio, jašući na svom moćnom vranu. Začule su se i glasne psovke, no niko se nije usuđivao da ga otvoreno napadne.

V

Kada je stigao do samog ulaza Šejn je smrknutog lica upitao ljude koji su nosili klupu: — Da ne nameravate i vi da završite u zatvoru, momci? Pa, zar zaista mislite da sam ubicu ganjao i doveo ga ovamo da ga vi bez prethodnog suđenja obesite? Takve stvari jednostavno ne podnosim, ljudi!

U trenutku kada je Šejn sjahao vrata kancelarije su se otvorila i u njima se pojavila crnokosa devojka uplakanog lica. Čak i u ovakvom stanju bila je izuzetno lepa, no bila je to druga vrsta lepote od one koja je krasila Šeri Medan. Ta prelepa pevačica predstavljala je svakako pravi izazov za svakog muškarca dok je ova devojka pred njim u Šejnu pre budila želju da je zaštititi nego da joj se približi kao muškarac. U svojoj šarenoj letnjoj haljini devojka je bila prava suprotnost svim onim ženama na koje je Šejn do sada nailazio u Dodž Sitiju.

— Raduje me da u gradu ipak postoji bar jedan jedini čovek koji se zalaže za očuvanje reda i zakona — reče devojka tiho. — Vi mora da ste Šejn, mister. Izvolite uđite! Ja sam Džoan, kćerka šerifa Galuma. Momci iz potere su utekli kroz sporedni ulaz čim su pred vratima ugledali rulju koja je pretila da provali unutra. Ostavili su me samu sa ubicom moga oca i sa svim onim ostalim nitkovima koji već danima leže u ćelijama. No, bez obzira na to bila sam rešena da napunim olovom prvog koji bi provalio u zatvor.

Nakon što je najpre pogledom kratko prešao preko okupljenog sveta Šejn je rekao: — Hajde krenite svojim kućama, ljudi. Ovde nemate više šta da tražite. U Dodž Sitiju će zlikovci i ubuduće biti izvedeni pred lice pravde, a tek onda obešeni ili poslani u državne zatvore.

— Kao da slušam šerifa Galuma — procedio je neki starac koji se nalazio u prvim redovima i koji je do maločas bio jedan od najbučnijih u svojim zahtevima da baš on presudi šerifovom ubici. — Isti taj Galum leži sada u drvenom sanduku kod pogrebnika, a sve mi se čini da si i ti, Šejne, naumio da uskoro kreneš njegovim stopama.

Ne osvrćući se na ove podrugljive reči Šejn je svezao konja

za gredu ispred ulaza, a zatim je kročio u kancelariju zalupivši vrata za sobom. Okupljeni svet je počeo polako da se razilazi. Odmah nakon što se uverio da im od pobesnele rulje više ne preti nikakva opasnost, Šejn je otišao do čelijskog bloka da vidi šta je sa Ole Baknalom.

Ubica šerifa Galuma bio je još uvek nasmrt preplašen suočen sa činjenicom da je i ovoga puta za dlaku izbegao ono najgore, no ubrzo se u njegovim rečima pojavila njegova već polovična drskost.

— Očigledno si rešio da me po zakonu obesiš, zar ne, Sejne? No, nemoj se zavaravati da ćeš to doživeti. Uskoro će me izvući iz ove smrdljive rupe.

— Ja nisam ni sudija, ni dželat, momče — odvratio je Šejn mirno. — Moj zadatak je jedino da se pobrinem da budeš izveden pred sud. Da li je neko već pozvao doktora, mis Galum?

— Trebalo bi za koji čas da stigne — odgovorila je devojka još uvek pomalo plačnim glasom. — Jeste li i vi ranjeni, Sejne?

— Samo lakše. Ova moja rana gore izgleda nego što u stvari jeste. — Zavoj na Šejnovoju ruci je već odavno bio natopljen krvlju tako da ni najmanje nije bilo čudno što je osećao opštu malaksalost. — Vi ostanite ovde i čuvajte stražu, mis Galum, a ja idem da se pobrinem za svog konja. Zovite me kada doktor stigne, pa da onda pogleda i ovu moju malu ogrebotinu.

Doktor je najpre previo Baknalovu slomljenu ruku, a odmah zatim je prešao u kancelariju pokojnog šerifa Galuma gde se detaljnije pozabavio dubokom ranom na Šejnovoju nadlaktici.

— Sa ovim se ne smete šaliti, mister — reče doktor, namrštivši se. — Izgubili ste dosta krvi, pa biste izvesno vreme morali da ostanete u krevetu.

Umesto odgovora Šejn se samo glasno nacerio.

— Kada bi zbog svake ogrebotine legao u krevet onda u životu ne bi stizao bilo šta drugo da uradim.

Doktor, jedan već ostareli elegantni džentlmen, samo je slegnuo ramenima i dodao: — Bilo kako bilo, ja sam vas upozorio, mister. A da li ćete poslušati moj lekarski savet ili ne, to je već vaša stvar. Nego, recite vi meni nešto drugo: šta nameravate da radite ovde u Dodž Sitiiju? Mogu da zamislim šta bi sve pojedini ljudi u gradu dali da pridobiju vašu naklonost. Revolveraši poput vas trenutno su u Dodžu izuzetno dobro plaćeni.

Bilo je više nego jasno da je doktor Hardman, koji je zacemento bio pošten građanin, želeo da izvidi da li bi onaj deo stanovništva Dodž Sitiija, koji je nakon pogibije šerifa Galuma sve više počeo da strahuje za svoje živote eventualno mogao da računa na njegove usluge. Šejn se odlučio da se za sada pretvara kao da nije shvatio doktorovu nameru, te je samo odvratio: — Zasad vam zaista ne mogu odgovoriti na to pitanje. Ali, recite vi meni, da li je situacija uistinu tako ozbiljna kao što ljudi pričaju?

— Dodž Siti je pravo bure baruta koje svakog časa može da odleti u vazduh. Jedini zakon koji ovde trenutno vlada jeste zakon „koltova“.

Nakon što se doktor oprostio i krenuo dalje svojim poslom

Šejn je ispred kancelarije začuo glasove nekolicine ljudi koji su zahtevali da budu pušteni unutra. Bili su to gradonačelnik Dodž Sitija, kao i još trojica džentlmena iz gradskog senata.

Ejlb Bisli, gradonačelnik Dodž Sitija, najpre se lično predstavio, a onda je to učinio i s ostalom gospodom. Bisli, koji je bio rođeni biznismen, poveo je za ovu priliku sa sobom još i kovača Teks Brasa, vlasnika najveće trgovine u gradu Donalda Robsona, kao i Flojda Flahertija, jednog od najvećih trgovaca goveđom i bizonovom kožom u čitavom Kanzasu.

— Nalazimo se u izuzetno nezgodnoj situaciji — rekao je Bisli nakon izvesnog okolišenja. — Nakon što je šerif Galum na tako svirep i podmukao način ubijen jednostavno ne znamo gde da pronađemo valjanu zamenu. Jedini, koji bi bio u stanju da ukroti ovaj pomahnitali grad, bili biste vi, mister Šejne.

Samo pet minuta kasnije Šejn je položio zakletvu i postao novi šerif Dodž Sitija. Odahnuvši, gradonačelnik i ostala gospoda su mu sa neskrivenim zadovoljstvom prikazali veliku metalnu zvezdu o grudi. Pošto nisu mogli da predlože bilo koga za njegovog zamenika, taj izbor su prepustili Šejnu.

— U redu! — reče Šejn. — Po kratkom postupku ću izdati uredbu o načinu ponašanja u gradu i zahtevaću da je se svi pridržavaju. Ukoliko bilo ko prekrši zakon biće kažnjen, pa makar se radilo i o vama lično, mister Bisli. Sutra ću posetiti komandanta Fort Dodža, pa ćemo zajednički razgraničiti moj, a i delokrug nadležnosti vojnih vlasti. Dužnost šerifa preuzimam sutra tačno u podne pošto bi večeras još želeo da vidim šta se u gradu sve dešava, ne noseći pri tom značku na grudima. A dotle vas molim da zadržite za sebe da sam se prihvatio poslova gradskog šerifa.

Gradonačelnik i trojica džentlmena iz gradske uprave se začuđeno pogledaše.

— Ali zbog čega? — upitao je Bisli.

— Verujte mi da imam svoje razloge što to u ovom trenutku od vas tražim. Dakle, gradonačelniče, imam li vaš priistanak ili ne?

Bisli počeo napregnuto da razmišlja. Što se poslova tiče on i Flaherti jesu bili konkurenti, no o pitanju onoga što bi u gradu trebalo da se događa njih dvojica su bili istog mišljenja. Smatrali su da su gradu bili potrebni kauboji i njihovi ispadi koji su donosili hrpu novčanica. Jedino što su želeli bilo je da se ta njihova razuzdanost zadrži u razumnim granicama.

— Sto mu gromova, zašto se toliko prezašljaš, Ejlb? — dreknuo je Bras koga je Šejn već na prvi pogled procenio kao najpoštenijeg od ove četvorice. Bisli i Flaherti su bili gramzivi dok se za Robsona moglo reći da je bio beskičmenjak, koji se uvek priklanjao većini. — Ili ćeš podržati Šejna ili već sada možeš samom sebi da prikačiš tu prokletu značku, pa onda gledaj šta ćeš.

Međutim, Bisli je i dalje izbegavao odgovor na postavljeno pitanje već je počeo da iznosi šta bi po njegovom mišljenju u Dodžu smelo da se događa, a šta ne.

— Znaite šta, mister Bisli — prekide ga Šejn ljutito. — Vama ili treba snažna ruka u gradu ili vam ne treba! Ukoliko

vam treba tada će se slušati isključivo moja reč, a ako ne treba onda nemojte uzaludno tračiti moje, a i svoje vreme.

Bisli nije izgledao ni najmanje srećan kada je napokon prihvatio Sejnov zahtev. Pošto je mnoštvo ljudi u gradu već znalo kojim se poslom Bisli uputio do Sejna, upitao je šta da im odgovori ako se budu interesovali za ishod razgovora.

— Recite im jednostavno da sam ostavio do sutra da o svemu dobro razmislim.

— Već je krajnje vreme da žene u Dodž Sitiju konačno mogu da izadu na ulicu, a da ih neko ne napada i neprekidno vreda — reče kovač Bras, pruživši prvi Sejnu svoju snažnu desnicu. — Ove ruke se ne plaše nijedne poštene tuče, ali Malonovim i Morganovim revolverašima jednostavno nisam dorastao. Njima dvojici najviše odgovara stanje kakvo u gradu trenutno vlada pošto tada najviše mogu i da zarade. Na mene se u svakom trenutku možeš osloniti, Šejne. Stajaću iza tebe sve dok budeš štitio zakon. Ovde u Dodžu ima dosta ljudi koji dele moje mišljenje. Potrebno je samo da nas povedeš, pa ćemo već pokazati tim prokletim pasijum sinovima!

— Porazgovaraćemo još o ovome, Brase — odvratio je Šejn, osmehnuvši se blago iako je znao da će na kraju krajeva ipak morati da se uzda u samog sebe, pošto je iz iskustva znao da od ovakve vrste pomoći nikada nije bilo neke veće koristi.

Kada su četvorica džentlmena konačno napustila šerifovu kancelariju, Šejn se sledećim rečima obratio Džoani Galum:

— Smatrate li da sam pravilno postupio?

Ona se umorno osmehnula.

— To će se tek pokazati, Šejne. U svakom slučaju, želim vam mnogo više sreće nego što je imao moj otac. Jedno je sigurno, Šejne: preuzeli ste vraški opasan posao.

Šejn je stavio značku u džep i ubrzo zatim izašao na ulicu. Džoa Galum je pristala još izvesno vreme da ostane u kancelariji dok Šejn ne pošalje nekoga da je odmeni. Džoa se pitala ko bi to mogao da bude pošto je Šejn tek tog dana stigao u Dodž i zacelo nije poznavao mnogo ljudi u gradu.

Sunce je već bilo na zalasku i u Dodž Sitiju je na pomolu bila jos jedna od onih ludih besanih noći kada je neko pokušao na stražnja vrata šerifove kancelarije.

— Ovde su Šejnovi prijatelji! — bio je odgovor na Džoa-nino pitanje ko kuca. — Lozinka glasi Kašterov skalp.

Začuvši ove reči Džoa je povukla rezu na vratima i u svetlosti petrolejske lampe ugledala omalenog, snažnog muškarca u kožnoj traperskoj jakni, koji je umesto desne šake imao ogromnu čeličnu kuku, kao i neku mršavu crvenokosu ženu. Bili su to Hok Harper i Leremi Džejn sa kojima se Šejn prethodno izmirio.

— Ja sam novi šerifov pomoćnik — reče Hok. — A Džejn će se starati za ishranu zatvorenika.

— Jeste li sigurni da ste pronašli baš pravi posao? — upitala ih je Džoa malo skeptično.

— To će se vrlo brzo pokazati, mis — odvratio je Hok, nacerivši se. — I još nešto, mis, iskreno žalim što je poginuo vas otac koga sam poznavao kao hrabrog i poštenog čoveka.

Hok je, naravno, prećutao podatak da ga je prilikom nje-

govog poslednjeg boravka u Dodžu, Stiv Galum strpao dva dana iza rešetaka zbog tuče u jednom od saluna. A onda se i Leremi Džejn priključila Hokovim izrazima saučešća.

— Na kraju krajeva, Sejn je moj najbolji prijatelj — nastavio je Hok. — A prijatelj se ne ostavlja na cedilu, zar ne, mis Galum? Da nije Sejna potpuno bi mi bilo svejedno šta će biti sa Dodž Sitijem.

Kada je Džean Galum pustila ovaj neobični par da uđe nozdrve joj je zagolicao čudan miris. Bila je to neka vrsta mešavine mirisa parfimisanoj sapuna i bizonovih koža. I Hok i Džejn su se po dolasku u grad najpre okupali, no sigurno će potrajati nekoliko dana dok zadah bizonovih koža potpuno ne iščezne.

VI

Sejn se šetao glavnom ulicom, posmatrajući šta se u Dodžu sve događa tokom noći.

Kockarnice, javne kuće i saluni su bili prepuni kauboja, lovaca na bizone i vojnika koji su svaki na svoj način žudeli za zabavom. Vojnici su od svih u džepovima imali najmanje novca tako da su svugde bili najmanje cenjeni. Natpisi sa imenima saluna bili su osvetljeni petrolejskim lampama da bi svako još izdaleka mogao da ih vidi. Ali, najbolja reklama bile su devojke koje su stajale ispred pojedinih saluna, otkrivajući pro-laznicima svoje čari.

Dok je tako hodao ulicom Šejn se ni jednog časa nije varavao da bi ova noć mogla da protekne bez nereda samo zato što je Hjuston Malon u toku popodneva sprečio otvoreni sukob dveju zaraćenih strana.

Šejn se odlučio najpre da svrati u „Alhambra” salun. Morganova perjanica među mnoštvom drugih manjih saluna bila je raskošno uređena. Zidovi su bili obloženi svilenim tapetama, a mesingane lampe i mnogobrojne umetničke slike davale su salunu zajedno sa debelim tepisima posebnu draž. Ceo lokal su sačinjavale ukupno četiri prostorije u kojima su se istovremeno odvijala dva različita programa.

Morganov pijanista, neki crnac u belom svilenom odelu svirao je na galeriji najveće od četiri prostorije dok su dole na bini uz muziku igrale oskudno odevene devojke, privlačeći poglede gotovo svih prisutnih. Jedino su nekolicina onih koji su se nalazili za šankom bili preokupirani drugim stvarima, odnosno utoljavanjem svoje neizmerne žudnje za alkoholom. Svi stolovi su bili popunjeni, što je bio još jedan dokaz da su pustolovi Džon Morgana odlično išli. Šejn je uz dosta muke usepo da se smesti za šank i da sebi poruči čašu piva. Dok je laganim gutljajima otpijao hladnu tečnost, Šejn je posmatrao događaje oko sebe.

Raspoloženje svih prisutnih bilo je više nego odlično. Publika je aplaudirala i oduševljeno zviždala devojkaama koje su neumorno izvodile tačku za tačkom svog umetničkog programa. A onda je Šejnu iznenađa prišao Slim Kaferti koji je u Dodžu bio poznat revolveraš od koga su svi zazirali. Kaferti je sa smeškom na licu poručio sebi piće, a zatim je od glave do pete odmerio Šejna kome bi u tom trenutku, sudeći po izrazu nje-

govog lica, takođe prilično nadimke „kamenno lice”. Šejn još uvek zvanično nije bio šerif, no kada to postane, bio je resen da kao prvo uhapsi ovu protuvu pored sebe i da ga suoči sa Oleom Baknalom koji je izjavio da ga je upravo Slim Kaferti unajmio da ukloni šerifa Galuma. Suuija Moriso se na osnovu informacija koje je Šejn prikupio, trenutno nalazio u Kanzas Sitiju, odakle je trebao da se vrati početkom iduće nedelje, što je bilo već krajnje vreme pošto su ćelije gradskog zatvora polako već postojale pretesne. Ološ, koji je već odavno trebalo da se nađe iza rešetaka, bio je još uvek na slobodi, zahvaljujući upravo činjenici da za njih u zatvoru trenutno nije bilo mesta.

— Strašne su devojke, zar ne? — reče Slim. — Sta ima novo kod tebe, Sejne? Jesi li već pronašao neki posao ovde kod nas u Dodžu?

Šejn odmahnu glavom. Nerado je lagao, ali u ovoj situaciji mu nista drugo nije preostajalo. Tada ga je Slim Kaferti upitao da li je zainteresovan da na brzinu zaradi gomilu dolara.

— A koga tako nešto ne interesuje? — odgovorio je Šejn.

— Ako je tako onda idemo kod gazde. On te već nestrpljivo očekuje. Reci mi samo pre toga zbog čega si, u stvari, krenuo za ubicom šerifa Galuma i zašto si ga vratio natrag u Dodž kada se to tebe ni najmanje nije ticalo?

— Galum mi je svojevremeno učinio veliku uslugu — odvratio je Šejn.

Slimove vučije oči na trenutak čudno zasvetlucaše. Slim Kaferti je bio čistokrvni belac, no pošto je odrastao među Apačima u gradu je bio još i poznat kao Slim Apač. To što Kaferti nije smaknuo Galuma bilo je učinjeno iz čiste predostrožnosti, pošto kao revolveraš nije morao da se plaši nijednog suparnika.

Zajedno su se popeli do drugog sprata dok je dole još uvek odjekivao buran aplauz. Slim Kaferti tiho pokuca na vrata Morganove kancelarije obložena plišom. Već u sledećem trenutku Šejn se nalazio licem u lice sa jednim od dvojice velikih gazda u Dodž Sitiju.

Morgan ga je pozdravio ljubazno i sa puno respekta.

— U čemu je problem, mister Morgane? — reče Šejn kada se smestio za masivni radni sto od čistog mahagonija nasuprot Džon Morgana.

Morgan mu je bez mnogo okolišenja izložio svoju ponudu da radi za njega. Trebalo je u svemu da bude ravnopravan sa Slimom Kafertijem što se ovome ni najmanje nije svidelo. Morganova ponuda je zaista bila izuzetno povoljna: hiljadu dolara mesečno za početak, kao i posebne premije za učinjene usluge, a u slučaju da Šejn ispunji njegova očekivanja Morgan mu je obećao i procentualno učešće u celokupno ostvarenoj dobiti.

— Čim uklonimo onog debeljka sa druge strane ulice Dodž će za sve nas postati koka koja nosi zlatna jaja. — Izvukavši debeat svezan novčanica iz pisaćeg stola, Morgan je dodao: — Dakle, kako glasi tvoj odgovor, Sejne?

— Čućete ga sutra, mister Morgane — odvratio je Šejn mirno pri tom samo podrugljivo pogledao svezan zelenih novčanica.

Nakon ovoga Šejn se podigao i uputio prema vratima, morajući pri tom krajičkom oka na Slima Kafertija. Video je kako

je na njegovom grubom licu svaki mišić počeo da igra, tako da je bio spreman da se munjevito okrene i potegne svoj „remington” ukoliko Kaferti bilo šta pokuša.

Morganov glas je zaustavio obojicu.

— Stani, Slim! Nemojmo da činimo bilo šta zbog čega bismo kasnije mogli da zazalimo. Šejn ima pravo da čini šta hoće, a i rekao je da će nam sutra saopštiti svoju odluku.

— Ali on pokušava sigurno samo da od Malona iskamči još bolju ponudu — prosiktao je Slim. — Nije vredan tih para koje si spreman da daš za njega, Džone. Samo reci, i ja ću ti pokazati da sam daleko brži od njega.

Slim Kaferti je i dalje naprosto goreo od želje da već ovde i u ovom času ustanovi ko je od njih dvojice brži revolveraš.

— Ako je novac u pitanju, Šejne, znaj da ja uvek mogu da ti ponudim više od Malona. Nemoj nikada smetnuti s uma da sam ja kraj Dodž Sitija!

— Vaše visočanstvo — reče Šejn podrugljivo pre nego što je izašao iz Morganove kancelarije.

Kada su se vrata za njim zatvorila, začuo je divlji krik Slima Kafertija koji više nije mogao da se savlada.

— Slim! — začuo se ponovo Morganov odlučan glas.

Ovoga puta revolveraš nije dozvolio svom gazdi da ga zaustavi u njegovoj nameri. Ljutito je otvorio vrata, držeći revolver u ruci. Međutim, naleteo je na Šejnovu pesnicu, tako da je poleteo unazad, završivši na Morganovom pisaćem stolu. Šejn je munjevito potegao svoj „remington” kada je ugledao kako Morgan poseže za fiokom u kojoj se nalazio „kolt”. Suočen sa zloslutnim otvorom cevi Šejnovog revólvera Morgan se naprosto skamenio. Nakon što je razoružao i njega i onesvešćenog Kafertija, Morgan ga je zaprepasćeno upitao:

— Šta ovo treba da znači, Šejne? Da te Malon možda nije već unajmio sa zadatkom da me ukloniš?

Morganova razmišljanja su do te mere bila okrenuta njegovom smrtnom neprijatelju da nešto drugo nije mogao ni da zamisli.

— I ti ćeš poći sa mnom, Morgane — reče Šejn dok je prebacivao Kafertija preko ramena. — Slim ide tamo gde mu je i mesto, a to je gradski zatvor. Savetovao bih ti da sprečiš bilo koga ko bi na putu donde pokušao da me zaustavi!

Na Morganovom licu su se pojavile graške znoja.

— Ne misliš to valjda ozbiljno, Šejne? — reče Morgan, pokušavajući bezuspešno da se nasmeši. — Zbog čega bi Slim trebalo da završi u zatvoru, a i ko će to učiniti kada je šerif Galum mrtav?

— Prepusti to samo meni! Hajde kreći već jednom! Pustiću te čim Slima smestimo iza rešetaka.

— Zbog ovoga ćeš još zažaliti, Šejne — prosiktao je Morgan van sebe od besa. — Bolje razmisli još jednom pre nego što učiniš tu glupost.

— Nema tu šta da se razmišlja! — odvratio je Šejn, zarivši Morganu revolversku cev u rebra. — Ti se samo postaraj da bez problema napustimo salun, inače ti se loše piše.

Shvativši da sa Šejnom nema šale, Morgan je krenuo do kraja hodnika, gde je otključao vrata iza kojih su se nalazile

stepenice koje su vodile u malu sporednu ulicu odakle su ubrzo zatim neprimijećeno stigli do šerifove kancelarije. Tamo je Sejn u određenim vremenskim razmacima tiho pokušao na prozor, nakon čega je Hok Harper munjevito okrenuo ključ sa unutrašnje strane vrata. Morgan je zanemio kada je pred sobom ugledao Hoka sa snaznom dvocevkom u rukama.

— Pa to je onaj smrdljivi lovac na bizone — prosiktao je Morgan. — Sta taj idiot radi ovde u šerifovoj kancelariji?

— Budeš li i dalje vredao, razbiću ti tu prokletu njuškul — procedio je Hok i odmah se zatim okrenuo Sejnu: — Koga nam to dovodiš, Sejne? Pa, zar to nije ona protuva Kaferti, koji je, na žalost, do sada uspevao svaki put da izvuče glavu iz već ispietene omče? Reci šta da radimo s njim?

— Strpaj ga u zajedničku ćeliju — naredio mu je Šejn, ne upuštajući se u bilo kakva dalja objašnjenja. — Ne puštaj nakon toga nikoga unutra sve dok se ne vratim.

Kada je Morgan napustio kancelariju, Sejn je znao da će on kao prvo uceniti njegovu glavu. To ga nije mnogo zabrinjavalo, posto je do sada već više njih pokušalo da ga ubije, no svi oni su se sada uglavnom nalazili šest stopa pod zemljom.

Nakon što je Morgan nestao u noći, Harper je otključao vrata već prepunjene zajedničke ćelije u koju je Šejn uneo još uvek onesvećenog Slima Apača. Kada je ovaj konačno otvorio oči, najpre je počeo začuđeno da se osvrće oko sebe, a onda mu se povratilo pamćenje na događaje u Morganovoj kancelariji. Kaferti počeo da psuje preteći da će Sejnu oderati kožu sa leđa čim se izvuče iz zatvora.

— Kako se samo usuđuješ da me strpaš u ovu smrdljivu rupu, ti, pasji sine! Zbog toga ćeš još proklinjati dan kada si se rodio!

— To ćemo tek da vidimo — odvratio je Šejn mirno i ugasio petrolejsku lampu, koja je gorela u hodniku između ćelija.

VII

Ostavljajući Hoka i Džejn u zatvoru, Šejn se ovoga puta uputio do Malonove strane ulice. Ponoć još uvek nije bila prošla i na ulici je bilo i dalje mnoštvo sveta. U opštoj gužvi koja je vladala niko nije obraćao pažnju na Sejna, koji se ponašao kao da je i on jedan od onih koji su krenuli u potragu za dobrim provodom. Ulica je bila osvetljena kao usred dana. Dok su jedni u povećim grupama lutali od saluna do saluna drugi su u besomučnom galopu jahali ulicom, ne obazirući se ni najmanje na obične prolaznike pucajući neprekidno iz puke obesti u tamno nebo iznad Dodž Sitija.

Te noći nije bilo nikoga ko bi ih u gradu u tome mogao sprečiti.

Nakon pogibije šerifa Galuma nad Dodž Sitijem su se nadavili crni oblaci, koji su pretili da unište i ono malo reda i zakona što je u njemu još preostalo.

Prolazeći pored jedne od mnogobrojnih javnih kuća u gradu, do Sejna je doprlo mnoštvo neartikulisanih glasova, a ubrzo zatim i odjeci pucnjave u jednoj od sporednih ulica. Sav krvav u licu iz ulice u kojoj je došlo do pucnjave pojavio se neki pod-

napiti kauboj, koji je iz sveg glasa počeo da se žali kako ga je neko opijackao.

— Gde su moji drugari, sto mu gromova, nikada ih nema kad su coveku najviše potrebni! — uzvikivao je neprekidno. — Ti prokleti pasji sinovi mora da su mi sipali nesto u pice, a onda su njih četvorica navali na mene. Kada su konacno nekako uspeeli da me saviadaju ispraznili su mi džepove do poslednjeg centa. Gde li je šerif? Pa mora da ima nekoga u ovom prokletom gradu ko će im se suprotstaviti.

— Sami su krivi — dobacivali su mu bez i malo sažaljenja oni koji su se našli u njegovoj blizini. — Ako nisi u stanju da vodiš računa o svom novcu tada ne bi smeo ni da se pojavljuješ u Dodžu. A ako tražiš šerifa, onda bi najbolje bilo da kreneš do pogrebnika gde ćeš ga naci u velikom drvenom sanduku.

Sejn je bio rešen da ne dozvoli da se iduće noći u gradu ponovi ista slika. Medutim, danas je odlučio da se ne mesa da bi na taj nacin saznao sve ono što ga je u ovom času zanimalo. Zato se bez nepotrebnog zadržavanja uputio do „Long Branč” saluna, koji je ujedno bio i sedište rijustona Maiona i njegovih ljudi. Na vratima ga je dočekala neka bradata spodobica.

— Pre nego što kročiš unutra, moraćeš da mi predaš opasač — zahtevao je on. — Jedini koji smeju da nose oružje jesu momci koji su zaduženi za održavanje reda i mira u salunu. Kada napustiš „Long Branč” dobićeš ponovo svoje revolvere, amigo.

— Moje ime je Šejn i nisam spreman da bilo kome prepustim svoje pucajke. A sada idi i reci svom gazdi da sam stigao.

Malonov izbacivač je začuđeno zurio u Sejna. Bilo je više nego jasno da nije baš od onih promućurnijih. I pre nego što je završio sa svojim razmišljanjem šta da učini, Šejn je već ušao u salun.

„Long Branč” je kao što se ubrzo ispostavilo bio još veći i raskošniji od „Alhambre”. Ovde gde je šank bio dugačak čitavih pedeset stopa, za klavirom je sedela i pevala prelepa Seri Medan.

Svi prisutni su bez izuzetka otvorenih očiju netremice gledali Seri, koja je svojim pomalo promuklim glasom pevala pesmu o devojci koja je čežnjivo čekala povratak svog dragog koji je krenuo u svet da zaradi gomilu dolara da bi mogao da se njome oženi.

Kada je Seri Medan do kraja otpevala ovu pesmu, salunom se prolomio zaglušujući aplauz. Seri se duboko poklonila, pružajući svim prisutnima pogled na svoje zamamne obline zahvaljujući dubokom izrezu na jarkocrvenoj haljini.

Covek koji se nalazio pored Sejna snažno ga udari po leđima.

— To je rasna ženska, zar ne, amigo? Dao bih kažiprst svoje desne ruke samo da jednom budem s njom u krevetu — reče on, nacerivši se glasno.

Kada se zavesa na bini spustila, posetioci saluna su se posvetili konzumiranju ogromnih količina viskija, prisutnim devojkama, a mnogi su i krenuli da okušaju svoju kartarošku sreću za jednim od bezbroj kockarskih stolova u susednoj prostoriji.

Sada kada je Seri Medan nestala iza zavese, Šejn je na miru

mogao da promatra sve što se u salunu događalo. Tako je ugledao i Skinera Legita, koji je bio izuzetno uporan u svojim nastojanjima da potera još u preriji obesi Olea Baknala. Bradati lovac na bizone je u poverenju nešto razgovarao sa jednim od momaka koji su bili zaduženi za održavanje reda u salunu. Sada kada ih je tako gledao u prijateljskom ćaskanju, Sejnu je mnogo štošta postalo jasnije. Dakle, nije bilo slučajno što je baš Skinner Legit predvodio poteru i što je odmah želeo da učitka Olea Baknala.

U prolazu koji je vodio prema susednim prostorijama Sejn je primetio Luka Bovija i Serdja Karancu, dvojicu ozloglašanih revolveraša. Stajali su na stepenicama iznad Džeka Devila koji je bio Malonov najbolji čovek.

Tobi Goš je sedeo za kasom u dnu saluna. Nakon što mu je prišao i rekao svoje ime Goš je samo procedio: — Gazda je trenutno zauzet. Dok ga čekaš, možeš besplatno da se okrepiš za šankom, a i da se kockaš sa početnim kapitalom u iznosu od 200 dolara. Dovoljno je da odeš samo do našeg blagajnika i da mu kažeš svoje ime i on će ti ih isplatiti u žetonima.

Goš je delio svote od 200 dolara na isti onaj način na koji bi neko ubacio 10 centi prosjaku u šešir što je jasno kazivalo da je među Malonovim ljudima zauzimao posebno mesto.

— Iskreno rečeno, ja bih radije porazgovarao sa Seri Medan ako je to izvodljivo — odvratio je Sejn.

I ovoga puta Goš je dokazao da mu u potpunosti odgovara nadimak Kameno lice, pošto je ono i dalje ostalo sasvim bezizražajno.

— Mis Medan je umetnica i ona ne pripada nikome tako da ću morati lično da je upitam.

Goš je kratko mahnulo rukom i ubrzo im je prišla jedna od devojaka zaposlenih u salunu. Goš joj je nešto šapnuo na uho i ona se nakon toga nekuda izgubila. Sejn je ostao pored Goša, očekujući odgovor sa kojim je devojka trebalo da se vrati. U čeličnoj kasi ispred Goša osim revolvera nalazila se i svota od sigurno nekih pedesetak hiljada dolara koja je predstavljala samo deo novca koji se tokom noći slivao u Malonov džep. Goš je izuzetno brzo i spretno brojao novac, koji je sa svih strana neprekidno pristizao.

— Idi i donesi šlampanjac — promrmljao je Goš, obraćajući se devojci. — Mis Šeri pije samo to piće.

Goš je pri tome, naravno, mislio na šampanjac. Bio je proćućuran, ali prilično neobrazovan, tako da mu mnoge reči nisu bile poznate iako ih je često slušao, pa je tako izgovarao šlampanjac umesto šampanjac. Kada se našao u maloj prostoriji obloženoj svilenim tapetama, Sejn se udobno smestio u meku plišanu fotelju. Prošlo je dosta vremena dok se Šeri konačno nije pojavila. U svojoj haljini sa dubokim izrezom na grudima ona se blago osmehnula kada je ugledala Šejna.

— Ovo je zaista prijatno iznenađenje — reče ona. — Ovde obično susrećem dobro stojeće trgovce stokom, koji oko sebe šire nesnosan zadah. Zar bogati ljudi zaista moraju da budu gojazni i stari?

— Ja, kao što vidiš, nisam ni star, ni gojazan, ali nisam ni bogat — smeja se Šejn. — No, i pored toga mi se sviđaš, Šeri.

Čim sam te ugledao, znao sam da smo nas dvoje kao stvoreni jedno za drugo.

— Morao bi malo da pripaziš na ono što govoriš, mister. Ovde sam ipak još uvek ja ta koja određuje pravila igre — odvrtila je Šeri prilično hladno.

I pored ove prividne odbojnosti u njenom ponašanju, Sejn je osećao da je na pravom putu da je osvoji. U njemu je pored njegovog izgleda bilo još nečega što je izuzetno privlačno delovalo na sve žene. Ustao je i ponudio je da sedne za sto na kom se nalazila posuda sa rashlađenom bocom šampanjca. Nakon što je nasuo penušavu tečnost u čaše, Šeri mu je ubrzo dozvolila da joj Sejn pomiluje obnaženu ruku. Kada je Sejn krenuo dalje, ona se odmakla od njega.

— Nameravaš li i ti da stupiš u redove Malonove garde revolveraša? — upitala je ona. — Ako je tako, onda bi trebalo da znaš da je Džek Devil već bacio oko na mene i da me smatra svojim privatnim vlasništvom. Zapretio je javno da će ubiti svakog muškarca koji bi eventualno pokušao da me osvoji.

— Da li zbog toga možda vodiš život kaluđerice? — odvratio je Šejn podrugljivo. — To bi zaista bila grehota. Ili si možda već postala ljubavnica tog ljigavog pacova?

— Zar ti ličim na takvu osobu? Ja ne dozvoljavam da mi bilo ko u životu naređuje, a ponajmanje Džek Devil. Ono što sam htela da kažem je da on ne bi dozvolio da se bilo ko priključi njegovoj družini ukoliko je imao nešto sa mnom.

— To samo prepusti meni — odgovorio je Šejn. — Uostalom i nisam još odlučio da li da se priključim Malonu ili ne.

— Uskoro će doći do velikog obračuna nakon kojeg će ostati samo jedan pravi veliki gazda: ili Morgan ili Malon. Svako ko ovde u Dodžu hoće da preživi moraće da se odluči za jednu od ovih strana, inače bi lako moglo da mu se desi da se nađe pod unakrsnom vatrom. Shvataš li šta sam htela da kažem? Nema drugog rešenja Šejne, ili ćeš se odlučiti ili ćeš već sutra morati da napustiš Dodž Siti.

Sada kada mu je Šeri Medan otvoreno iznela ono što misli Šejn je bio rešen da i on delimično otkrije svoje karte.

— Meni su ponudili da postanem novi šerif u gradu. Šta ti o tome misliš, Šeri?

— Ne misliš li to valjda ozbiljno, Šejne? — odvrtila je plavokosa Šeri, prasnuvši u glasan smeh. — Sigurna sam da nisi toliko naivan da dozvoliš da te ubiju zbog te proklete metalne zvezde, koja nikom nije donela sreću. Ako ti je već stalo do mog mišljenja onda bih ti savetovala da se priključiš Hjustonu Malonu. Njegov izgled može čoveka da zavara, ali Malon je izuzetno pametan čovek koji zna šta hoće. Morgan je suviše pun sebe tako da sam čvrsto uverena da će na kraju izvući deblji kraj.

Šeri se, dakle, jasno pokazala na kojoj je strani, a to je i bilo ono što je Šejn hteo da dozna. Ne oklevajući više ni časa, Šejn je privukao sebi i nežno je poljubio.

— Hvala ti na dobronamernom savetu, Šeri. Hoćeš li da ostatak noći provedemo zajedno?

Šeri ga je ispitivački posmatrala. Osećala je da je Šejn izuzetno privlačni, a pored toga je sve više bila uverena da će im

se ubrzo i Šejn priključiti. Živela je u svetu muškaraca i znala je da će kad-tad morati sebi da potraži stalnog pratioca i zaštitnika, a tu joj je Šejn bio mnogo draži od Džeka Devila, koji je vršio sve snažniji pritisak na nju. Zbog svega toga ona je klonula u Šejnovu naručje i strastveno ga poljubila.

— Stanujem u hotelu „Drovers Kotaž” — prošaputala je ona. — Uskoro ću ponovo morati da sednem za klavir. Negde oko dva sata se završava moj poslednji nastup. Po Malonovom mišljenju gosti su nakon tog vremena do te mere pijani da niko nije u stanju da razlikuje dobro od lošeg sviranja. I još nešto, Šejne: ti mi se zaista sve više dopadaš. Nas dvoje bismo zaista bili prekrasan par.

Šejn klimnu glavom. U tom trenutku neko je pokucao na vrata i rekao da se približava trenutak sledećeg nastupa Serij Medan, glavne atrakcije „Long Branča”.

I dok je ona uz buran aplauz ponovo zauzimala svoje mesto za klavirom, dvojica naoružanih momaka su otpratili Šejna do Malonove kancelarije.

Na Malonov znak Šejn se spustio u visoku naslonjaču nasuprot njega. Bio je sam u prostoriji sa velikim gazdom ove strane ulice.

Nakon što je rukom prešao preko usta, Malon je konačno progovorio: — Mleko je zaista najbolje i najzdravije piće. Nikada nisam mogao da shvatim ljude koji se nalivaju viskijem sve dok više ne znaju ni kako se zovu ni gde se nalaze. Uvek i na svakom mestu govorim svojim ljudima da je bistra glava pola posla. Džon Morgan na te stvari povremeno drugačije gleda. No, da ostavimo Morgana za sada po strani, pa da porazgovaramo o poslu, mister Šejne. Koliko ti je ta bedna protuva ponudila? Bez obzira o kojoj se svoti novca radi, spreman sam da ti ponudim dvostruko više, ali i tražim da za to nešto i učiniš.

— Mislite da obavim nešto nalik na ono podmuklo ubistvo šerifa Galuma? — upitao je Šejn.

— Takvim stvarima se ne bavim, Šejne — odgovorio je Malon. — Na tako suludu ideju je mogao da dođe samo onaj praznoglavi Morgan. Kod Stiva Galuma čovek je uvek znao na čemu je. Njega sam u svakom trenutku mogao da zavaram, a da on to ne primeti. Bio je pošten do srži tako da to nije bilo baš mnogo teško. Kao šerif mi je bio daleko draži od bilo kog drugog koji bi pomogao Morganu ili bi najveći deo kolača prisvojio za sebe.

— Pa, najveći broj čuvara zakona je pošten — odvratio je Šejn. — No i među njima ima izuzetaka, kao i svugde drugde.

Malon počeo da vrti glavom. Kada je Šejn hteo da pripali cigaru on ga je zamolio da to ostavi za neku drugu priliku, pošto ne podnosi dim. Za vlasnika mnogobrojnih saluna i javnih kuća, Hjuston Malon je vodio uistinu čudan način života.

— Zvezda na grudima, nekoliko bednih dolara plate mesečno, naporan posao i prerana smrt ili invalidnost su karakteristike života svih onih među njima koji do kraja ostanu poštjeni. Upoznat sam s tim da ti je Bisli ponudio da postaneš šerif, Šejne. Ja bih ti savetovao da prihvatiš tu ponudu i da kao šerif zastupaš moje interese. Platiću ti onoliko koliko sam maločas

rekao. Jedino što od tebe tražim je da mi pomogneš da se rešim Morgana i da ga zauvek najurim iz grada. Razmisli dobro o mom predlogu i javi mi sledeće večeri da li ga prihvataš. A možda to možemo već i sada da obavimo? U tom slučaju, naravno, očekuje te još i dodatna premija koja se nalazi iza onih vrata.

Sa Šejnove desne strane nalazila su se jedva primetna vrata koja su vodila u susednu prostoriju. Šejn se podigao i otvorio ih. Pri prigušenoj svetlosti na krevetu prekrivenom svilenim pokrivačima nalazila se privlačna devojka bez odeće. Devojka se lenjo protezala. Na malom noćnom stočiću pored kreveta nalazila se boca viskija i dve čaše, a iz poluotvorene fioke virio je debeo svežanj krupnih novčanica.

I Hjuston Malon se u međuvremenu bio približio vratima i dodao, pokazujući svojom masnom rukom prema crnokosoj devojci:

— Nudim ti nju ili bilo koju drugu od mojih devojaka.

— Čak i Šeri Medan?

Nakon kraćeg oklevanja Malon klimnu potvrdno glavom. Mora da je zaista bio moćan, čim je na ovaj način mogao da raspolaže čak i njom. Dodirnuvši u znak pozdrava obod svog ogromnog šešira, Šejn se okrenuo i uputio prema izlazu iz Malonove kancelarije.

— Nikada nisam bio ljubitelj podvođenja, mister Malone. Uveren sam da sam još uvek u stanju da sam sebi pronađem pravu devojku. Budite bez brige, mister Malone, usokro ću vas obavestiti kakvu sam odluku doneo.

VIII

Džon Morgan je bio sve drugo samo ne običan praznoglavac kakvim ga je njegov suparnik Malon nazivao. Morgan je lako povezivao mnoge stvari i sada ga je neprekidno kopkalo što ga je Šejn tek tako iznenadio, a i što je odbeglog Olea Baknala vratio nazad u Dodž. I ne samo to, već je još i Slima Kafertija strpao iza rešetaka. Sve je to moglo jedino da znači da je Šejnu bilo poznato ko je Baknala nagovorio da ubije šerifa Galuma. Morgan je bio svestan da je Šejn za sada njega ostavljao na miru samo zato što bez izjave Slima Apača nije mogao bilo šta da mu dokaže, a i znao je da Morgan neće tek tako nestati iz Dodž Sitija.

Morgan je sedeo u kuhinji saluna „Bladi Baket” sa još trojicom revolveraša.

— Ubijte Šejna! — zahtevao je Morgan od njih kada su napokon počeli sa razgovorom. — Potpuno mi je svedjedno kako ćete to izvesti. Ovde je hiljadu dolara za svakog od vas. Kada Šejna budem video u mrtvačkom sanduku, dobićete još toliko.

Kada je Morgan ubrzo zatim u pratnji svog telohranitelja napustio prostoriju, ova trojica počеше užurbano da se dogovaraju kako da na najbolji način obave posao za koji ih je Morgan unajmio.

— Ako su Morganove reči tačne, tada će se Šejn kad-tad pojaviti u blizini šerifove kancelarije — reče Luk King. — Najbolje da ga tamo sačekamo da ne bismo nepotrebno traćili vreme tražeći ga po gradu.

I Majls King i Geret Ston su se bez mnogo premišljanja složili s ovakvim predlogom.

— Ja i Majls ćemo izazvati Šejna na dvoboj — dodao je Luk King. — Ti se sa „vinčesterkom” smesti negde u zasedu. Pucaj jedino u slučaju da nas dvojica ne uspemo da izađemo na kraj sa Šejnom.

— Sve ovo važi jedino u slučaju da ne želiš da sa jednim od nas dvojice поделиš slavu da si u dvoboju ubio čuvenog Šejna — reče Majls King, obraćajući se Stonu. — U tom slučaju bi Luk i ja morali da bacamo kocku ko će od nas krenuti sa tobom.

Međutim, Ston je bio već suviše star i iskusan da bi i dalje žudeo za ovakvom vrstom slave. Zato je samo odmahnuo glavom i stavio im time do znanja da je u potpunosti zadovoljan ovakvom podelom zaduženja.

Braća King su bili više nego oduševljeni. Njih dvojica su pripadali istom onom soju ljudi kao i Ole Baknal i jedva su čekali da se sukobe sa Šejnom.

IX

Šeri Medan je bila vidno razočarana kada je nakon svog poslednjeg nastupa konstatovala da je Šejn ne čeka. I dok je tako neodlučno stajala u dvorištu „Long Branča”, razmišljajući da li da zamoli nekog od momaka iz Malonove garde da je otprati do hotela, iz tame se pojavio Džek Devil.

— Dovoljno dugo sam čekao, Šeri — rekao je dok je mirno pripaljavao jednu od skupocenih cigara koje su uvek krasile Malonov radni sto iako ovaj sam nikada nije pušio. — Ovoga puta idem sa tobom i ništa me u tome ne može sprečiti.

— Ne dozvoljavam da me na bilo šta prisiljavaš — prosihtala je ona. — Uverena sam da se Malonu ovakvo tvoje ponašanje ne bi ni najmanje svidelo.

— Sumnjam, Šeri — odvratio je Devil. — U ovom trenutku sam mu potrebniji nego bilo ko drugi, pošto sam najbolji revolveraš u gradu. Tvoje lupkanje po klaviru uskoro ionako neće nikoga zanimati. Dakle?

Seri se na trenutak dvoumila, no onda je došla do zaključka da bi s obzirom na okolnosti ipak najbolje bilo da u pratnji Malonovog revolveraša stigne do hotela, a tamo će već nekako uspeti da ga se otarasi. Dozvolila mu je da je uhvati pod ruku i da je povede prema „Drovers Kotažu”. Uz put su prošli pored jedne od bezbroj javnih kuća u koju su upravo namerali da uđu dve povećе grupe kauboja i vojnika.

— Vi, bedni plavokošuljaši, sačekajte lepo da mi prvo obavimo ono zbog čega smo došli — dreknuo je najglasniji među već podnapitim kaubojima, dok su drugi nešto nerazgovetno mumlali i odobravajući klimali glavom.

— E, to ćemo još videti! — odgovorio je osedeli narednik koji je među okupljenim vojnicima bio najstariji po činu.

Samo trenutak kasnije izbila je divlja tučnjava. Te noći u Dodž Sitiju nije bilo nikoga ko bi mogao da je prekine isto kao što ni sve druge razmirice koje su se na glavnoj ulici uz pomoć revolvera i pesnica isterivale na čistac.

Kada su im dvojica momaka, koji su se žestoko tukli, pre-
prečili put, Džek Devil je munjevito potegao svoj „kolt”. Ne
premišljajući se mnogo, tresnuo je uniformisanog momka re-
volverom po glavi tako da se ovaj onesvešćen skljojao na zem-
lju. Kauboj je za to vreme iznenađeno zastao i iskolačenih očiju
se zagledao u Šeri.

— Hej, pa ovakvu lepoticu u životu nisam video. E, pa nju
ćeš mi sada lepo prepustiti, mister.

Džek Devil je uperio cev „kolta” u kaubojev stomak kada
im se on još više približio.

— Momče, gotov si, učiniš li još samo jedan korak! — upo-
zorio ga je Devil. — Znaj da se ja nikada ne tučem golim ru-
kama. A sada se gubi, dok ti Džek Devil nije prosuo tu tvoju
smrdljivu utrobu!

Dok je ljutiti pijani kauboj na trenutak neodlučno zastao,
njemu su se pridružila dvojica njegovih drugara. Džek Devil
se nadmeno isprasio pred njima. Svesni da pred sobom imaju
hladnokrvnog ubicu, koji se ni najmanje ne bi ustezao da po-
vuče obarač, kauboji su na kraju uvideli da bi najpametnije
bilo da se povuku.

— Sve mi se čini da ću ipak radije otići da popijem nešto
— reče momak kome se Šeri toliko mnogo svidela.

Džek Devil i Šeri su produžili dalje, ali je Malonov revol-
veraš ipak zadržao revolver u rukama sve dok nisu stigli do
samog hotela koji se nalazio na mirnom mestu, ako se ono upo-
redi sa glavnom ulicom Dodž Sitija.

— Hvala ti što si me dopratio, Džek — reče Šeri, kada su
stigli do recepcije. — Stvarno sam mrtva umorna i želela bih
što pre da se sručim u krevet.

Kada je začuo ove reči, Devilovo lice se iskrivilo od besa.
Još pre nego što je Šeri shvatila šta se to događa, revolveraš je
šćepao za mišicu i dva puta je snažno ošamario.

— Dosta si pravila budalu od mene, Šeri! Ako to ponovo
pokušaš da učiniš... — Pri tome je Džek Devil ponovo preteći
podigao svoju desnicu. Šeri je prestravljeno uvukla glavu u ra-
mena, očekujući sledeći udarac, no tada je nečija snažna ruka
šćepala revolveraša za okovratnik i povukla ga unazad. Bio je
to Šejn, koji je sedeo prikriven u polutami ulaznog hola hotela,
očekujući da se Šeri Medan pojavi.

Devilova ruka je munjevito poletela prema futroli sa „kol-
tom”, no Šejn ga je svojom levicom toliko snažno uhvatio za
ruku da je on uz bolan krik ispuštio revolver iz ruku. Istovre-
meno ga je Šejn drugom rukom snažno ošamario, tako da mu
se glava nemoćno priklonila u stranu. Odmah zatim usiedilo je
još nekoliko šamara od kojih se Devilovo inače blede lice snaž-
no zarumenilo.

Privučen neobičnom bukom iz susedne prostorije pojavio se
noćni portir, koji je sada zabezeknuto posmatrao šta to Šejn
čini sa jednim od najozloglašnijih revolveraša u gradu. Devil je
u Dodžu jednom prilikom čak ubio dvojicu vojnika, i to samo
zato što mu se dovoljno brzo nisu sklonili s puta dok je šetao
ulicom. Nije bio osuđen jedino zbog toga što su njegovi prija-
telji pod zakletvom izjavili da su plavokošuljaši: prvi potegli
oružje.

— Tako, sada si dobio ono što si tražio — reče Šejn, dok je vrhom čizme odgurnuo Devilov „kolt“ u najudaljeniji ugao prostorije. — A sada se gubi i više mi ne izlazi na oči! Jasno?

— Izizavim te na dvoboj, bedniče! — prosiktao je Džek Devil. — Kunem ti se da ću te zbog ovoga ubiti. Očekujem te tačno u podne ispred „Long Branča“. A kada te ucmekam svezacu te lasom za konja i vući ću te po celom gradu kroz prašinu nakon čega tvoje teio ni rođena majka neće prepoznati.

Dok se Devil pogleda punog mržnje laganim korakom povlačio prema izlazu iz hotela, Šejn ga je hladnokrvno posmatrao, računajući da bi revolveraš mogao da ima negde sakriven džepni „kolt“ koji su ljudi poput njega obično nosili sa sobom. To, međutim, kao što se ispostavilo, nije bio slučaj ili je Devil želeo da se u javnosti i pred velikim brojem znatiželjnika razračuna sa Šejnom.

— Bolje da to nisi učinio — rekla mu je Šeri kada su ostali sami. — Devil će sada sve učiniti da te ubije.

Umesto odgovora Šejn samo sleže ramenima.

— Smatrao sam da bi najpametnije bilo da te ovde sačekam — rekao je Šejn plavokosoj Šeri, a onda se okrenuo portiru koji je još uvek iskolačenih očiju zurio u njega: — Momče, pazi da ti oči ne ispadnu. A sada nam daj mis Medanov ključ, pa možeš ići na spavanje. Upamti jednu stvar: ukoliko te neko bude pitao za moje zdravlje, reci mu da sam odmah nakon sukoba sa Devilom napustio hotel pošto ni mis Medan ni ja ne bismo želeli da nam neko smeta. Jesmo li se razumeli?

A kada mu je Šejn tutnuo u šake novčanicu od deset dolara, portir počeo užurbano da klima glavom. Već trenutak kasnije našli su se u raskošno opremljenoj hotelskoj sobi, gde je Šeri Medan odmah nestala iza pokretnog paravana. Upravo kada je Šejn počeo da otkopčava košulju, Šeri se ponovo pojavila. Osim svilenih čarapa koje su pridržavale crne podvezice, na sebi nije imala odeće.

— Da li ti se sviđam? — upitala je svojim dražesnim glasom.

Najbolji način da joj pokaže koliko mu se dopada bio je da je uzme u svoje naručje, što je Šejn odmah i učinio. Šeri mu je pomogla da se oslobodi odeće. Kada mu je skinula košulju primetila je ranu na njegovoj levoj nadlaktici, koja je za vreme sukoba sa Džekom Devilom ponovo počela da krvari.

— Pa ti si ranjen!

— Zaboravi na tu malu ogrebotinu. Do doktora mogu i kasnije da odem — odgovorio je Šejn mirno.

Šeri je htela još nešto da kaže, no Šejn joj je zatvorio usta strastvenim poljupcem. Tiho je zastenjala kada je Šejn počeo da miluje njene velike, čvrste grudi. Šejn je zatim podigao u svoje naručje i spustio je na ogromni krevet koji se nalazio u sredini prostorije gde su on i Šeri Medan vodili ljubav sve dok sunce nije visoko odskočilo na nebu.

X

Bilo je već kasno prepodne kada je Šejn sišao u hotelski restoran i sebi poručio bogat doručak. Osećao se potpuno iscrpljenim. U najvećoj meri za to je bila zaslužna Šeri Medan koja

ga je više izmorila od svih napora kojima je u toku prethodnog dana bio izložen. Tokom noći je saznao da Šeri u svom životu nije videla Francusku, iako je svima pričala kako je tamo rođena. Šeri Medan je bila vanbračna kći nekog vlasnika plantaže u Luizijani. Svoje pravo ime nije otkrila Šejnu navodno zbog toga što više nije mogla ni da ga se seti.

Nakon što se okrepio, Šejn je najpre krenuo do štale u koju je smestio svog mrkova da bi se uverio da je konj dobio svu potrebnu negu, a onda se uputio do doktora koji mu je sa zabrinutim izrazom na licu previo ranu.

— Sve mi se čini da vam je stalo do toga da sebe što pre otpremite na onaj svet — reče doktor. — No, kao što ste i sami rekli, to je vaš problem, zar ne?

— Budite bez brige, doktore, od ovakvih vrsta ogrebotina do sada nije još niko umro, pa neću valjda ni ja.

Ono što je Šejna u ovom trenutku najviše brinulo bila je činjenica da će rana na ruci još dosta dugo umanjivati brzinu kojom će moći da poteže jedan od svoja dva „remingtona”. Pre nego što je ponovo kročio na ulicu, Šejn je prikačio metalnu značku na grudi. Na trenutak je zastao posmatrajući gradsku vrevu, a onda je začuo riku goveda, kao i povike goniča, koji su sa krdom upravo stizali u grad. Nekoliko minuta kasnije iza ugla su se pojavila već i prva grla stoke gonjena podivljelim Teksasškim kaubojima,

Šejn se povukao u ulaz ispred doktorove kuće, čekajući da se prvi kauboj pojavi u njegovoj blizini.

— Juhu! Dodž Siti, primi u svoje okrilje divljeg Bilija iz Kimarana — uzvikivao je jedan od Teksasšanina, pucajući pri tome kao pomahnitao uvis. Šejn je sačekao da mu se kauboj potpuno približi, a onda je jurnuo napred i vinuo se u sedlo iza njegovih leđa.

— Hej, jesi li poludeo? — proderao se Teksasšanin, zagledavši se preko ramena Šejnu ravno u lice. — Ko si ti, do đavola?

— Šerif Dodž Sitija — odvratio je Šejn ledeno, zarivši pri tome kauboju revolversku cev u slabinu. — Znaš i sam da je zabranjeno goniti stoku kroz grad. Hajde, poteraj konja u stranu i sjaši!

— Bolje nestani, dok te moji drugari nisu raščerečili — prosihtao je Teksasšanin.

Šejn mu je mirno zavrnuo zglobov šake koja je ponovo htela da se maši revolvera i naterao ga na taj način da poslušava njegovo naređenje.

Kada su obojica sjahali iz sedla, Teksasšanin se okrenuo i začuđeno zagledao u sjajnu metalnu zvezdu na Šejnovom kožnom prsluku.

— Ali ja sam čuo da je šerif Galum juče ubijen!?

— Tačno, momče, ali nisi čuo da sam ja novi šerif ovde u Dodžu. Inače, moje ime je Šejn.

— Nećeš valjda da kažeš da si ti onaj isti Šejn koji se go-dinama borio protiv kompanije „Vels-Fargo” i o kome kolaju najneverovatnije priče? Da smo to znali, ne bi nam sigurno palo na pamet na teramo naše krdo od 6.000 grla kroz grad. Ovako smo hteli samo da se malo našalimo.

— Hajde da čujem kome pripada stoka i ko vas vodi?

Ispostavilo se da se radi o krdu nekolicine rančera, a da je goniče predvodio izvesni Ajk Strong.

— Poruči mister Strongu da ću ga još u toku današnjeg dana potražiti — reče Šejn. — Svaku štetu koju su vaša goveda u gradu pričinila moraćete da nadoknadite. Osim toga, sledi i visoka novčana globa, a i celokupnoj Strongovoj družini do daljeg zabranjujem dolazak u grad. Ako bilo koga od vas sretne u Dodžu, strpaću ga iza rešetaka. Jesmo li se razumeli, momče? A sada se postaraj da stoka što pre nestane sa ulice!

Sve vreme dok je Šejn ovo govorio, mladi Teksašanin je prestravljeno klimao glavom, a onda je počeo da dovikuje nešto svojim drugarima što se usled strahovite buke nije moglo razaznati.

Šejn se povukao u ulaz doktorove kuće da ga podivljala stoka ne bi zgazila, a onda se kroz sporedan izlaz uputio zaobilaznim putem prema šerifovoj kancelariji gde su ga Hok Harper i Leremi Džejn sigurno već čežnjivo očekivali. A možda i još neko drugi. Šejn je znao da će od ovog trenutka morati da otvori četvoro očiju, ukoliko namerava da sačuva glavu na ramenima.

XI

— Evo, dolazi! — reče Luk King. — Sto mu gromova, pa Šejn ima značku na grudima. Šta ćemo sad, brate?

— Kako šta ćemo? Ubićemo ga, bez obzira na tu prokletu značku. Hajde da se kladimo da ću mu je već prvim metkom prosvirati.

Bilo je već gotovo podne kada se Šejn laganim koracima približavao gradskom zatvoru. Nasuprot šerifove kancelarije na tornju baptističke crkve nalazio se Geret Ston sa repetiranom „vinčesterkom” u rukama. Hok Harper se nalazio na prozoru kancelarije, odakle, međutim, nije mogao da vidi ni Stona, niti braću King, koji su se razdvojili da bi mogli da uzmu Šejna pod unakrsnu paljbu.

— Bilo je već krajnje vreme da se pojavi — promrmljao je Hok kada je ugledao Šejna. — Baš me zanima sa kojom devojkom je proveo noć.

Harper je bio sam u kancelariji, pošto je Leremi Džejn bila izašla da dopremi hranu za sve brojnije zatočenike. Pošto na ulici nije mogao bilo šta sumnjivo da primeti, Hok se sklonio sa prozora i smestio u visoku drvenu stolicu, očekujući nestrpljivo Šejnov dolazak. A onda ga je iz razmišljanja trgao uzvik braće King.

Šejn ih je obojicu odavno bio primetio, ali je ipak mirno produžio dalje. Pri tome je i dalje napregnuto posmatrao okolinu, no Gereta Stona nije uspeo da otkrije. Iskusni revolveraš je odabrao takvo mesto za koje je mogao biti siguran da ga neće otkriti pre nego što ispali prvi puščani hitac.

— Hej, Šejne! — dreknuo je Luk King. — Što se sakrivaš iza te bedne značke? Hajde, poteži!

Kada su braća King potegli svoje oružje, Šejn se malo spustio kolenima i munjevito izvukao oba svoja „remingtona”, ne osvrćući se na strahovit bol u levoju ruci. Desnim je već prvim

metkom pogodio Majlsa, ali je zato levom rukom bio sporiji od Luka Kinga koji mu je svojim prvim metkom skinuo „stetson” sa glave. Dok je Majls teturajući se pucao ispred sebe u prašinu, Sejn je ispalio još jedan hitac koji je odbacio Luka do obližnjeg zida. I on i njegov brat Majls su se gotovo istovremeno nemoćno skljkali u prašinu. U tom trenutku iz kancelarije je sa sačmaricom u rukama izjurio Hok Harper. Ni on ne bi mogao da spase Šejna, koji se upravo podizao na noge, da nije bilo Leremi Džejn.

Sa mesta na kom se nalazio, Ston je u viziru držao značku na Šejnovim grudima, koja se presijavala na podnevnom suncu, no kada se spremao da povuče obarač, odole je zagrmio „kol” Leremi Džejn. Iznenaden mecima koji su počeli da mu fijuču oko ušiju, Stonov prst se mahinalno zgrčio na obaraču, ali je tane završilo daleko iznad Šejnove glave.

Ne oklevajući ni trenutak, Sejn je jurnuo trčeći u cik-cak preko gradskog trga u pravcu baptističke crkve. Ispuštajući pravu bujicu neartikulisanih glasova. Ston je neprekidno pucao, no meci su samo podizali oblake prašine za Šejnom koji se kod ulaza u crkvu napokon našao van domašaja Stonove „vinčesterke”.

Kada je ušao u crkvu, Šejn se oprezno primicao stepenicama koje su vodile gore prema zvoniku i na čijoj se platformi nalazio Geret Ston. Crkvom počese da odjekuju revolverski hici. Sada se Šejn nalazio u daleko povoljnijoj situaciji, pošto je Ston na tankoj drvenoj platformi predstavljao odličnu metu. I zaista, već nakon nekoliko ispaljenih hitaca do Šejnovih ušiju je dopro Stonov više preneražen nego bolan krik, a onda su kroz uski otvor najpre poletela oba revolveraševa „kolta” da bi Šejn nakon toga ugledao teško ranjenog Stona. koji se pridržavao za ogromno čelično zvono, pokušavajući uzaludno da povrati ravnotežu. Kada su ga izdali i poslednji atomi snage, revolveraš se sunovratio u ambis.

Jedino što je Šejn za njega mogao još da učini, bilo je da mu sklopi širom razrogačene oči, koje su ga tupo posmatrale. Dok mu je pretraživao džepove, Šejn je pronašao devet novčanica od 100 dolara. Geret Ston nije uspeo da potroši još ni jedan jedini cent od novca koji je dobio za naručeno ubistvo, a već se nalazio na putu za pakao.

Tek kada je ponovo kročio na ulicu, Šejn je shvatio sa koliko je sreće uspeo da sačuva živu glavu.

XII

Tačno u podne Šejn se uputio prema „Long Branču”. U to vreme glavna ulica je obično delovala kao izumrla, no sada je bila krcata radoznalcima koji nisu hteli da propuste dvoboj između Šejna i Malonovog revolveraša Džeka Devila.

Šejn je koračao jednom stranom ulice. a Hok Harper drugom, dok je Leremi Džejn ostao u kancelariji da motri na zatvorenike. Okupljeni svet se čutke sklanjao u stranu propuštajući Šejna. Morganovi i Malonovi revolveraši su stajali leđno oslonjeni o zidove svaki sa svoje strane ulice. Ispred samog ulaza u „Long Branč” stajao je Hjuston Malon, dok se iza nje-

govih leđa nalazio Tobi Goš zajedno sa ostalom svitom revolveraša. Sa jednog od obližnjih prozora i Šeri Medan je promatrala događaje na glavnoj ulici ispred „Long Branča”. Njen pogled je bio uperen u značku na Sejnovim grudima.

Na licu joj je titrao podrugljiv osmeh. Jednostavno joj nije išlo u glavu kako je Sejn mogao da prihvati tu prokletu značku. A da sve to možda nije jedino deo neke samo njemu poznate igre, pitala se Šeri.

Džek Devil ga je već očekivao na sredini ulice. U ruci je držao čašu sa viskijem koji, međutim, nije pio već ga je jednostavno smatrao neophodnim delom celokupne predstave, koju je želeo da pruži okupljenom svetu. Kada mu se primakao na nekih desetak koraka, Sejn se sa trotoara spustio na prašnjavu ulicu i krenuo ka njenoj sredini. I pored toga što je krajičkom oka neprekidno pažljivo osmatrao likove okupljenog naroda, nikako mu nije polazilo za rukom da otkrije Džona Morgana. Njegovi najbolji revolveraši su se svi do jednog nalazili ispred „Alhambra” saluna.

— Evo me! — reče Sejn ledenim glasom. — Od ovog trenutka u gradu je zabranjeno nošenje oružja. U toku dana ću osim ove doneti još i niz drugih odredaba, koje odmah stupaju na snagu. A sa tobom ću započeti sređivanje prilika u Dodžu, Džek Miltone! — Džek Milton je naime bilo pravo Devilovo ime. — Za tobom je u dve savezne države raspisana poternica zbog pljačke i ubistva. Hajde, otkopčaj opasač i baci ga polako na zemlju, pošto te vodim u zatvor. Bilo ko da pokuša da ti pomogne, trebao bi da zna da time pruža podršku teškom razbojniku za šta sledi dugogodišnja kazna zatvora.

Džek Devil je bio do te mere iznenađen onim što je čuo da je širom otvorenih usta zurio u Šejna. Preturajući po starim poternicama, Hok Harper je naišao i na onu sa likom Džeka Milтона koji u to vreme još nije nosio bradu. No, i pored toga nije ga bilo teško prepoznati.

Nakon što se povratio od prvobitnog iznenađenja, Devil je zabacio dugački mantil od koga se nikada nije odvajao i prineo ruke bogato ukrašenim drškama svojih „kolitova” dok mu se na licu ponovo pojavio nadmen osmeh.

— Ako smeš, dodi po moje pucaljke, Šejne! Ne misliš li valjda da se plašim te tvoje značke ili toga što si danas već ubio trojicu revolveraša? Hajde, pokaži se sada!

— Dan je tek počeo, Devile — odvratio je Sejn. — A sa njim i moja dužnost šerifa Dodž Sitija. Da budem iskren, za danas mi je dosta pucnjave, no ako budem primoran, moglo bi lako da se dogodi da još neko završi na gradskom groblju. Dakle, Miltone, čuo si me: skidaj opasač i podigni ruke uvis!

U tom trenutku na drugoj strani ulice Hok je sišao sa trotoara spreman da svojom snažnom sačmaricom čuva Šejnu leđa. Sejn je za to vreme i dalje laganim korakom približavao Džeku Devilu.

— Stani! — prosiktao je on. — Neka ovo bude poštena borba, Šejne. Kada sledeći put utihne udaranje čekića o nakovanj, obojica ćemo poteći revolvere, pa će se već pokazati ko je brži.

Ne osvrćući se ni najmanje na Devilov predlog, Sejn mu se i dalje primicao streljajući ga naprosto svojim prodornim po-

gledom. Devil je osetio kako ga obuzima smrtni strah. Do sada je on uvek bio taj koga su se ljudi plašili, ali ovoga puta se našao pred osobom koja je do te mere bila samouverena da ga je to dovodilo do ludila. Najradije bi se u ovom času izgubio negde glavom bez obzira, ali je za tako nešto sada bilo već prekasno, a i bilo je suviše mnogo posmatrača pred kojima se do tada pravio važan.

Rastojanje između njega i Šejna sada je iznosilo jedva nekih pet-šest koraka.

— Prokletstvo! Stani već jednom! — procedio je Devil u očajanju. — Hoću da ti pružim priliku za pošten dvoboj, a ti...

Šejn je načinio još dva koraka i sada se nalazio tako blizu da je na svom licu mogao da oseti Devilov težak dah. Iako se lupa čekića i dalje čula, Devil je uspaničeno poleteo prema svojim „koltovima“. Šejn je jurnuo napred i munjevitim udarcem izbio Devilu revolver iz njegove desnice, potežući istovremeno svoj „remington“, koji mu je zario u stomak. Usled snažnog udara Devil se na trenutak preplašeno uhvatio za stomak što je Šejnu bilo dovoljno da mu slobodnom rukom zada strahovit udarac po potiljku od kojeg je ovaj nemoćno klonuo na zemlju. Nakon što je zadenuo Devilov „kolt“ sebi za pojas, Šejn se osvrnuo i zagledao u prebledelo lice Hjustona Malona.

— Zašto nisi hteo da mu izađeš na dvoboj, Šejne? — promucalo je Malon.

— Dvoboji su od ovog trenutka zabranjeni u Dodžu — odvratio je Šejn. — A Miltona sada vodim u zatvor. Ukoliko neko ima nešto protiv, može odmah da mu se priključi.

Na trenutak je ulicom zavládala mukla tišina, no tada se Malon usiljeno osmehnulo i rekao:

— Pa kao što rekoste, vi ste od danas šerif, Šejne. A šerifova reč mora da se sluša, zar ne? Naravno, da ću se i ja poviновati vašim odredbama.

— Ako je tako, onda odmah naredite svojim ljudima da odlože svoje opasake. Za sat vremena krećem u svoj prvi obilazak grada i ako tada naiđem na nekoga ko bude nosio revolver sa sobom, tog ću najuriti iz grada.

Malonovo lice se odjednom zajapurilo od besa. Sa „remingtonom“ u ruci Šejn ga je hladnokrvno odmeravao.

— Pa, ne mislite li to valjda ozbiljno, Šejne? — procedio je najzad Malon. — Kako onda da moji ljudi nenaoružani održavaju red u lokalima?

— Odgovor na ovo pitanje je više nego jednostavan, mister Malone. Pa i svi vaši gosti će biti nenaoružani! Na svim prilazima gradu nalaziće se obaveštenja da svako ko ulazi u Dodž mora da preda svoje oružje koje će ponovo dobiti tek prilikom napuštanja grada.

— I vi zaista mislite da ćete tu vašu suludu nameru ostvariti? — upitao je Goš svojim promuklim glasom.

— Da u to nisam uveren, ne bih ni preduzimao dužnost šerifa — odgovorio je Šejn da bi zatim prešao na drugu stranu ulice, gde je i Morganovim ljudima ponovio isto ono što je maiočas rekao Malonu.

— Da li nameravate da i pomahnitalim Teksaškim kaubojima oduzmete „koltove“, šerife? — zapitao je neki visoki mo-

mak, čije je odelo svakom jasno kazivalo da se radi o preve-
janom kockaru. — Ako je tako, onda iz ovih stopa možete da
uzmete lopatu u ruke i da počnete sami sebi da kopate grob
pored šerifa Galuma.

Ne odgovorivši ništa, Šejn se okrenuo i pošao svojim pu-
tem. On i jednoruki Hok Harper bili su dvojica usamljenika u
pravom moru najrazličitijih protuva. Obe zaraćene strane staja-
le su na svojim stranama ulice i nemo ih posmatrali. Šejn i
Harper su onesvećenog Džeka Devila prebacili su preko sed-
la jednog od konja koji su se tu našli i povelili ga prema zat-
voru.

Malon je naprosto kipteo od besa zbog toga što ga je nje-
gov najbolji revolveraš tako gorko razočarao.

— Goše, idemo da vidimo šta ćemo dalje da radimo!

Njih dvojica nestadoše u „Long Branču” dok su ostali ra-
doznalci i dalje ostali na ulici, komentarišući na najrazličitije
načine događaje čiji su svedoci bili. Za sve njih je naprosto
bilo nezamislivo da se gradom kreću nenaoružani i nisu znali šta
da čine.

XIII

Šejn je jahao na svom mrkovu kroz grad i na svim vidnim
mestima postavljao letke sa svojim odredbama koje je izdavač
„Dodž Siti Kronikla” na brzinu odštampao. Kada je na železnič-
koj stanici najzad pričvrstio i poslednji letak, Šejn je zadovoljno
posmatrao sa koliko pažnje su upravo pristigli putnici čitali ono
što je na letku bilo napisano. Komentari su bili različiti, ali je
najveći broj njih ipak podržavao Šejnova nastojanja da se u
Dodžu konačno zavede red.

— To sa zabranom nošenja oružja je odlična ideja! — reče
neko od prisutnih. — Čovek do sada nije mogao bezbedno da
izađe na ulicu. Nadajmo se da će ubuduće biti drukčije.

Kada je Šejn krenuo prema svojoj kancelariji, začuo je iza
svojih leđa nečiji glas. — Hej, šerife, recite gde mogu da pre-
dam svoje „koltove”? Ili možda hoćete odmah da ih ponesete
sa sobom?

— Ostajete li duže u gradu, mister? — odvratio je Šejn.

— Da, šerife, tu ću biti kod nekih prijatelja.

— Onda možete pucaljke da ostavite kod njih ili da ih do-
nesete u kancelariju gradskog šerifa. Pored kancelarije biće još
u toku dana određena dva dodatna mesta gde će moći da se
ostavi oružje.

U trenutku kad je Šejn stigao do štale gde je u Dodžu os-
tavljao svog konja, začuo je ljutiti glas Leremi Džejn: — Pot-
puno mi je svejedno ko ste, mister Bisli. Zabrana se odnosi na
vas kao i na svakog drugog. Ukoliko odmah ne predate vaš re-
volver, biću prisiljena da i vas strpam iza rešetaka.

— Pazite, šta govorite, mis! — dreknuo je gradonačelnik.
— Moglo bi lako da se dogodi da vas najurim iz grada. I onako
mi ne ide u glavu kako neko može ženu da naimenuje šerifovim
pomoćnikom.

Kada je Šejn izašao na ulicu, ugledao je ispred kancelarije
gradonačelnika Bislija i vlasnika trgovine Robsona, kako se ras-

pravljaju sa Leremi Džejn. Robson je bio nenaoružan, dok je Bisli još uvek šetao gradom sa revolverom u futroli ispod elegantnog odeva. Bisli je ljutito mahao letkom, koji mu je kao i svim ostalim članovima gradskog senata uručila Leremi Džejn. Jedan primerak se nalazio već i u sudnici, gde se za dva dana očekivao povratak sudije Morisona.

Ugledavši Šejna, Bisli je van sebe od besa upitao:

— Šta ovo treba da znači?

— Ako ne znaš da čitaš, onda bolje daj ostavku na mesto gradonačelnika — dobacila je Leremi Džejn, koju je Šejnov dolazak još više ohrabrio.

Šejn nije imao nameru da se sa Bislijem upušta u bilo kakvu diskusiju, pošto je znao da ga je gradonačelnik mogao smeniti jedino ako prekrši zakon ili ako Bisli pridobije većinu glasova u senatu, što je, međutim, sudeći prema informacijama kojima je Šejn raspolagao, bilo malo verovatno. Bisliju je očigledno smetalo to što se Šejn nije posavetovao s njim pre nego što je dao da se leci štampaju.

— Naprosto ne znam šta na sve ovo da kažem, Šejne — izustio je gradonačelnik.

— To je vaš problem, mister Bisli. A sada mi predajte svoju pucaljku.

Nakon kraćeg razmišljanja, Bisli je na kraju ipak izvukao svoj „kolt“ i pružio ga Šejnu, koji mu je obećao da će mu ga prvom prilikom lično doneti kući. Osim toga, Šejn ga je još jednom odlučnim glasom upozorio da i on kao i svi drugi mora da bude nenaoružan kada se kreće gradom.

— A šta je sa ljudima koji sa sobom nose velike svote novca? — ostajao je Bisli uporan. — Šta je sa bankama i trgovcima koji gotovim novcem plaćaju stoku koju otkupljuju od Teksašana? Da li da oni raznoraznim protuvama skrštenih ruku dozvole da ih ovi opljačkaju bez mogućnosti da brane vlastite živote i teško stečenu imovinu?

— U izuzetnim slučajevima se mogu dobiti pismene dozvole za nošenje oružja — odvratio je Šejn. — O svakom zahtevu ću lično odlučivati. Svima, pa i meni je jasno da, na primer, blagajnici u bankama pored sebe moraju držati oružje.

— A šta je sa Malonovim i Morganovim momcima koji su zaduženi za sigurnost njihovih lokala? — upitao je Bisli. — Pa i tamo se obrću ogromne sume novca.

— Nemam ništa protiv da se i tamo nađe po koji revolver pored kase, ali nikako ne dolazi u obzir da svi oni budu naoružani.

— To se Hjustonu Malonu i Džonu Morganu ni najmanje neće svideti, Šejne. A da ne govorimo o svim onim revolverašima koje su njih dvojica unajmili — dobacio je Robson koji se do tada držao po strani. — A šta je sa mnom i sa mojom radnjom, gde između ostalog prodajem i oružje i municiju?

— Možete slobodno i dalje da prodajete cružje, mister Robsone, no ono će morati neotpakovano da se iznese iz grada. A što se vaše lične i sigurnosti vaše trgovine tiče, tu ćete se naći u ravnopravnom položaju sa bankama i salunima.

Shvativši da neće moći da postignu ono zbog čega su u stvari

i došli, Bisli i Robson su mrmljajući sebi nešto u bradu krenuli prema zgradi gradskog senata.

— Ovu lekciju gradonačelnik skoro neće zaboraviti, zar ne? Bilo je zaista sjajno čuti kako si mu očitala bukvicu, Džejn — rekao je Šejn, razvlačeći usta u širok osmeh. — A sada idemo da se pozabavimo Baknalom i Kafertijem.

U kancelariji ga je Harper obavestio da se Baknal ponašao potpuno mirno, dok su se Kaferti i donekle Džek Devil glasno bunili, zahtevajući da odmah budu pušteni. Šejn je najpre otpio gutljaj kafe, koju je Leremi Džejn skuvala za njih i za zatvorenike, a onda je prišao ormaru odakle je izvukao dva para čeličnih lisica. Harper je sa sačmaricom u rukama držao ostale zatvorenike na nišanu, kada je Šejn ušao u zajedničku ćeliju u nameri da odatle povede Slima Kafertija na saslušanje.

Šejn je zatekao Slima Apača opruženog na tvrdom drvenom ležaju sa šeširom nabijenim na lice. Kada ga je Šejn doirnuo, Kaferti je reagovao poput zmije zvečarke. Svom silinom je jurnuo na Šejna koji je munjevito koraknuo u stranu tako da je Kafertijeva pesnica samo prohujala pored njegove glave. Istovremeno, Šejn ga je šcepao za nogu i snažno povukao sebi, tako da je izgubio ravnotežu i tresnuo na pod, gde mu je Šejn zadao još jedan snažan udarac u stomak. Morganov revolveraš je na trenutak izgubio dah što je Šejn iskoristio da mu saviye ruke na leđa i da mu namakne čelične lisice. Tako svezanog poveo ga je zajedno sa Harperom u susednu prostoriju. Džek Devil koji se nalazio u istoj ćeliji, bez ikakve reakcije je celo vreme posmatrao događaje oko sebe, izbegavajući da se njegov i Šejnov pogled susretnu.

Kada je smestio i privezao Slima Kafertija za stolicu, Šejn se vratio po Baknala. Zbog Baknalove slomljene ruke, Šejn je na kraju odustao od toga da i njega veže.

— Hajde, Ole, sada nam ponovo ispričaj ono što si mi rekao juče u preriji — zahtevao je Šejn kada su se svi zajedno našli u kancelariji. — Dakle, ko te je nagovorio da pucaš na šerifa Galuma?

— Onaj tamo — odvratio je Baknal pokunjeno, upirući prstom u Slima Kafertija. — I to po nalogu Džona Morgana.

— To je prljava laž! — pobunio se Kaferti. — Sa ovom protivom ne samo što uopšte nisam razgovarao, već se ne sećam da sam ga u životu ikada video. A i iz kojih razloga bi ja tako nešto učinio? Što se mene tiče, šerif Galum je mogao da živi još sto godina.

Šejn je zatim upitao Baknala da li je spreman da ponovi svoj iskaz pod zakletvom, na šta je on ćutke klimnuo glavom. Džejn je za to vreme već bila izvukla bibliju iz pisaćeg stola i pružila je Šejnu.

— Stavi levu ruku na bibliju i ponavljaj za mnom! — rekao je Šejn.

— Kunem se da sam rekao istinu i ništa drugo osim prave istine — ponavljao je Baknal Šejnove reči. — Slim Apač me je unajmio da ubijem šerifa Galuma, isplativši mi za to 2.000 dolara.

— Taj smrdljivac laže, šerife! — dreknuo je Kaferti.

Nakon što je Baknal završio zakletvu rečima „... tako mi

svevišnjeg" Šejn ga je vratio u samicu u kojoj se i do tada nalazio, dok su Leremi Džejn i Harper ostali da motre na Slima Apača Kafertija. Vrativši se, Šejn je poslao svoje pomoćnike napolje, da bi sa Slimom mogao da porazgovara nasamo u četiri oka.

— Nadam se da i sam uviđaš da se nalaziš u zaista nezavidnoj situaciji — rekao je Šejn. — Ako Baknal ponovi svoju zakletvu pred sudom, a uveren sam da hoće, tada će te porota s obzirom na tvoju lošu reputaciju u gradu sigurno proglasiti krivim, zbog podstucanja na ubistvo šerifa Galuma. A onda znaš šta ti sledi...

— Sumnjam da će se u Dodž Sitiiju naći porota koja je spremna da osudi desnu ruku Džona Morgana — odvratio je Kaferti samouvereno.

— Kao što i sam kažeš sve se ovde u stvari vrti oko Džona Morgana. Ako priznaš da iza ubistva šerifa stoji Morgan, tada sam spreman da se kod sudije Morisona zauzmem da budeš blaže kažnjen. U protivnom ćeš za nekoliko dana da završiš na vešalima. A sada o svemu dobro razmisli, samo nemoj suviše dugo, pošto bi tada za sve već moglo da bude prekasno.

Šejnu je bilo jasno da je ova njegova pretnja ostavila snažan utisak na Kafertija. Revolveraš još uvek nije bio potpuno uveren da stvari baš tako loše stoje po njega. I dalje se nadao da će ga njegov gazda, moćni Džon Morgan, uskoro izvući iz ove rupe, pa je zbog toga samo odmahnuo glavom i rekao Šejnu da ga više ne zamara svojim glupim pričama, a da je Baknal prokleti lažov kome će se kad-tad osvetiti.

Dok je vraćao Kafertija u ćeliju, Šejn je skovao sasvim drugi plan. Bio je rešen da pokuša da blefira Morgana.

— Verovatno ćeš ubrzo zažaliti zbog prilike koju si upravo propustio — rekao je Šejn kada mu je skinuo lisice sa ruku i kada ga je ponovo gurnuo u ćeliju prepunu protuva najrazličitijeg kova.

— Ne, nego ću ubrzo izaći odavde, Šejne, a onda ću sa zadovoljstvom pljunuti na tvoj grob. Da ćeš umreti to je sigurno kao što je sigurno da će i sutra sinuti sunce nad Dodž Sitiijem.

— Nikada i nisam sumnjao da ću umreti, Kaferti, no pitanje je jedino kada i ko će sve pre mene krenuti tim putem.

Napolju je Dodž Siti bukvalno goreo pod vrelin avgustovskim suncem. U gradu je osim dosadne svirke klavira sve bilo zamrlo, ali ne toliko zbog nesnosne jare, već zbog zloslutne atmosfere koja se nadvila nad gradom.

XIV

Hok je u kancelariji dao Šejnu da mu od reči do reči pročitata sadržaj letka koji se nalazio izlepljen po celom gradu.

— Šta, i psovanje i pljuvanje su zabranjeni? — upitao je on sa neskrivenim čuđenjem. — A da li se to odnosi i na mene? Ako i ja treba da se ponašam kao ona otmena gospoda sa istoka, onda bolje da se kupim i da nestanem iz Dodž Sitiija.

— Ipak ćeš morati da paziš na svoje ponašanje, pošto ćeš kao zamenik šerifa neprekidno biti u žiži svih zbivanja i moraćeš svojim ponašanjem da daješ primer ostalima — odvratio je

Šejn nacerivši se. — A sada je vreme da krenemo po Morgana, zar ne, stari druže?

— Hajde, hajde, gubite se već jednom! — umešala se Leremi Džejn. — Ja ću za to vreme motriti ovde da nam nijedna od ovih ptičica ne odleti.

Svi zajedno su znali da ovoga puta neće biti nimalo lako da nesmetano stignu do Džona Morgana, koji sebi sigurno neće još jednom dozvoliti da ga Šejn zatekne nespremnog.

U trenutku kada su Hok i Šejn još jednom proveravali svoje oružje, spremajući se da napuste kancelariju, na vratima se u crnini pojavila Džoana Galum. Čak ni veo koji je nosila preko lica nije mogao da prikrije tamne kolutove ispod njenih uplakanih očiju.

— Sahrana mog oca je danas u pet sati — reče ona tiho. — Došla sam da vam to kažem u slučaju da neko od vas želi da prisustvuje njegovom poslednjem ispraćaju.

— Nastojaću sigurno da dođem — odgovorio je Šejn klimnuvši glavom. — Stiv Galum je bio čovek koji je zaslužio da mu se oda poslednja počast. Njegovi pomoćnici, pa i čitav grad su ga kukavički ostavili na cedilu kada mu je njihova pomoć i podrška bila najpotrebnija.

— Pa, tako je to uvek u životu — promrmljala je Džoana sa tugom u glasu. — Hrabri na kraju uvek ostaju sami.

— Ne, mis Galum, tu zaista grešite! Na ovom svetu još uvek postoje prijateljstva, a i među ljudima je prisutan osećaj časti — procedio je Hok, tresnuvši snažno svojom čeličnom kukom po stolu. — A sada je krajnje vreme da svi zajedno krenemo.

Pre nego što su kročili na ulicu, Džoana Galum je Šejnu još napomenula da sve njegove postupke smatra ispravnim, a i da je njen otac vodio lične beleške o svemu onome što je saznao dok je bio šerif. Džoana je stanovala u maloj kući na samom izlasku iz grada.

— Mogli biste ponekad da navratite — reče ona. — Daću vam tada da pogledate očeve beleške koje bi verovatno mogle da vam koriste.

Džoana Galum je dodala još da je spremna da im u svakom pogledu pomogne. Majka joj je već desetak godina bila mrtva, tako da osim dalje rodbine za koju nije bila mnogo vezana, nije imala nikoga kod koga bi mogla da ode. Zbog toga je i bila rešena da bar izvesno vreme još ostane u Dodž Sitiju.

Kada je konačno ostala sama, Džejn se smestila u udobnu maslonjaču i podigla noge na pisači sto sa namerom da konačno malo predahne. Nije prošlo, međutim, ni desetak minuta, iz susedne prostorije u kojoj su se nalazile zatvorske ćelije začula se strahovita galama. Džejn je kao gromom pogođena skočila i sa sačmaricom pod miškom odjurila da vidi šta se to događa. U zajedničkoj ćeliji u kojoj je bilo mesta za dvadesetak zatvorenika i koja je dobrim delom bila popunjena u toku je bila žestoka tučnjava.

Slim Kaferti je zapodenuo kavgu sa Džek Devilom na što su se na brzinu oformile dve grupe zatvorenika koje su podržavale Malonovog, odnosno Morganovog revolveraša i koje su se sada isto tako divljački razračunavale.

U ćeliji je vladao pravi pravcati pakao. Džek Devil koji je

bez svojih pucaljki bio najobičniji slabić, sada je ležao gotovo zadavljen ispod snažnog tela Slima Kafertija. Niko od zatvorenika se ni najmanje nije osvrtao na povike Leremi Džejn da najzad prestanu sa tučnjavom, sve dok ona nije ispalila dva hica u tavanicu.

Džejn se na trenutak osetila potpuno bespomoćnom. Nije bilo mogućnosti da pozove Šejna ili Harpera u pomoć, a isto tako ni da otvori vrata ćelije i da pokuša da razdvoji zavađene zatvorenike. U tom slučaju bi je bez većih poteškoća savladali i pobegli iz zatvora.

— Tako, a sada znajte da za danas nećete dobiti više ni zalagaja, niti kap vode, ukoliko se ovo još jednom ponovi!

Džejn je bila svesna da će ove njene reči možda delovati na zatvorenike, koji su se još od ranije nalazili u zatvoru, ali ne i na Slima Kafertija, koji je samo čekao da mu ona okrene leđa, pa da se ponovo baci na Džeka Devila. Slim Apač je bio čovek koji je svoj bes morao na nekome da iskali, a prava osoba za to je u ovom času bio upravo Morganov revolveraš. Tek sada se ispostavilo da je bilo pogrešno što i njega nisu strpali u samicu, kao što su to učinili sa Oleom Baknalom. Jedini način da ga umiri, bio je možda da ga lisicama priveže za rešetke, ali kako to da izvede, a da se ne izloži opasnosti da je ove protuve savladaju?

Džejn je ipak rešila da pokuša da ovu svoju zamisao i ostvari. Uperila je „kolt” u Kafertija i naredila mu da priđe bliže. Morganov revolveraš se međutim samo podrugljivo nacerio i procedio:

— Hajde, pokušaj da me izvučeš oдавde! Ni najmanje se ne plašim te tvoje pucaljke, a i sumnjam, uostalom da bi se usudila da pucaš na nenaoružanog zatvorenika.

Kaferti je bio potpuno u pravu. Tako nešto Džejn sebi jednostavno nije mogla da dozvoli.

XV

U „Alhambra” salunu je već u ranim popodnevним satima vladala neopisiva gužva. Kaubojima, koji su na svaki način želeli da se reše svog krvavo zarađenog novca, najviše je odgovaralo da su saluni i javne kuće danonoćno otvoreni. A Dodž Siti im je u tom pogledu ispunjavao svaku, pa i najmanju želju.

Upravo kada su Šejn i Harper ulazili u salun, neki visoki plećati Teksašanin je glasno zahtevao da se nastavi sa svirkom.

Sudeći po njegovom držanju, Šejnu je odmah postalo jasno da je pred sobom imao predvodnika jedne od mnogobrojnih grupa kauboja koji su ovih dana pristigli u Dodž. Teksašanin i desetak njegovih drugara su i pored svima dobro poznate zabrane, bili naoružani.

Šejn i Hok su još uvek stajali na vratima, tako da ih momak nije primećivao. Sa „koltom” uperenim u noge Morganovog pijaniste Teksašanin je ljutito dreknuo:

— Ili ćeš nam smesta zasvirati pesmu o dražesnoj Lili ili ćeš, prokleta crnčugo, naterati da nam nešto odigraš! Pa nije valjda Ajk Strong sa svojom družinom prevalio toliki put da bi se ovde u Dodžu dosađivao? Hajde, hoćemo za svoj novac da se bavljamo onako kako to nama odgovara!

Šejn je laganim pokretom izvukao desni od svoja dva „remingtona“. Barmen i devojke su ga već odavno bili primetili i sada su netremice zurili u šerifa i njegovog zamenika.

— Baci pucajku, Strong! — naredio je Šejn glasom koji nije trpio pogovor.

Ajk Strong koji je do tada bio ledima okrenut Šejnu, polako se osvrnuo. U Teksasu i drugde Strong je bio poznati kavgadžija i Šejnu nikako nije ušlo u glavu kako je neko čoveku poput njega mogao da poveri transport ogromnih krda goveda. Strongove oči su ljutito sevale dok je zurio u Šejna.

— Ti si, dakle, taj prokleti šerif koji je imao nešto protiv što smo ja i moji momci proterali stoku kračim putem kroz grad? — prosiptao je Strong. — A i Bili mi je rekao da ćeš me potražiti i da ćeš od mene naplatiti štetu koju je stoka pričinila u gradu. Pa, šerife, sada sam vam barem ustedeo taj trud, zar ne?

— Hajde, skini opasač i predaj ga mom zameniku! Isto važi i za tvoje ljude!

Strong se samo podrugljivo nacerio, a onda je prišao Šejnu držeći i dalje revolver u ruci. Okrenuo ga je drskom napred i pružio mu ga. Strongov kažiprst se, međutim, i dalje nalazio na obaraču. Kada je Šejn levom rukom posegao za revolverom, Strong ga je munjevito zavrteo oko prsta i već posle nekoliko sekundi cev se našla uperena u Šejnove grudi. Više od toga nije uspeo da učini, pošto se radilo o otrcanom triku, koji kod Šejna nije mogao da prođe. Pripadnik Sedme brigade je odskočio u stranu i tresnuo „remingtonom“ Stronga takvom žestinom po zgijobu desne šake da je on uz bolan krik ispustio revolver. Gotovo istovremeno Šejnova pesnica se zaustavila na vrhu brade plećatog Teksašanina.

Od siline udarca Strong je pao na kolena što je za njegove drugove bio znak da se mašu za oružje. Pre nego što im je to pošlo za rukom, sve zajedno ih je presekao Harperov prodoran glas.

— Prvi koji makar pipne dršku revolvera, završiće sa ogromnom rupom u utrobi. A sada uradite ono što je šerif rekao. Skidajte opasače i bacite ih ovamo!

Kačboji su začudo bez mnogo negodovanja poslušali Harperovu naredbu. Strong se za to vreme ponovo pridigao na noge, trljajući svoju vilicu da bi ustanovio da možda nije glomljena.

— Zaista imaš dinamit u pesnicama, šerife. A pri tome sam samo hteo malo da se našalim s tobom.

To je čak moglo i da bude tačno, jer bi za Teksašanine vrhunac provođa bio da su uspeali da razoružaju šerifa i njegovog pomoćnika.

— Kao što vidiš, zabava je prošla pre nego što je u stvari i započela — odvratio je Šejn, a onda je dodao obraćajući se barmenu: — Salun je od ovog trenutka za sledeća tri dana zatvoren, pošto ste propustili da opomenete Teksašanine da je u gradu zabranjeno nošenje oružja. U slučaju da nisu hteli da vas poslušaju, trebalo je nekoga poslati ili po mene ili po mog zamenika.

— Ali, šerife! — protivio se barmen. — Ja sam upravo to

i učinio, ali su me Teksašani jednostavno oterali do đavola. A da sam odbio da im točim viski, sigurno bi rasturili ceo lokal.

— 'To me ni najmanje ne zanima — odvratio je Sejn mirno. — A sada zatvarajte salun i gubite se svi zajedno oдавде, no pre toga mi recite, gdje mogu da pronađem Džona Morgana?

U tom trenutku se gore na stepeništu pojavio Morgan. Bio je elegantno obučen i na prvi pogled se nije moglo ustanoviti da li je možda naoružan.

— Cuo sam šta ste maločas rekli, šerife, te stoga želim javno da protestujem protiv takvog vašeg ponašanja.

— Na to po zakonu imate prava, mister Morgane. Moraćete, međutim, da sačekate dok se sudija Morison vrati, pošto jedino on može u bilo kom sporu da donese presudu. A sada bih želeo sa vama da porazgovaram u četiri oka.

Morgan se najpre sumnjičavo zagledao u Šejna, a onda je rekao: — Očekujem vas u svojoj kancelariji.

Sejn je Tekšašanima zabranio da se sledećih nedelju dana pojavljuju u Dodžu, a zatim je od svakog od njih naplatio po 30 dolara kazne zbog toga što su se oglašili o zabranu nošenja oružja.

Dvojica Morganovih revolveraša, koji su celo vreme sedeli sa kartama u rukama za obližnjim stolom, podiгоše se na noge. Obojica nenaoružani mrko su gledali Šejna i Harpera. Sejn je obojicu poznaо i znaо je da se radi o dokorelim zlikovcima koji su bili možda samo nešto malo sporiji od Slima Kafertija.

— Šta je, momci, hoćete li nešto od mene? — upitao je Sejn podozрivo. — Ako to nije slučaj, onda nestanite oдавде.

Revolveraši su samo nemo odmahnuли glavom i ubрzo su se izgubili kroz vrata koja su vodila u susednu prostoriju. Sejn je naredio Hoku da zadrži Ajka Stronga koga je ipak rešio da uhapsi i da se ujedno pobrine da se salun uistinu i zatvori, a on se uputio prema Morganovoj kancelariji za koju je već znaо где se nalazi.

Pokucao je na vrata, no kada niko nije otvorio, Sejn ih je otvorio i kročio unutra. Raskošno uređena prostorija bila je prazna. Dok je stajao u samom dovratku, Sejn je iza svojih leđa začuo šum, koji ga je naterao da se munjevito okrene. Kroz odškrinuta vrata sa druge strane hodnika virila je cev nečijeg „kolta”. Sejn je mahinaino uvukao glavu u ramena i time izbegao metak, koji se u sledećem trenutku zario u vrata pored njegove glave. Istovremeno i Sejnov „remington” je počeo da bljuje vatru. Već nakon prvog ispaljenog hica ispostavilo se da je Sejn daleko bolji strelac od nepoznatog napadača. Hodnikom je odjeknuо nečiji prodoran krik, a odmah zatim se iza poluzatvorenih vrata začulo kako je nepoznati tresnuо na pod. Nije bilo vremena da Sejn proverи ko ga je to čekao u zasedi, pošto je iz prizemlja do njegovih ušiju dopro Harperov glas koji ga je glasno dozivao. Sejn je na to oprežno promolio glavu kroz vrata, što se već u sledećem trenutku ispostavilo kao izuzetno srećna okolnost po njega, pošto se u dnu hodnika pojavio Morgan koji je odmah otvorio paljbu.

— Reci svojim ljudima da bace oružje, Morgane — doviknuо mu je Sejn.

Umesto odgovora, Džon Morgan je samo još većom žesti-

nom nastavio da zasipa Šejna vatrom. Šejn glasno opsova. Nalazio se prikovan ovde na spratu, a dole je Harperu bila potrebna njegova pomoć. Sa stepeništa se zacuo bat mnoštva čizama. Paljba je na trenutak prestala, a onda se hodnikom prolomio Morganov glas.

— Momci, on je u mojoj kancelariji! Sada je naš!

Provirivši napolje, Šejn je ugledao petoricu revolveraša, koji su mu se zajedno sa Morganom oprezno primicali.

XVI

Dole u salunu barmenu je pošio za rukom da Harperu izbije sačmaricu kada je ovom usled pucnjave na spratu na trenutak popustila pažnja. Ona dvojica revolveraša koji su maločas nestali u susednoj prostoriji su zatim uleteli ponovo u salun i bacili se na Harpera pre nego što je levom rukom mogao da se maši za „kolt”, koji je nosio zadenut za pojasom. Harper se borio kao lav, no protiv četvorice napadača nije mogao mnogo da učini, jer se i Ajk Strong u međuvremenu priključio Morganovim ljudima. Stronga i onu dvojicu je uspeo da strovali na pod, no tada mu je barmen poturio cev revolvera pod nos što je ujedno i bio kraj svih njegovih nastojanja da ponovo ovlada situacijom.

Jedan od dvojice revolveraša mu se sa razbijenom flašom u rukama uneo u lice i prosiktao:

— Flaša je na ovaj ili onaj način mnogima došla glave! A sada će se to i tebi dogoditi, smrdljivče!

Deo gostiju je već uveliko bio napustio salun, a i oni koji su još bili tu samo su nemo posmatrali nemile događaje. Zakon je u ovim teškim vremenima u gradovima poput Dodž Sitija bio onoliko moćan, koliko i onaj koji ga je zastupao, a Hok Harper je trenutno bio potpuno bespomoćan.

XVII

Morgan je pre Šejnovog dolaska pozvao sve svoje najbolje revolveraše na dogovor tako da su sada bili u prilici da opravdaju novac koji su dobijali od svog gazde. Stajali su podeljeni u dve grupe sa leve i desne strane tapaciranih vrata, koje je Šejn u međuvremenu bio zaključao za sobom.

— Hajde, protuvo, izadi napolje sa visoko podignutim rukama! — uzviknuo je Morgan. — U tom slučaju ti obećavam da ćemo te živog smestiti u sledeći voz koji polazi iz Dodž Sitija. Mislim da je to pošteno sa moje strane, zar ne?

Pošto od Šejna i nakon nekoliko minuta nije dobio bilo kakav odgovor, Morgan je svojim ljudima dao znak da jurnu unutra. Niko od njih se, međutim, nije usuđivao da krene prvi. Na kraju je Morgan lično prišao vratima, očigledno rešen da pokaže svojim ljudima koliko je hrabar, a i da je s pravom bio veliki gazda kojim su ga mnogi u gradu smatrali. Ispalio je dva hica u bravu, a zatim je nogom razvalio vrata, tako da su se ona širom otvorila. Od Šejna, međutim, nije bilo ni traga ni glasa. A onda je Morgan ugledao nešto zbog čega mu je na licu zaigrao zadovoljan osmeh. Ispod teških plišanih zavesa virili su vrhovi čizama. Sada znamo gde si, pomislio je Morgan. Vrhom „kolta” pokazao je svojim ljudima u tom pravcu, a onda su svi

zajedno počeli da rešetaju zavesu koja se prostirala duž čitavog zida. U prostoriji je vladala zagušujuća buka dok se od dima gotovo ništa nije ni videlo.

Svi su sa velikim nestrpljenjem očekivali da se pred njihovim nogama nađe Sejnovo beživotno telo, pa je stoga njihovo iznenađenje utoliko bilo veće kada se ovaj iznenađa pojavio iza njihovih leđa. Iskoristivši zbunjenost koja ih je na trenutak obuzela, Sejn je drškom „remingtona“ dvojicu Morganovih revolveraša poslao u carstvo snova, Morganu je prvim metkom prosvirao šaku, a dvojicu drugih je strahovitim udarcima nogom nosio na pod. Poslednji koji je još bio u stanju da pruži otpor bio je Meksikanac Pedro Sancez, najmlađi od svih Morganovih revolveraša, no on je do te mere bio preplašen da je oba svoja revolvera bacio na pod i molećivo izustio:

— Molim vas, ne pucajte, šerife!

Sejn ih je na brzinu sve zajedno razoružao i izbacio oružje kroz prozor, koji je prethodno otvorio da bi dim baruta mogao da izade.

Sateravši Morganove revolveraše u susednu prostoriju, Sejn im je naredio da ne mrdaju odatle, inače će još proklinjati dan kada su se rodili, a onda je ščepao ranjenog Morgana za okovratnik i povukao ga za sobom prema stepeništu. Avetinjski beo u licu, Morgan naprosto nije mogao da shvati da je Sejn uspeo da ga zajedno sa petoricom njegovih ponajboljih revolveraša ponovo izigra kao najobičnijeg žutokljunca.

— Platiću ti 10.000 dolara ako me pustiš — procedio je Morgan.

Sejn ga je najpre još snažnije povukao za sobom, a onda je ljutito odvratio:

— Ti zaista misliš da novcem možeš sve da postigneš, zar ne, Morgane? To bi možda moglo da upali kod nekog drugog, ali ne i kod mene. A sada idemo da vidimo šta je sa mojim prijateljem Harperom. Ako mu se nešto desilo, tada bi lako mogao da zaboravim da sam položio zakletvu kao šerif i da mimo zakona uzmem pravdu u svoje ruke.

XVIII

Iz gotovo bezizlazne situacije Harpera su spasili Teksašani koji su privučeni pucnjavom ponovo ušli u „Alhambra“. Onaj sa flašom u ruci je upravo nameravao da Harperu prereže grkljan, kada je jedan od Teksašanina uperio revolver u njega.

— Neće moći tako, hombre! — dreknuo je kaučoj ledenim glasom. — Ako nešto ne podnosim, onda su to nepoštene borbe. Baci dakle tu flašu iz ruku ili ću ti prosvirati lobanju.

— Ti smrdljivi kravaru! — odvratio je revolveraš van sebe od besa. — Kako samo možeš da braniš ovog bogalja kada su vam on i šerif ne samo ispraznili džepove, već su vas još i najurili iz grada. A mogao bi i da pogledaš svog drugara kome je ova protuva protezom isekla lice. Hajde, ne mešaj se, ili ću te ubiti kao besnog psa!

— Da sam na tvom mestu ne bih bio baš toliko samouveren. — prosiktao je Teksašanin, koga su očigledno podržavali i ostali njegovi drugari. — Svi zajedno smo svesni da smo otišli predaleko kada smo proterali stoku kroz grad rušeći sve pred

sobom. A što se Ajka tiče, mislim da mu niko nije kriv što se zakačio sa šerifom i sa njegovim zamenikom i što je pri tome oba puta izvukao deblji kraj. Njega ćemo kasnije odvesti do doktora koji će ga ponovo zakrpati.

Morganov revolveraš je naprosto drhtao od besa i nemoći. Nikako nije mogao da se pomiri sa novonastalom situacijom, koju je Harper munjevito iskoristio. Ispustivši životinjski krik, čenčenom kukom mu je izbio flašu iz ruke, a zatim ga je snažno mlatnuo po njušci. Ovoga puta barmen nije mogao da priskoči Morganovom plaćeniku u pomoć, pošto mu je drugi Teksasaniin zario revolver u rebra i prisilio ga da spusti „kolt“ ispred sebe na šank.

Dok se sve ovo još događalo, pucnjava na drugom spratu je već odavno bila utihnula. Tišina koja je potom zavládala, pro-uzrokovala je kod svih prisutnih dole u salunu gotovo neizdrživu napetost. Svako je na svoj način iščekivao rasplet događaja. Tako se Harper neprekidno pitao šta li se to gore desilo sa Šejnom.

Ne oklevajući ni časa, Harper je ponovo šćepao svoju sačmaricu i krenuo prema drugom revolverašu koji je prestravljen ustuknuo, strahujući da bi on mogao da ga ubije. Međutim, Harper mu se samo uneo u lice i prosiktao: — A sada se gubi iz grada! Ako te još jednom sretnem, strpaću te na duže iza rešetaka.

Revolveraš, koji je očigledno imao mnogo toga na grbači, naravno nije dozvolio da mu se dva puta kaže, već je odmah izjurio na ulicu. Harper se zatim okrenuo preostalim gostima i osoblju saluna koji su začuđeno buljili u njega.

— Hej, jeste li svi vi gluvi? Salun je zatvoren i niko od vas nema ovde šta da traži! — Harper se nakon ovoga daleko blažim tonom obratio momcima iz Teksasa: — To naravno više ne važi za vas, momci. Ostanite ovde dok ja ne odem gore da pogledam šta je sa šerifom.

Kauboji klimnuše glavom.

Kada je Harper krenuo prema stepeništu, odgore se začuo Šejnov glas:

— Nema potrebe da se penješ gore, Hok. Evo dovodim moćnog Džona Morgana, a petorica njegovih revolveraša se nalaze gore zaključani u sobi.

Šejn je bio ubeđen da se Morganovi revolveraši neće usuditi da napuste prostoriju iz straha da bi prilikom pokušaja bekstva odnekud mogla da ih zaspe kiša olova. Bili su sigurno depimirani nakon što ni svi zajedno nisu uspeli da savladaju Šejna.

Kada su stigli do šanka, gde je Harper Šejnu ukratko izneo tok malopredašnjih događaja, Morgan je i dalje neprekidno psovao i bolno stenjao.

— Okej, momci, možete sa sobom da povedete i Stronga — rekao je Šejn Teksasanima. — Pre nego što sledeći put dođete u Dodž, ostavite pucaljke tamo gde ste se i ulogorili. A što se nadoknade za pričinjenu štetu tiče o tome ćemo drugom prilikom porazgovarati. U svakom slučaju puno vam hvala što ste nam pomogli.

— A šta je sa naših trideset dolara? — upitao je kauboj koji je prvi priskočio Harperu u pomoć.

— Od njih nema ništa — odvratio je Šejn nacerivši se. —

Ali kada se sve ovo završi, Harper i ja ćemo vas častiti pićem, pa ako nakon toga budete u stanju da se popnete u sedlo, tada ste stvarno pravi kauboji.

Ubrzo zatim u salunu se pojavio i doktor Hardman koga je neko obavestio o pucnjavi u „Alhambri”. Doktorovi vešti prsti su ubrzo previli najpre Stronga, a zatim i Morganovu slomljenu šaku. Jedino nije bilo pomoći revolverašu koji je prvi pucao na Šejna i koji je sada ležao mrtav iza još uvek odškrnutih vrata na drugom spratu.

— A sada ćemo morati da razmislimo gde da smestimo i ovu osmoricu — Šejn se obratio Harperu. Pored Morgana i one petorice na spratu, Šejn je uhapsio još i barmena, kao i revolveraša koji je flašom nasrnuo na Harpera.

— U ovom trenutku me daleko više brine šta je sa Džejn nego kako da pronademo mesta za ove nitkove — odvratio je Harper. — Nadaймо se da je nekako uspela da izađe na kraj sa svim onim lešinarima u zatvoru.

I Šejn je sa zebnjom mislio na Leremi Džejn koja se celo vreme nalazila sama u kancelariji, tako da je užurbanim korakom poterao Morgana i njegove ljude prema zatvoru. Na ulici se u međuvremenu bilo već okupilo mnoštvo radoznalaca koji su sa čuđenjem posmatrali neobičnu povorku, koja je izlazila iz saluna.

Na drugoj strani ulice ispred „Long Branča” stajao je sa zadovoljnim osmehom na licu Hjuston Malon. Sada kada su Morgan i čitava svita njegovih revolveraša bili uhapšeni, ništa mu se više nije nalazilo na putu da ostvari svoj životni san da postane kralj noćnog i zabavnog života u Dodž Sitiju.

— Svaka čast, šerife! Zaista ste to prvoklasno izveli — doviknuo je Malon sa iskrenim divljenjem.

U „Long Branču” se u tom trenutku ponovo začula svirka klavira, a odmah zatim i pesma Šeri Medan, što je bio samo još jedan znak Malonovog trijumfa.

— Da sam na tvom mestu, ne bih se prerano radovao, ti, prokelti kurvin sine! — dobacio je Morgan u prolazu svom smrtnom neprijatelju. — Još uvek nisam rekao svoju poslednju reč, zapamti to!

Morgan jedva da je izgovorio poslednju reč kada je sa krova kockarnice pored „Long Branča” odjeknuo pucanj. Pogođen metkom iz „vinčesterke” Džon Morgan se smrtno ranjen sključkao u prašinu. Uhapšeni revolveraši se prestravljeno razleteše na sve strane. Dok je Harper još uvek grčevito tražio neki zaklon, Šejn je već jurnuo trčeći u cik-cak prema kockarnici. Metak koji je nepoznati ispalio bio je očito namenjen Morganu, pošto je ubica nakon toga odmah nestao. Šejn je jedino na trenutak uspeo da vidi kapuljaču koju je ubica sebi navukao preko glave da ga niko ne bi prepoznao. Okupljeni svet se užurbano sklanjao u stranu praveći mesta Šejnu koji je uleteo u uski prolaz između „Long Branča” i kockarnice, odakle je mogao da dospe do mesta na kome je ubica odmah nakon obavljenog posla skočio sa krova. Šejn se hitro popeo na krov gde je pronašao jednu jedinu čauru iz „vinčesterke”. Pogledom je pretraživao okolinu, no od ubice nije bilo ni traga ni glasa.

Samo neko ko je dobro poznao grad mogao je lako da pronađe neko skrovito mesto gde ga niko neće pronaći.

Kada se ponovo našao u dvorištu kockarnice, Sejn se pažljivo zagledao u otiske stopala, koji su se jasno ocrtavali na mekom tlu. Bili su to otisci za koje se ovde na zapadu obično govorilo da bi u njih mogle da stanu obe zadnje šape odraslog grizlija. Sejn je vratio „remington” u futrolu i krenuo nazad prema „Long Branču”. Još izdaleka začuo je mnoštvo uzbudjenih glasova. Drsko ubistvo na otvorenoj ulici, i to još pred očima mnogobrojnih svedoka, kao i šerifa i njegovog zamenika, izazvalo je najrazličitije komentare.

— Jeste li videli ubicu, šerife? — upitao je neko da bi odmah nakon toga neko drugi dodao: — Sumnjate li na nekoga ko je to mogao da učini?

Sejn odmahnu glavom. Uhapšeni revolveraši kao i Morganov barmen koje je Harper uz pomoć sačmarice ponovo okupio na gomilu, stajali su smrknutih lica pored beživotnog tela Džona Morgana.

Odmah nakon što je na ulici odjeknuo pucanj, u „Long Branču” je prestala svirka klavira, tako da se među razdoznalcima sada nalazila i Seri Medan, koja je neprekidno izbegavala da pogleda Sejna.

Iako ga niko ništa nije pitao, Hjuston Malon je prišao šerifu i rekao:

— Ja nemam nikakve veze s ovim ubistvom, šerife. Pa i zašto bih kada sam i ja kao i svi ostali znao da je Morgan gotov. Koji bi razlozi onda mogli da me navedu da naredim da ga smaknu? — Nakon kraćeg promišljanja Malon je poput najvećeg nevinašceta dodao još i sledeću rečenicu: — Naravno, ne smete zaboraviti ni činjenicu da ja ionako nikada ne bih bio u stanju da posredno ili neposredno nekoga pošaljem u smrt.

— Budite bez brige, mister Malone, ubrzo će se pokazati ko je to učinio — odvratio je Sejn, a onda se okrenuo i obratio nekolicini prisutnih momaka koji su se nešto došaptavali: — Vi, momci odnesite Morgana do pogrebника, dok Harper i ja ne sprovedemo ove protuve u zatvor.

— Neko mi je maločas rekao da je tamo došlo do pucnjave — reče Harper Sejnu. — Ali sam isto tako saznao da Džejn potpuno vlada situacijom.

— Nešto drugo čovek od nje ne bi mogao ni da očekuje, zar ne, Hok? — odvratio je Sejn glasno se nacerivši.

Pre nego što su produžili prema zatvoru, Sejn je upitao okupljeni narod da li je neko možda prepoznao ubicu ili možda zna kojim je putem pobegao, no niko nije mogao da mu kaže nešto više od onoga što je već i sam znao.

XIX

U kancelariji su od Džejn saznali šta se u njihovom odsustvu sve zbilo, a zatim su i njih dvojica njoj prepričali događaje u i oko „Alhambre”.

— I stvarno nisi ozbiljno povređen? — upitala je Džejn zabrinuto Hoka. — Pa, oko ti je već sasvim poplavilo.

— Budi bez brige, sa mnom je sve u najboljem redu — od-

govorio je Hok. — Uostalom, ovo će biti već stoti put da imam modricu ispod oka. Jedan jedini put mi se dogodilo da sam gotovo pola godine bio bez tragova tučnjave na licu i odmah sam osetio da mi nešto nedostaje, te sam odjurio u prvi salun na koji sam naišao i zapodenuo kavgu sa trojicom Indijanaca iz plemena Kjova. A tada sam dobio ono što sam i hteo, naime modrice ispod oba oka.

— A šta je bilo sa Kjovama? — upitao je Šejn, namignuvši. Leremi Džejn.

— E, oni su se nakon toga našli u večnim lovištima.

I Leremi Džejn i Šejn prasnuse u glasan smeh. Šejnu nikada ni najmanje nije smetalo što je Hok voleo na svakom mestu da se hvali svojim podvizima i što je bio u stanju da izmišlja najneverovatnije priče. Bitno je bilo što je u svakom trenutku u potpunosti mogao da se pouzda u svog dobrog, starog prijatelja Hoka Harpera.

Odmah zatim Šejn je ostavio Hoka i Džejn sa uhapšenim Morganovim ljudima. a on je krenuo da potraži kovača Teksa Brasa. Našao ga je ispred poveće nastrešnice na samom ulazu u njegovu radnju, gde je Bras pored ogromnog nakovnja najradije obavljao svoje poslove, pošto je na taj način mogao ujedno da posmatra i događaje na ulici. Kada je Šejn naišao, Bras je upravo popravljao čeličnu oplatu na točku nekih već isluženih kočija.

— Hej, šerife, drago mi je što vas vidim ovde. Pročitao sam već letak sa vašim odredbama i mogu vam reći da su one upravo nedostajale Dodž Sitiju. A vi ste zajedno sa vašim pomoćnicima pravi čovek koji sve to tačku po tačku može i da ostvari.

— Neko je maločas iz zasede ubio Džona Morgana — reče Šejn.

— Kada bih rekao da mi je žao, zacelo bih lagao, šerife — odvratio je Bras, dok je brisao svoje garave ruke. — Međutim, sumnjam da ste došli da mi jedino to kažete, zar ne?

— Potpuno ste u pravu, Brase. Došao sam do vas da čujem da možda vi ne znate gde bi mogli da smestimo sedmoricu zatvorenika. I ne samo njih, već verovatno još i dosta drugih koji će im se ubrzo pridružiti.

— Pa, šerife, mislim da bismo mogli da ih smestimo u zgradu dobrovoljnog vatrogasnog društva, čiji sam predsednik. Postoji prostorija koja bi, kada je ispraznimo, mogla da bude dovoljno velika za nekih dvadesetak zatvorenika. Ne pruža baš neki naročiti komfor, ali to sigurno i niste tražili, zar ne? Pored toga, sudija Morison se vraća već u ponedeljak, a tada će biti dovoljno mesta u zatvoru. Morison presuđuje brzo, ali i pravedno.

Bras i Šejn su se dogovorili da se prostorija isprazni već u toku večeri. Pogledavši na sat. Šejn je video da je bilo već krajnje vreme da krene na sahranu šerifa Galuma. Dok Bras ne pripremi prostoriju za smestaj novih zatočenika, Šejn je rešio da onu sedmoricu strpa u već punu zajedničku ćeliju gradskog zatvora. Srećom, bilo je to samo privremeno rešenje, pošto bi inače sigurno vrlo brzo došlo do žestokih obračuna u naelektrisanjoj atmosferi pretrpane ćelije.

Dok su zajedničkim snagama smeštali onu sedmoricu u ćeliju, Slim Kaferti ih je neprekidno psovao i vređao najpogrdnijim rečima. Kada je Šejn ušao u ćeliju rešen da ga umiri, on ga je poput podivljale zveri napao, iako je do tada u sukobima sa Šejnom dva puta izvukao deblji kraj. I ovoga puta Kaferti nije bio ništa bolje sreće. Šejn ga je najpre snažnim udarcem otpremio na pod, a zatim ga je lisicama privezao za rešetke na vratima ćelije. Džejn i Hok su za to vreme sa oružjem u rukama motrili na ostale zatvorenike.

Sada kada je Slim Kaferti bio konačno vezan, Džek Devil je najzad mogao da odahne, a samim tim i Džejn, koja je samo teškom mukom uspevala da Devila izbavi iz ruku podivljalog Kafertija.

Pošto je vreme već bilo poodmaklo, Šejn je pred vratima uzjahao svog mrkova i krenuo prema obližnjem brežuljku na kom se nalazilo gradsko groblje. Uz put se u džepu igrao sa čaurom koju je nepoznati ubica ostavio na krovu kockarnice. Pomisao na ogromne otiske koje je jasno video u prašini, Šejnu jednostavno nije davala mira.

A onda mu je sinula spasonosna ideja, kako da iskoristi taj jedan jedini postojeći trag, koji je mogao da ga odvede do ubice. Umesto da ode na sahranu, Šejn se vratio nazad u grad, gde je nabavio izvesnu količinu gipsa, pomoću kojeg je izlio otisak divovskih stopala.

Neki starac, koji se u blizini slučajno zatekao, u neverici je vrteo glavom.

— I šta misliš da ćeš time postići, šerife?

— Pa, potražiću čoveka čije čizme tačno odgovaraju ovom otisku — odgovorio je Šejn. — A kada ga pronađem, postaviću mu nekoliko nezgodnih pitanja, na koje će morati da mi odgovori.

Starac tiho zviznu kroz zube.

— Svaka čast, šerife! Mora ti se priznati da znaš da mućneš glavom. Za Stiva Galuma se to nije moglo reći, pa je zbog toga, valjda, i ubijen.

Sa dva gipsana otiska koje je strpao u vreću i okačio o sedlo, Šejn je sa zakašnjenjem stigao na Galumovu sahranu. Pokojni šerif se već nalazio pod zemljom, a oni koji su mu odali poslednju počast upravo su se razilazili.

Šejn je prišao uplakanoj Džoani, izvinivši se zbog toga što je zakasnio na ispraćaj njenog oca. Prihvatajući izvinjenje, Džoana ga je zamolila da možda već u toku sledećeg dana dođe do nje zbog zabeležaka koje je ostavio njen otac.

Kada je ostao sam pored sveže humke prekrivene cvećem, Šejn se sa setom sećao svog prethodnika na dužnosti šerifa Dodž Sitija, a onda je napustio groblje rešen da iz ovih stopa potraži ubicu Džona Morgana.

XX

Kada je Šejn ušao u „Long Branč” Šeri Medan je sedela za klavirom i svirala neku pomalo tužnu pesmu. Šejn je u levoj ruci držao vreću sa gipsanim otiscima. Dok je prolazio pored Šeri, Šejn je poput pravog džentlmena skinuo veliki „stetson”

sa glave i blago se naklonio u znak pozdrava. Još uvek se osećao iznurenim, no ni za trenutak nije zažalio što je prethodnu noć proveo u njenom zagrljaju.

Kod šanka je upitao gde bi mogao da pronađe Tobija Goša. — Mora da je kod gazde — odgovorio mu je jedan od dvojice barmena, koji je polirao besprekorno čiste čaše. — Kao što vidite, šerife, kod nas je sve u najboljem redu. Niko ne nosi oružje, a jedino pored kase držimo jedan jedini „kolt”. Recite, kada ćete krenuti u vaš prvi obilazak grada?

— Uskoro. A sada mi recite da li je Malon u kancelariji u kojoj sam već bio?

— Da, šerife!

Tu se odmah našao i jedan od Malonovih izbacivača, koji je Šejna otpratio na sprat. Nakon što je pokucao na vrata, momak ga je sa приметnim respektom u glasu najavio kod svog gazde. Dole u salunu Šeri Medan je upravo završavala svoju setnu pesmu. Hjuston Malon i Tobi Goš su sedeli u kancelariji za писаćim stolom, zaposleni prebrojavanjem debelih svežnjeva zelenih novčanica. Izgledalo je kao da Malon nije ni najmanje iznenađen, što ga je Šejn potražio. Odsečnim glasom je naredio svom revolverašu da na trenutak sačeka napolju u hodniku.

— Šta nam to donosite, šerife? — upitao je Malon.

— U vreći se nalazi nešto što će nam svima pomoći da što pre pronađemo Morganovog ubicu — reče Šejn. Izvukao je jedan od gipsanih otisaka i stavio ga na sto. — A sada Goše, skini čizmu, pa da vidimo da li odgovara ovom otisku. Samo požuri, pošto nemam vremena za gubljenje.

Bez i najmanje reakcije na licu Goš ga je kratko prostrelio pogledom i upitao: — A zašto bi to trebao da učinim, šerife?

Šejn je munjevito potegao svoj revolver i uperio ga u glavu crnokosog diva.

— Zato što sam ti ja to rekao, Goše. Jesmo li se sada konačno razumeli? A vi, mister Malone, spustite ruke, inače bi moglo svašta da se dogodi!

Kada je Goš uzeo gipsani otisak i kada je svojom ogromnom čizmom stao u njega ispostavilo se odmah da su tragovi u dvorištu kockarnice poticali upravo od njega.

— Gde ste bili u trenutku kada je Morgan ubijen? — upitao ga je Šejn. — Siguran sam da vas nisam video na ulici.

— Bio sam u salunu — odgovorio je Goš. — To ubistvo pripišite nekom drugom ali ne meni, šerife.

— Tvrdim da si iz zasede ubio Džona Morgana — odvratio je Šejn ledenim glasom. — A porota neka kasnije odluči da li si kriv ili nisi. A sada ćeš poći sa mnom, Goše. A i vi, mister Malone! Sumnjam, naime, da je vaša desna ruka Tobi Goš to učinio bez vašeg znanja i vaše saglasnosti.

Malon se polako podigao od stola. Onako omalen i debeo delovao je uistinu patuljasto pored ogromnog Goša.

— Kockali smo se i izgubili, Tobi — reče Malon, slegnuvši ramenima. — Šerif je očigledno rešen da svim silama zavede red u gradu i ne preostaje nam ništa drugo nego da krenemo s njim. Hteo bih odmah da vas upozorim, Šejne, da ću uzeti najboljeg advokata, koji će na suđenju lako oboriti ovu vašu optužbu.

Dok je izgovarao ove reči, Malon je dao znak Gošu, koji je munjevito šćepao gipsani otisak i njime gađao Šejnovu glavu. Šejn je na vreme uspeo da uvuče glavu, tako da je otisak tresnuo o zid iza njegovih leđa. Malon je za to vreme iz rukava izvukao mali „derindžer”. Začudo se pokazalo da je mali, zdepasti, naizgled nepokretni i nespretni Hjuston Malon bio izuzetno vešt kada se trebalo boriti. A u ovim trenucima je bio više nego rešen da se do posjednjeg daha bori i da ne dozvoli da ga tek tako strpaju iza rešetaka.

Šejn je bez dvoumljenja povukao obarač i pogodio Malona u ruku. Goš je za to vreme iskoristio pruženu priliku i jurnuo na Šejna, šćepavši ga svojim ogromnim šapama. Od siline nleta obojica su se našli na podu, a već u sledećeg trenutku vrata su se otvorila i u njima se pojavio Malonov revolveraš, koji je maločas dopratio Šejna. Šejn je nekako uspeo da oslobodi svoju desnicu u kojoj je još uvek grčevito stezao „remington” i da istovremeno sa Malonovim revolverašem povuče obarač. Osetio je kako mu je metak fijuknuo pored obraza, a onda je začuo i Gošov bolan krik koga je isti metak očešao po vratu.

Metak koji je Šejn ispalio pogodio je revolveraša u grudi, tako da je on odleteo unazad kroz vrata u hodnik. Bio je mrtav još pre nego što se skljkao na pod. Šejn se za to vreme i dalje na podu rvaao sa Gošom. Međutim, opasnost mu je pretila i od Hjustona Malona, koji je iako ranjen puzio po podu, pokušavajući ponovo da se domogne „derindžera”, koji mu je ispao iz ruku.

Malonovo lice se iskrivilo od bola kada mu je Šejn petom zgnječio šaku leve ruke, kojom je upravo posezao za „derindžerom”. A onda je u međusobnom gušanju Gošu pošlo za rukom da iz leve futrole na Šejnovom opasaču izvuče drugi „remington”. Sada su obojica u svojim desnicama držali revolvare, ali nisu uspevali da ih upotrebe pošto su i jedan u drugi svojom levom rukom čvrsto držali protivnikovu šaku u kojoj se nalazilo oružje. Doš je nekako uspeo da ispali dva hica, no oni su završili u tavanici.

Krajičkom oka Šejn je video kako se Malon ponovo podigao na noge i kako je smrskanom šakom posegao u fioku u svom radnom stolu u kojoj je očigledno držao još jedan revolver. Goš je i nadalje svim silama nastojao da uperi cev revolvera u Šejnove grudi, što mu je na kraju gotovo pošlo za rukom.

Upravo kada se Gošov kažiprst zgrčio na obaraču, Šejn ga je snažno odgurnuo u stranu. Prostorijom se prolomila zaglušujuća buka revolverskog hica, koji je nehotice pogodio Gošovog gazdu. Hjuston Malon se sa bolnom grimasom na licu skljkao u svoju meku kožnu fotelju.

Van sebe od besa, Goš je životinjskom snagom pribio Šejna uz zid. Obojica su ispallili još po nekoliko metaka od kojih nijedan nije pogodio željeni cilj.

Šejnu je bilo čudno što se od Malonovih preostalih revolvera još uvek niko nije pojavljivao. Verovatno su imali izričito naređenje da bez obzira na sve ne smeju da kroče u gazdinu kancelariju, sve dok ih on ne pozove, pomislio je Šejn.

Očajnička borba na život i smrt je i dalje trajala. Najzad

su i doboši oba „remingtona” bili ispražnjeni do poslednjeg metka. Sada kada mu od Šejnovog revolvera više nije pretila nikakva opasnost Goš se oslobodio međusobnog zagrljaja i zarrio svoju ogromnu lobanju u Šejnov stomak, odbacivši ga unazad preko Malonovog pisaćeg stola. Udarac je bio toliko iznenađan i strahovit da je Šejn ispustio revolver iz ruke. Odmah zatim Gošovo iskeženo lice se ponovo nadvilo nad Šejnom. Osećao je Gošove snažne prste koji su se sve snažnije stezali oko njegovog vrata. Mada je skoro gubio svest, Šejn je nekako uspeo da napipa „remington” koji je ležao na podu iznad njegove glave i da njime nekoliko puta snažno tresne Goša po glavi. Tek nakon trećeg udarca Šejn je osetio da pritisak Gošovih prstiju popušta, a onda se crnokosi div skljkao onesvešćen u stranu.

Teškom mukom Šejn se podigao na noge i pokupio oba „remingtona” u nameri da ih što pre ponovo napuni. Rana na levoj nadlaktici strahovito ga je pekla, pošto je tokom gušanja sa Gašom ponovo prokrvarila. U trenutku kada je ubacivao treći metak u doboš, na vratima se pojavila prelepa Šeri Medan. U rukama je držala mali niklovani džepni pištolj. Pogledom je na brzinu prešla preko Goša i Malona koji je u međuvremenu bio izdahnuo i rekla:

— Ipak si uspeo, Šejne. Ja sam dole naredila Malonovim revolverašima da se ne mešaju. Sada kada je sve gotovo ti i ja bismo mogli da postanemo partneri. Morgan i Malon su mrtvi, a Goša će ili obesiti ili će ga na duže strpati iza rešetaka. Ceo Dodž Siti je sada naš, Šejne! Šta kažeš na to? Sigurno je to bio i tvoj plan, iako to protekle noći nisi hteo da mi priznaš. Bez razloga si strahovao da bih ja možda mogla da te izdam, dragi.

Šejn je najpre odmahnuo samo glavom, a onda je prišao prelepoj Šeri i oduzeo joj revolver, još pre nego što je ona shvatila šta se to događa.

— Ipak si se prevarila u meni, Šeri — reče Šejn. — Postao sam šerif jedino zato što sam u Dodž Sitiju ponovo hteo da zavedem red. Moraću da te razočaram, ali ja nisam onakav kakvim me ti možda smatraš.

Van sebe od besa, Šeri je skočila na Šejna i počela da ga udara po grudima svojim malim pesnicama.

— Pa, kako samo možeš da budeš takva budala, Šejne?! — prosiktala je ona unezvereno. — Zar ne shvataš kakvu priliku time propuštaš? Mogao bi da postaneš kralj Dodž Sitija. a ja pored tebe kraljica. Oboje bismo bili obezbeđeni za ceo život.

— Ne, i još jednom ne?! — odvratio je Šejn odlučno. — A sada mi se sklanjaj s puta!

U tom trenutku Tobi Goš je ponovo počeo da dolazi svesti. Šejn mu je savio ruke na leđa i privezao ih čeličnim lisicama. Zatim ga je podigao na noge i naredio mu da krene ispred njega dole u salun. I Šeri je morala da im se pridruži, pošto se Šejnu ni najmanje nije dopadala pomisao da bi osoba poput nje mogla da mu se nađe za leđima. Dole u salunu je vladala mukla tišina. Svi, koji su se zatekli u „Long Branču”, a to su pored nekolicine gostiju bili momci iz takozvane „kućne policije”.

kočari, unajmljeni revolveraši, kao i mnogobrojne devojke, koje je Malon zapošljavao, netremice su zurili gore na sprat, očekujući da saznaju ishod obračuna za koji su svi znali da se gore odigravao. Među njima su bili i Luk Bovi i Serdjo Karanca, dvojica okorelih zlikovaca koji su u ovom času bili nenaoružani.

— Vaš gazda je mrtav — dobacio je svima Šejn, kada se sa Gošom i Šeri našao na stepeništu. — Tobi Goš ga je nehotice upućao. On je ujedno i ubica Džona Morgana. Vodim ga sada u zatvor, a vi ostavite gore u kancelariji sve kako jeste, pošto ću se sa svojim zamenikom ubrzo vratiti.

Ne samo što niko nije smeo da mu se suprotstavi, već niko nije progovorio ni jednu jedinu reč. Tek kada su on i gorostasni Goš kročili na ulicu, Šejn je iza svojih leđa začuo uzbuđen žagor najrazličitijih glasova.

Bio je ovo tek drugi dan, otkako je Šejn stigao u Dodž, a mnogo toga se već iz osnova promenilo.

XXI

Kada je konačno došlo veče, Dodž Siti nije bio ni nalik gradu od pre dva dana. Na ulicama nije bilo nesnosne dernjave pomahnitilih kaubojia i lovaca na bizone, niti se čula pucnjava, koja je bila sastavni deo noćnog života Dodž Sitija. I ne samo to, već ulicama nije hodao nijedan naoružan čovek osim, naravno, šerifa Šejna i njegovog zamenika Hoka Harpera, koji su išli u svoj redovan obilazak grada.

Dva najveća saluna u gradu, „Long Branč” i „Alhambra” bili su zatvoreni. Nije više bilo ni one glasne muzike, koja je remetila miran san stanovnicima Dodž Sitija. Zasad se nije znala dalja sudbina ova dva saluna. Njihovi vlasnici su bili mrtvi, a niko nije znao da li su imali zakonske naslednike ili ortake, koji su svoj novac uložili u zajednički posao. Tobi Goš je najpre mogao da polaže pravo na „Long Branč” to u ovom trenutku nije mogao da učini, pošto se nalazio zaključan u zgradi dobrovoljnog vatrogasnog društva, čiji su članovi sa zadovoljstvom šmrkove zamenili „vinčesterkama” i sada su budno motrili na zatvorenike.

Šejn je mogao da bude više nego zadovoljan sa onim što je u kratkom roku postigao. Ne samo što je uhapsio dvojicu hladnokrvnih ubica, već je u potpunosti vladao celokupnom situacijom u gradu.

Rana na njegovoj ruci je bila sveže previjena, tako da mu ni ona više nije zadavala brige. Šejnovo opšte zadovoljstvo ometao je jedino donekle umor nakon silnih napora protekla dva dana, kao i neprospavane noći, koju je proveo zajedno sa Šeri Medan. Šejn je još uvek na sebi osećao njen pogled pun mržnje, kada su on i Harper došli u „Long Branč” da odnesu telo Hjustona Malona i njegovog poginulog revolveraša i da nakon toga zapečate salun.

Primitivši da se Šejn jedva drži u sedlu, Hok mu je predložio da sam krene u ponoćni obilazak već usnulog grada.

— Možeš bez brige da kreneš naspavanje, Šejne — rekao mu je Harper. — Ukoliko i dođe do pucnjave, moći ćeš još uvek da mi priskočiš u pomoć.

Šejn je u toku popodneva iznajmio u gradu hotelsku sobu i

sada je rešio da posluša Harperov savet da malo odspava. Nakon što se pozdravio sa svojim starim prijateljem, Šejn je poterao mrkova u suprotnom pravcu prema hotelu. U tom trenutku se setio reći Džoane Galum koja ga je zamolila da navratu do nje po zabeleške njenog oca, pa je rešio da uz put i to obavi.

Kada je došao do male drvene kućice u kojoj su živeli sada već pokojni Stiv Galum i njegova kćerka Džoana, Šejn je video da u kući još uvek gori svetlo. Na trenutak se dvoumio da li da ovako kasno uopšte navraća, a onda je ipak tiho pokucao na vrata. Ubrzo zatim začuo se Džoanin glas koji je upitao ko je.

— Šejn.

Džoana je i dalje bila u crnini, no sada je delovala daleko smirenije i pribranije nego u toku popodneva, kada je Šejn u dva maha sreo.

— Šta vas ovako kasno dovodi ovamo, šerife? — upitala je ona tiho.

— Došao sam zbog beležaka o kojima ste mi pričali.

Džoana je ćutke širom otvorila vrata i pozvala Šejna da uđe. Unutrašnjost kuće je odimala čistoćom i nekom čudnom toplinom. Mora da se šerif Galum ovde izuzetno prijatno osećao, pomislio je Šejn.

Ispostavilo se da je Džoana Galum bila izuzetno dobro obaveštena o svemu što se tokom dana događalo u gradu. Tako je između ostalog, upitala Šejna u kakvom se stanju nalazi ranjeni Majls King.

— Možda će i uspeti da se izvuče — odgovorio je Šejn slegnuvši ramenima.

— Što se mene tiče, može slobodno da umre — odvrtila je Džoana hladno. — Neko ko na tako podmukao način hoće da ubije čoveka i ne zaslužuje nešto bolje.

— Ipak, on i njegov brat bliznaci su hteli da me ubiju u dvoboju za koji su u svojim suludim glavama mislili da je pošten.

— Da, ali to im nije smetalo da gore u zvoniku postave Gereta Stona sa zadatkom da vas ubije. Sve su to ubice i razbojnici, Šejne. I sve njih treba što pre najuriti iz grada. A jedino ste još vi u stanju to da učinite.

— Džoana, verujte mi da ću dati sve od sebe da se sve to i ostvari. A sada, recite, da li bi mogao da vidim ono što je vaš otac pribeležio?

Džoana se na trenutak izgubila u susednoj sobi, a onda se ponovo pojavila držeći dva mala notesa u rukama. Ono što se nalazilo na njihovim stranicama pružalo je Šejnu izuzetno važne informacije o odnosima koji su vladali u gradu. Tako je Šejn, na primer, saznao da je gradonačelnik Bisli sarađivao sa Hju-stonom Malonom. Bisli za koga je Šejn već prilikom prvog susreta pomislio da je oličenje najobičnijeg gramzivca je dobijao postotak od dobiti koju je Malon ostvarivao svojim prljavim radnjama.

— Ove beleške su izuzetno dragocene — rekao je Šejn kada je na brzinu upoznao njihov sadržaj. — Jeste li ih pročitali? Džoana klimnu glavom.

— Mnogi u ovom gradu su slični našem uvaženom mister Bisliju — reče ona. — U javnosti se bune protiv javnih kuća u

gradu, protiv kauboja i lovaca na bizone, a u stvari su presrećni što na njima mogu da zgrću čitavo bogatstvo. Da li ste znali da je čak i gradonačelnikova žena umešana u sve ovo? A ona je upravo ta koja se najbučnije zalaže za očuvanje morala u gradu. Kuća u kojoj mis Gerta i njene devojke opslužuju svoje mušterije pripada, u stvari, Eleonori Bisli. Kada biste saznali koliko joj mis Gerta mesečno isplaćuje samo za najamninu, verovatno bi vam se zavrtilo u glavi.

— Da li se i taj podatak nalazi u beleškama vašeg oca?

— Ne, ali to je moj otac saznao lično od mis Gerte kada je jednom prilikom bio pozvan da tamo zavede red. Mog oca su ubili pre nego što je uspeo sve to da proveri, ali vama to sada sigurno neće biti teško.

Kao šerif Šejn je mogao da dobije uvid u sve zemljišne knjige u gradu i da lako ustanovi da su Bislijevi umešani u nešto u šta na svom položaju nikada ne bi smeli da budu.

— Ako je tako, onda bi Dodž Siti što pre trebao da dobije drugog gradonačelnika — promrmljao je Šejn. — A za to ću se lično pobrinuti. Mogu li da ponesem ove beleške sa sobom? Hteo bih, naime, prvo dobro da se ispavam, pa da se onda bliže pozabavim onim što je vaš otac tu zapisao.

— Da li ste zaista toliko umorni da već sada morate da krenete? — upitala ga je ona izazovno. Kada mu je prišla, Šejn je osetio prijatan miris njenog parfema. — Zašto ne ostanete ovde? Krevet moga oca stoji razmešten u susednoj sobi. U krajnjoj liniji ovo je na neki način još uvek kuća šerifa Dodž Sitija.

Ponuda je bila primamljiva, no Šejn je ipak bio rešen da ostavi Džoanu samu, smatrajući da ne bi bilo u redu da već druge noći nakon Galumove smrti završi u krevetu sa njegovom kćerkom.

Kada je ustao iz udobne fotelje, Džoana ga je zagrlila i melecivo prošaputala:

— Molim te, ostani. Jednostavno ne mogu noćas da ostanem sama. Potreban mi je neko u čijem ću zagrljaju osetiti da još uvek živim. Naravno, to ne bih učinila da mi se toliko ne sviđaš. Uostalom, mogla bih sebe lako da zamislim kao ženu novog šerifa Dodž Sitija.

Šejn joj je, naravno, prećutao da će vrlo brzo ponovo vratiti značku, koju je prihvatio samo zato da bi lakše mogao da obavi zadatak sa kojim ga je Sedma brigada poslala u Dodž Siti.

Ne dozvolivši mu bilo šta još da kaže, Džoana je počela strastveno da ga ljubi. Ubrzo zatim oboje su se bez odeće na sebi našli u krevetu njene spavaće sobe. Džoanino telo je bilo vitko, njene grudi male i čvrste, a noge su bile duge i kao izvajane. Šejnove usne su lutale njenim telom, nalazeći najintimnije delove. Ispustivši strastven krik, Džoana se priljubila uz snažno Šejnovo telo. Umor koji je Šejn do maločas osećao, bio je kao rukom odnesen.

Džoana je sa svojom ljupkošću i devojačkom svežinom bila sasvim drugi tip žene nego što je to prošle noći bila Šeri Medan, što Šejnu ni najmanje nije smetalo da je te noći voli još većim žarom nego što je to činio u zagrljaju Šeri Medan o kojoj je svaki muškarac u Dodžu sanjao. U Šejnovim rukama Džoana je potpuno zaboravila na bol za izgubljenim ocem.

Kasnije u toku noći, Šejn je napustio Džoaninu kuću i odveo mrkova u hotelsku štalu, gde ga je otimario i nahranio, a zatim je otišao do recepcije gde je sa čuđenjem ustanovio da se ključ od njegove sobe nije nalazio na svom mestu. Popeo se na prvi sprat i kada je video da su vrata zaključana, tiho je pokucao.

— Jesi li ti, Šejne? — začuo je zvonki ženski glas, koji mu je bio dobro poznat.

— Da ja sam. Nije mi jedino jasno šta još hoćeš od mene.

Seri Medan je otvorila vrata i pustila ga unutra. Još na vratima Šejn je za svaki slučaj potegao revolver, pa je tek nakon toga ušao unutra. Na svetlosti petrolejske lampe, koja je gorela na stočiću pored kreveta, Šejn je video da je Seri bila potpuno gola. Uspeo je ipak da odvoji oči od nje i da se oprezno osvrne po sobi.

— Hoćeš li da pogledaš i pod krevet? — upitala ga je ona podrugljivo.

Šejn je odmerio hladno od glave do pete, a onda je vratio „remington” u futrolu.

— Čak ni tvoje čari me neće naterati da se predomislim, Seri. I dalje ću poštovati zakletvu koju sam kao šerif položio. Ukoliko si došla da ponovo pokušaš da me ubeđuješ onda odmah možeš da se obučeš i da napustiš hotel.

Njene kao more plave oči čudno zasvetlucaše.

— Kako to da tek sada dolaziš? Osećam da si bio kod druge žene. Hajde, govori, ko je ona?

— To te se uopšte ne tiče.

Ne odgovorivši ništa, Seri se okrenula i prišla krevetu gde je sela na sam rub i izazovno se osmehnula. Iako je upravo dolazio od Džoane Galum sa kojom je proživio divne trenutke, Šejn je osetio kako se u njemu ponovo budi muškarac željan ljubavi i strasti.

Soba se nalazila u polutami, tako da Šejn nije ni primetio da je Seri zavukla ruku pod jastuk i odatle izvukla još jedan onakav džepni „kolt” kakav joj je Šejn oduzeo u Malonovoj kancelariji.

— Veruj mi da odlično baratam oružjem, Šejne! Dakle, da se nisi mrdnuo! A sada podigni polako ruke uvis i okreni se licem prema zidu!

Hteo-ne hteo Šejn je bio prisiljen da učini ono što je Seri od njega zahtevala. Kada se sa podignutim rukama okrenuo, Seri je prišla vratima i otvorila ih. U sobu su ušli Luk Bovi i Serdjo Karanca.

Već u sledećem trenutku Šejn je izgubio svest od udarca koji mu je drškom revolvera zadao Serdjo Karanca.

Šejna su probudili nenasnosna glavobolja, kao i tiho klopavanje točkova po neravnom putu. Napolju je već uveliko bio dan, a Šejn je imao utisak da će mu glava svakog trenutka naprosto eksplodirati. Kada je pokušao da se pomeri, uvideo je

da je vezan kožnim konopcima koji su se izuzetno teško mogli odvezati.

Osvrnuvši se oko sebe, ugledao je još dve isto tako svezane i čebetom pokrivene osobe. Bili su to Hok Harper i Leremi Džejn.

— Kako smo samo uspeli vas da savladaju? — upitao ih je tiho Šejn užasnut što i njih vidi pored sebe.

— Hombre! — prostenjao je Harper iznad čijeg se desnog oka nazirala ogromna čvoruga. — Ni u snu ne bih pomislio da neko može da bude tako prepreden. Jutros rano se pojavila ona prokleta Šeri Medan kod nas u kancelariji, zahtevajući da razgovara sa Džekom Devilom. Kada sam joj rekao da je to neizvodljivo, iznenada je potegla revolver i uperila ga u mene. Džejn je za to vreme još uvek spavala u susednoj prostoriji. Pre nego što sam uopšte shvatio šta se događa u kancelariju su banuli Bovi, Karanca i Legit, taj smrdljivi lovac na bizone. Iznenadili su i Džejn, pre nego što sam uspeo da je opomenem. Zatim su od mene tražili da iz zgrade vatrogasnog društva dovedem Tobija Goša, a da Brasu i njegovim ljudima kažem da ga vodim po tvom nalogu na saslušanje. Pretili su da će ubiti Džejn ako ih ne poslušam. Još pre nego što sam rešio šta da učinim, u zatvoru je neko ubijen.

— Ko ga je ubio?

— Džek Devil je ubio Slima Kafertija. Taj Devil, ili Milton je prava krvožedna zver, tako da sam morao da odem po Goša, inače bi u zatvoru došlo da pravog masakra. Šeri Medan je namerala da oslobodi Goša da bi uz njegovu pomoć mogla da postane kraljica Dodž Sitija. Čim sam se sa Gošom vratio u kancelariju tresnuli su i nas po glavi tako da smo se i nas dvoje tek maločas ponovo osvestili.

Leremi Džejn je počela glasno da psuje.

— Samo da mi je da se oslobodim ovih konopaca, pa ću već pokazati tim prokletim kurvinim sinovima! Neka svi...

— Zaveži već jednom! — prekinuo je Tobi Goš koji se nalazio zajedno sa Skinnerom Legitom napred na sedištu. Osim njih dvojice kočije su pratila još petorica jahača. — Svi ste vi na putu za pakao, dragi moji — začuo se ponovo Gošov glas. — Zar ste zaista verovali da ćete uspeli da izmenite stvari u Dodžu? Mislim da vam neće škoditi ako vam kažem šta vam uskoro predstoji. Vodimo vas ovako lepo vezane gore u brda gde sam svojevremeno lično izgradio malu drvenu kolibu za koju osim mene niko ne zna. Ako malo bolje pogledate, onda ćete pored vaših nogu ugledati poveći sanduk. A znate li šta je

HOGAR

U prodaji prvi broj strip albuma u boji

• HOGAROV ZABAVNIK •

Potražite na kiosku kod vašeg prodavca

u njemu? Dinamit! Dakle, mi ćemo vas gore lepo strpati u kolibu, a zatim ćemo potpaliti fitilj i mirno se vratiti u Dodž. Ostatak posla obaviće sadržaj ovog sanduka.

— A zbog čega sve to, kada ste mogli odmah da nam provirate metak kroz glavu? — upitao je Šejn začuđeno.

— I na to pitanje ću vam rado odgovoriti, šerife — reče Goš. — Hteo sam samo da vam vratim istom merom, pošto ste vi i te dve protuve hteli da me otpremite na vešala. A vešala su nešto najgore što čoveku može da se dogodi, ako se, naravno, izuzme upravo, dinamit. To čekanje na trenutak kada smrt dolazi je najteže, zar ne? Kada znaš kada smrt dolazi, moraš da čekaš i da mučiš samog sebe, a to ja hoću upravo sa vama da učinim.

Tobi Goš je laganim pokretom izvukao sat iz džepa, pogledao na njega i dodao:

— Do kolibe ima još sat vremena vožnje. A tada je i kraj već blizu. Lično ću sa zadovoljstvom potpaliti fitilj, nakon čega će vam preostati još celih pet minuta života i ništa neće moći da vas spase.

— Sve si to lepo zamislio, ali si jednu stvar ispustio iz vida — reče Šejn. — Šerif i njegovi pomoćnici ne mogu tek tako da nestanu. A pošto ste ti i Devil pobešli iz zatvora, znače i na koju adresu da se obrate. U Dodžu, dakle, više nećeš moći da se pojaviš i da se baviš svojim prijavim poslovima. Tu je, naravno, i ubistvo Slima Kafertija!

— Ma, ko će uopšte pitati za Slima? Morgan je gotov i od danas postoje samo još Goš i Medan, koji će upravljati celokupnim zabavnim životom u gradu. Ja sam ionako oduvek bio Malonov ortak, iako sam neprekidno izigravao pomalo ograničenog bivšeg boksera. Moje sposobnosti su sigurno više nego dovoljne da u gradu poput Dodž Sitija rešim sve probleme koji se jave. Reći ćemo da smo te podmitili i da si zajedno sa svojim prijateljima nestao iz grada. Optužnica za ubistvo Džona Morgana je za tebe, naravno, bila samo povod da sa mnom na miru porazgovaraš i da izvučeš što više para. Gradonačelnik je ionako u našim rukama i sigurno će nas podržati. Morganovi ljudi su i dalje iza rešetaka, a tamo će i ostati. Baknal će kao ubica šerifa Galuma završiti na vešalima, posle čega će ceo grad biti zadovoljan. Novi šerif će biti takođe naš čovek. Možda će to biti Luk Bovi, a možda i Skinner Legit. Šeri i ja ima da strpamo ceo grad u vlastiti džep!

Šejn je znao da je vrlo lako sve moglo da bude upravo onako kako je Goš to i zamislio. Ljudi u Dodžu još uvek su slabi, preplašeni i lako povodljivi, pa će se verovatno prikloniti jačem od sebe, a to je u ovom času bio Tobi Goš sa svojim ljudima. Goša je kao što se zatim ispostavilo brinuo donekle jedino komandant Fort Dodža, no njega će Šeri Medan već obaviti oko malog prsta.

Kada su napokon stigli do kolibe, sve je krenulo upravo onim tokom, kako je to Goš u svojoj suludoj glavi i zamislio.

Legit i ona petorica koji su ih celim putem pratili na određenom odstojanju, podigli su Šejna, Harpera i Leremi Džejn sa kočija i uneli ih u kolibu. Smestili su ih na drvenu klupu

pored zida i svezali ih tako da nisu mogli ni da mrdnu. Zatim se u kolibi pojavio Goš koji je sanduk sa dinamitom gurnuo pod klupu. Dok je postavljao fitilj, Goš se neprekidno zadovoljno cerio. Isto to su činili i Skinner Legit i ona petorica revolveraša, koji su stajali pored ulaza u kolibu i posmatrali Goša koji je na kraju prineo užareni vrh cigare fitilju i rekao:

— Od trenutka kada upalim fitilj, ostaje vam još tačno pet minuta života. Verujem da vam neće biti baš prijatno da gledate kako se kraj fitilja sve više i više približava kutiji sa dinamitom. A onda...

U tom trenutku Goš je zapalio fitilj koji je zloslutno zašištao. On i njegovi pratioci su se zatim mirno popeli na kočiju, odnosno konje i uz gromoglasan smeh krenuli nazad u Dodž.

XXIV

Već je dobar deo fitilja bio dogoreo a Šejn, Hok i Džejn su i dalje uzaludno pokušavali da pokidaju ili bar delimično da svuku konopce kojim su bili svezani. Ispostavilo se, međutim, da su revolveraši i te kako valjano obavili svoj posao. Čak ni Hokova čelična kuka u ovom času nije bila od neke veće koristi.

— Nema nam spasa — procedila je Džejn sva očajna. — Životi će nam se ugasiti uz strahovit prasak koji će se, nadam se, nadaleko čuti.

Na trenutak je nastala mukla tišina, a onda se začuo Šejnov zadivljujuće miran glas.

— Imaš li još malo od onog tvog duvana za žvakanje, Hok?

— Odakle ti samo sada ta ideja? — upitao ga je Hok razdražljivo. — Pa do sada nikada nisi žvakao duvan. Cemu dakle, to?

— Imaš li ga još ili ga nemaš? — ponovio je Šejn svoje malopredašnje pitanje.

Šejn je znao da je Hok obično držao duvan u svom levom džepu. Goš i njegovi ljudi su Hoku oduzeli sve što je nosio po džepovima, osim... osim upravo onoga što je Šejn u ovom času od njega tražio.

— Imam ga! I?

Šejn je rekao Džejn koja je sedela svezana između njih dvojice da na neki način pokuša da mu izvuče duvan iz džepa. I pored toga što je bila čvrsto vezana, Džejn je na neki način uspela malo da pomeri šake i da na kraju izvuče duvan iz Harperovog džepa.

Sada je Šejn očajnički nastojao da joj se približi, ali mu to nikako nije polazilo za rukom. A onda je rekao Džejn da pokuša da mu dobaci duvan što je ona i učinila. Šejn je munjevito glavom poleteo prema komadu duvana, dok su mu se kožni kaiševi kojima je bio svezan duboko urezivali u vrat. I pored toga što je Šejnova zamisao svima, pa i njemu samom izgledala neizvodljiva, Šejn je ipak na čudesan način uspeo zubima u letu da uhvati komad duvana.

Odmah zatim počeo je užurbano da ga žvaće. Fitilj je u međuvremenu polako ali sigurno dogorevao.

— No, jesi li sada zadovoljan? — upitao ga je Hok. — Namam se da će ti sada biti lakše da umreš.

— Ne da umrem, Hok, nego da živim — promrmljao je Šejn pomalo nerazgovetno. — Sokom koji se luči iz duvana mogao bi možda da ugasis fitilj. Ako mi to pođe za rukom, imali bismo lepe izgleda da se oslobodimo ovih konopaca. Ono što čovek ne može da postigne za pet minuta može se za nekoliko časova lako ostvariti, zar ne? A tada ćemo tim prokletim razbojnicima već pokazati da su napravili račun bez krčmara.

Kada je začuo ove Šejnove reči, Hok je iznenada živnuo.

— Misliš li da ćeš uspeti? Da je duvan u mojim ustima, to ne bi bio nikakav problem. U stanju sam, naime, da na deset koraka ugasis sveću ako je to potrebno.

Užareni vrh fitilja bio je sada samo još pola jarde udaljen od sanduka koji je Gošovom voljom trebao da ih pošalje u pakao, kada ga je pravi pravcati mlaz izlučenih sokova ugasio.

XXV

— Citav grad je sada naš — reče zadovoljno Šeri Medan. — Sada kada smo se konačno zauvek oslobodili šerifa i njegovih pomoćnika, možemo da radimo šta hoćemo. Oni su jedino mogli da nam pomrse račune, dok ćemo sa ostalima lako izaći na kraj. Evo čak ste ti i Džek jahali gradom a da se niko nije usudio da vam bilo šta kaže. Dodž će sada početi da živi još burnijim životom nego što je to pre Šejnovog dolaska činio. Od danas ćemo svi zajedno zarađivati više para nego bilo ko do sada, pošto ćemo mi biti jedini u čije će se džepove slivati sav novac. Glavnu reč vodićemo, naravno, moj ortak i ja.

„Long Branč“ je za javnost i dalje bila zatvorena, a u nje-mu je Šeri Medan sve ovo govorila u prvom redu Tobiju Gošu, ali i Džeku Devilu, Serdju Karanci, Luku Boviju, Skinneru Legitu, kao i još dvojici revolveraša, koje su ona i Goš odabrali. Osim njih u salunu nije bilo nikoga više.

— A sada bismo mogli da nazdravimo sami sebi! — rekao je Tobi Goš dok je sa police iznad šanka uzimao bocu viskija. — Uspeli smo da postignemo ono što smo želeli. Više ne važi zabrana nošenja oružja, kao ni sve one ostale gluposti, koje je Šejn u gradu zaveo.

Goš je zatim iz svog elegantnog tamnog odela izvukao pozlaćeni zlatan sat, pogledao na njega i sa smeškom na licu dodao: — Šejn, Hok Harper i Leremi Džejn su već više od četiri sata mrtvi. Možete li uopšte da zamislite šta je od njih ostalo?

— Tu ste se grdno prevarili — začuo se u pozadini glas od kog se Šeri Medan i sedmorici okorelih zlikovaca sledila krv u žilama. — Mi smo još uvek živi i zdravi, a vi ste uhapšeni!

Iza njihovih leđa stajao je Šejn sa nabijenim „remingtonima“ u rukama. Ubrzo nakon što su ugasisi fitilj on i njegovi prijatelji su uspeli da se oslobode konopaca, a onda su na putu nazad u Dodž naišli na vojnu patrolu koja im je pozajmila svoje konje, tako da su se brže nego što su i sami mislili, ponovo našli u gradu.

Na suprotnoj strani saluna pojavili su se Hok i Leremi Džejn. Hok je u rukama ponovo držao svoju sačmaricu, dok je Leremi Džejn preteći uperila svoj „kolt“ upravo u Gošovu glavu.

— Kako li ste samo uspjeli da se izvučete? — upitao je u očaju Tobi Goš, kome je u ovom trenutku odgovarao svaki drugi nazimak samo ne Kameno lice. — Sto mu gromova, ko je mogao odande da vas oslobodi?

— To je sada najmanje bitno, Goše — procedila je Seri, koja je prva ponovo uspela da vlada sobom. Mirno je podigla svoju suknju i ispod pouvezice izvukla mali džepni revolver. — Nećeš pucati na ženu, zar ne, Šejne?

— Da sam na tvom mestu, ne bih baš bio toliko siguran — odvratio je Šejn mirno. — A sada me dobro slušajte, pošto nemam nameru da to još jednom ponavijam: u Dodz Sitiju još uvek važi zabrana nošenja oružja, tako da bi za sve vas najbezbolnije bilo da polako otkopčate svoje opasače i da ih bacite na pod. To, naravno, važi i za tebe, Šeri!

U tom trenutku salunom se prolomio Devilov divijački krik.

— Neću više nikome dozvoliti da me ponovo razoruža! Radije ću umreti, nego što ću dozvoliti da mi oduzmu moje „koltove“ i da me strpaju u smrdljivu ćeliju, gde svako može da me tuče i da me pljuje!

Džek Devil se mašao za svoje „koltove“, no Šejn je bio brži. Prvim metkom mu je prosvirao desnu ruku, dok je drugim izbio pištolj iz ruke Seri Medan. U tom trenutku Tobi Goš je ispod šanka izvukao sačmaricu što su ostali iskoristili da se razlete na sve strane. Goš, međutim, nije stigao da je upotrebi, pošto ga je Harper odmah napunio olovom iz svoje moćne dvocevke. Odmah zatim Harper i Džejn su potražili zaklon sa leve i desne strane prolaza, u kom su se do maločas nalazili. Salunom se prolamala zaglušujuća buka „koltova“ koji su bez prestanka bljuvali vatru.

Šejn je pucao iz oba revolvera. Već prva dva metka su oborila sa nogu Serdja Karancu i Skinera Legita. Gotovo istovremeno Šejn je osetio kako ga je nečiji metak okrznuo po leđima, dok mu je još jedan skinuo već probušeni „stetson“ sa glave. Sledeći metak, koji je Harper ispalio iz svoje sačmarice, naprosto je zbrisao još dvojicu revolveraša. Plavokosi Luk Bovi koji je ležao ranjen metkom iz „kolta“ Leremi Džejn, držao je revolver uperen u Šejna.

„Remington“ u Šejnovoju levoj ruci je zagrmeo, i to je bio Bovijev kraj.

— Predajem se! — prostenjao je Karanca na podu, dok je rukama uzaludno pokušavao da zaustavi krvarenje iz stomaka. — Ne pucajte više! Ovo je bilo više nego uverljivo, Šejne!

Sa svih strana se čulo bolno stenjanje ranjenih revolveraša. Jedino je Šeri Medan još uvek stajala na sredini prostorije i držala se za iščašen glob desne ruke.

XXVI

Sudija Morison koji se u međuvremenu vratio iz Kansas Sitija, izrekao je svim optuženima stroge, ali pravedne kazne. Olea Baknala i Džeka Devila, koji je u zatvoru hladnokrvno

ubio svezanog Slima Kafertija, Morison je osudio na smrt i oni su već nakon nekoliko dana završili na vešalima. Ostali revolv-
veraši su osuđeni u zavisnosti od zločina koje su počinili na duže
ili kraće zatvorske kazne. I Šeri Medan je osuđena na dugo-
godišnju robiju, nakon koje će njena lepota biti samo deo pro-
šlosti. Isto kao i njen san da jednog dana postane kraljica noć-
nog života u Dodž Sitiju.

Ejb Bisli je bio primoran da da ostavku na dužnost grado-
načelnika, pošto se tokom procesa pokazalo da je i on sarađivao
sa Hjustonom Malonom. Njegov naslednik postao je kovač Teks
Bras, čija žena nije kao Bislijeva bila toliko dvolična da se u
javnosti zalaže za očuvanje morala u gradu, a da istovremeno
izdaje svoju kuću devojkama koje su se bavile najstarijim za-
natom na svetu.

Šejn je nameravao da ostane još izvesno vreme u Dodž
Sitiju. Kada je osetio da njegovo prisustvo ovom, do pre neko-
lika dana pomahnitalom gradu, više nije potrebno, rešio je da
vрати značku i da se ponovo stavi na raspolaganje Sedmoj bri-
gadi.

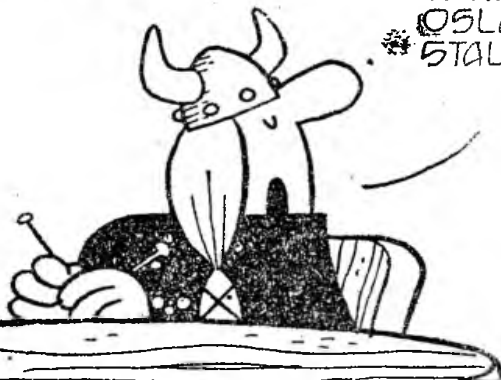
— K R A J —

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne



TI NIKADA NEĆEŠ
OSLABITI AKO
STALNO BUDEŠ...



...NEŠTO GRICKAO
IZMEĐU DVA
OBROKA...

5-30

Dik



©King Features Syndicate, Inc., 1973.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

